

# Giới thiệu Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4

Câu chuyện này là phần 4 nối tiếp với chuỗi câu chuyện trong tác phẩm Đấu La Đại Lục của tác giả

Nội dung truyện được diễn ra sau một vạn năm, khi đó mọi thứ đều bị băng hóa.

Mở đầu là việc đội khảo sát khoa học của Liên bang Đấu La trong lúc khảo thí ở Cực Bắc Chi Địa đã phát hiện một quả trứng có hoa văn hai màu vàng bạc, sau khi dùng dụng cụ kiểm tra thì phát hiện bên trong có sinh mạng đang phát triển nên đã nhanh chóng mang về sở nghiên cứu tiến hành ấp trứng. Sau khi trứng nở ra thì không ngờ lại nở ra một đứa trẻ không khác gì trẻ con loài người, một quả trứng nở ra trẻ con.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 1: Đó là cái gì?

Một chiếc hồn đạo phi cơ trình sát trong mọi thời tiết hình đĩa bay lướt qua mặt biển rồi chậm rãi bay về phía trước, ở phía xa đã có thể nhìn thấy vùng đất phủ đầy băng tuyết trắng xóa.

- Sở trưởng, sắp đến Cực Bắc Chi Địa.

Một giọng nói thanh thúy vang lên, Nam Trùng mặc một bộ quân trang màu trắng báo cáo với Lam Tiêu đang ngồi trên ghế phó cơ trưởng.

Bọn họ là đội khảo sát đến từ sở nghiên cứu cổ hồn thú thuộc phân viện Thiên Đấu của viện khoa học Liên bang Đấu La. Sau khi liên bang hoàn thành chuyến đi nghiên cứu vũ trụ lần thứ nhất vào khoảng chín nghìn năm trước, con người không ngừng nghiên cứu và thăm dò khắp vũ trụ. Sau nhiều lần thăm dò và phát hiện thì con người đã càng ngày càng hiểu về vũ trụ bên ngoài.

Vì vấn đề dân số gia tăng và một vài vấn đề khác nên con người đã bắt đầu thử nghiệm di dân lên sống ở hành tinh khác. Với sự cố gắng và nỗ lực hàng nghìn năm thì cuối cùng con người đã hoàn thành việc di dân lên hành tinh đầu tiên vào hơn một nghìn năm trước. Từ khi đó đến nay, con người đã hoàn thành việc di dân lên bảy hành tinh khác, hơn nữa vẫn còn đang tiếp tục.

Từ sự kiện hồn thú suýt nữa đang mang đến tai nạn hủy diệt vào vạn năm về trước, người từng được gọi là "Người mẹ hòa bình" của Liên bang Đấu La, một đời chủ tịch quốc hội Mặc Lam đã tuyên bố con người và hồn thú sẽ chung sống hòa bình và còn cấm mọi hành vi giết hại hồn thú.

Vào thời điểm Liên bang tiến hành khai phát hành tinh thứ ba đã tặng hành tinh này cho hồn thú. Với sự dẫn dắt của các Thú Vương lúc bấy giờ, hồn thú đã tiến hành một cuộc di dời lớn nhất từ trước đến nay và cũng có được nơi ở của riêng chúng.

Sau đó, lúc tìm ra hành tinh thứ bảy lại tiếp tục tặng cho hồn thú. Có được hai hành tinh làm nơi ở đã giúp cho hồn thú trong vòng vạn năm phát triển trở lại và cũng hóa giải mối hận thù với con người. Con người đang dùng một phương thức hoàn toàn mới để hợp tác toàn diện với hồn thú, vài vạn năm trước hồn thú chiếm lĩnh toàn bộ tinh cầu còn con người muốn sinh tồn phải vô cùng khổ cực, sau đó con người phát minh ra hồn đạo khí bắt đầu áp chế và thu hẹp nơi ở của hồn thú, cho đến vạn năm trước Thú Vương thức tỉnh lãnh đạo các hồn thú còn sống sót trả thù con người. Ngày nay, con người và hồn thú chung sống hòa bình. Thời đại thay đổi lại khiến cho hồn sư, chức nghiệp có liên quan mật thiết với hồn thú, tiến vào thời kỳ phát triển hòa bình.

Lam Tiêu dẫn đầu đội khảo sát khoa học này đến Cực Bắc Chi Địa tìm kiếm, hi vọng tìm kiếm được hồn thú băng tuyết còn sót lại hoặc là di tích hồn thú để tiến hành nghiên cứu cổ hồn thú.

Cực Bắc Chi Địa từng được gọi là mảnh đất bình yên cuối cùng của hồn Đấu La Đại Lục, vì hoàn cảnh khắc nghiệt mới khiến cho con người không thể làm hại đến một ít hồn thú còn sót lại ở nơi này. Về sau cũng tiến hành di cư nhưng hồn thú và nơi này giống như đã kết thành một thể, khi ấy đã hao phí sức lực rất lớn mới khiến cho gần như toàn bộ hồn thú đồng ý di dân. Dù vậy vẫn có một số hồn thú lựa chọn ở lại hoặc là ẩn nấp.

- Được

Trên vai Lam Tiêu mang quân hàm Thiếu tá, tướng mạo anh tuấn, năm nay đã ba mươi tuổi, tốt nghiệp khoa kỹ thuật ở học viện Liên bang Đấu La, chuyên nghiên cứu hồn thú. Được trao tặng toàn bộ quân hàm nghiên cứu khoa học do Liên bang thống nhất quản lý.

Hắn đáp ứng nhưng ánh mắt lại vô tình nhìn vào những đường cong duyên dáng bên dưới bộ quân trang của Nam Trùng, bọn họ không chỉ là đồng nghiệp mà còn là một đôi, đang lên kế hoạch kết hôn sau khi trở về.

Nam Trùng trừng mắt nhìn hắn, quay đầu đi chỗ khác. Thấy bộ dạng dễ thương ấy, Lam Tiêu hiểu ý cười một tiếng.

- Sau khi tiến vào Cực Bắc Chi Địa lập tức khởi động máy dò xét tín hiệu sự sống. Nâng cường độ tìm kiếm đến mức tìm hồn thú mười năm.

Lam Tiêu ra lệnh.

- Rồi.

Nam Trùng đáp lại, nàng chuyên phụ trách việc thăm dò nên lập tức thi hành lệnh.

Cực Bắc Chi Địa từ xưa đến nay là vùng đất lạnh giá, không có loài thực vật nào có thể sinh trưởng ở nơi này, trước kia có hồn thú sinh sống thì cũng chủ yếu là hồn thú chịu lạnh mà thôi. Còn có một số hồn thú đặc thù như Băng Bích Hạt hay Băng Thiên Tuyết Nữ.

Rất nhanh sau đó phi cơ trinh sát tiến vào Cực Bắc Chi Địa, bay về phía nội địa. Từ phi cơ tỏa ra vầng sáng trắng nhẹ nhàng xoay quanh nó và ngăn cách với không gian căn cứ bên ngoài.

Ở vị trí trung tâm bên dưới phi cơ phóng ra một vầng sáng màu xanh nhạt, khi nó chiếu xuống mặt đất tạo thành một vùng sáng màu xanh rộng một cây số vuông, nếu bên trong khu vực này có tín hiệu sự sống của hồn thú mười năm trở lên đều bị phát hiện. Đây chính là hồn đạo khí truy tìm sự sống loại mới nhất, cường độ đủ để thâm nhập xuống một trăm mét dưới lòng đất.

Phi cơ bắt đầu truy quét từ ven biển và luôn duy trì. Tuy rằng phạm vi dò xét là rất lớn nhưng so với Cực Bắc Chi Địa thì chẳng tính là gì, muốn tìm kiếm toàn bộ nơi này hay thậm chí chỉ là một phần cũng tốn rất nhiều thời gian.

- Được rồi, nếu như đã đến nơi thì hãy thiết lập trình tự dò xét, tất cả mọi người hãy nghỉ ngơi một chút. Hi vọng lần này có thể phát hiện được gì đó.

Lam Tiêu thư giãn thân thể một chút rồi lười biếng nói, trên miệng vẫn luôn nở nụ cười thản nhiên.

Nhìn thấy bộ dạng của hắn, Nam Trùng bĩu môi nghĩ cái tên này luôn là như vậy, cứ làm giống như chẳng quan tâm đến bất kỳ điều gì nhưng toàn bộ đều có thể làm tốt. Lúc đi học cũng chẳng thấy hắn cố gắng học hành gì nhưng lại trở thành thủ khoa. Sau khi công tác thì lại trúng tuyển vào sở nghiên cứu vô cùng dễ dàng, rõ ràng mình và hắn đồng thời trúng tuyển nhưng bây giờ vẫn là Trung úy mà hắn thì đã được phá cách thăng chức hai lần. Phải biết rằng muốn thăng cấp quân hàm là rất khó, không có chiến tranh thì muốn từng cấp thăng lên sĩ quan cấp tá thì cũng phải hơn bốn mươi tuổi mới được còn cái tên này mới có ba mươi một tuổi thôi.

Nghĩ lại đúng là không phục, mình cố gắng hơn hắn nhiều mà! Thậm chí lúc hắn theo đuổi mình thì mình cũng mơ mơ hồ hồ, không biết từ lúc nào đã thua dưới cái tên có nụ cười nhìn như vô hại này!

Khi nàng đang nghĩ ngợi lung tung thì có một bóng đen che đi ánh đèn, một cánh tay giơ lên xoa đầu nàng, âm thanh quen thuộc lại vang lên bên tai,

- Được rồi, dò xét được cái gì thì máy móc sẽ tự động thông báo, chúng ta đi ăn cơm nào.

- Ừ.

Sau khi đứng dậy thì Nam Trùng mới nhận ra một điều là bản thân lại rất nghe lời hắn. Thật đáng chết!

Ngẩng đầu lên trông mắt nhìn hắn một phát nhưng lại được Lam Tiêu chào đón bằng nụ cười mê người, đang nhìn hắn thì đã bị hắn nắm lấy bàn tay nhỏ bé dẫn đi về phía nhà hàng trên phi cơ. Bên tai còn truyền đến giọng nói của hắn,

- Ta rất thích bộ dáng ngây ngốc này của nàng.

Tên này nói ai ngốc? Hắn dám à! Khi nàng đang nghĩ xem có nên trút cơn giận lên hắn một lát hay không thì tiếng cảnh báo "tích tích" liên tục vang lên khiến tất cả mọi người chú ý.

Nam Trùng gần như theo bản năng chạy đến vị trí của mình trước đó, thực hiện liên tục các thao tác một cách nhanh chóng, màn ảnh trước mặt nàng nhanh chóng phóng to. Trong màn hình có thể nhìn thấy rõ ràng có một vầng sáng mãnh liệt liên tục phát tán ra bên ngoài.

Lam Tiêu theo sát ở phía sau, đi đến bên cạnh nàng nhìn về phía màn hình, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

- Tất cả đơn vị chú ý! Tất cả đơn vị chú ý! Có khả năng xuất hiện sinh vật vô cùng mạnh mẽ, phi cơ trinh sát bay lên độ cao ba nghìn mét, máy dò xét sự sống tập trung tìm kiếm. Vòng bảo vệ tạm thời nâng lên mức mạnh nhất, chuẩn bị vũ khí phản công.

Hắn hạ lên không chút do dự, bộ dáng lười biếng trước đó đã biến mất mà thay vào đó là vô cùng nghiêm túc.

Vầng sáng khuếch tán trên màn hình là màu đỏ, điều này có ý nghĩa như thế nào thì hắn hiểu rất rõ, chỉ có hồn thú cấp bậc mười vạn năm mới có thể phóng ra năng lượng sinh mệnh mạnh mẽ như vậy.

- Sử dụng vệ tinh trinh sát để kiểm tra cho thật kỹ càng.

Lam Tiêu vỗ vai Nam Trùng nói.

- Được.

Hai tay Nam Trùng thực hiện các thao tác như là đang múa lượn trên bàn điều khiển, rất nhanh đã nối liền với vệ tinh, vệ tinh trinh sát trên cao dưới sự dẫn dắt của nàng đã khóa vào mục tiêu.

Lam Tiêu đứng thẳng lên nhìn về phía màn ảnh chính trên phi cơ, trên màn hình đang hiển thị một bức hình đang được phóng lớn.

Lúc đầu chỉ thấy một mảnh trắng xóa nhưng rất nhanh sau đó đã thấy rất rõ là một mảnh son cốc bị băng tuyết bao trùm.

Nói là son cốc nhưng thật ra giống một cái khe nứt hơn, vệ tinh trinh sát nhanh chóng phóng đại hình ảnh ở chỗ sâu bên trong khe nứt. Nguồn năng lượng sinh mệnh khổng lồ kia chính là được truyền tới từ bên cạnh một khối nham thạch đã nứt.

Thời điểm vệ tinh đang định vị khe nứt thì Lam Tiêu và Nam Trường đều nhìn thấy rõ ràng, ở bên dưới lớp băng tuyết hình như có ánh sáng vàng lóe lên nhàn nhạt.

- Phóng lớn lên một chút.

Lam Tiêu trầm giọng nói.

Hình ảnh tiếp tục được phóng lớn, bây giờ đã thấy rõ hơn. Ánh sáng bên dưới lớp băng tuyết không chỉ có màu vàng mà còn có màu bạc, hai màu liên tục luân phiên phát ra.

Nam Trường quay đầu nhìn hấn, nói khẽ:

- Đó là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 2: Tuyệt tan sống lại

- Tiêu đề đặt theo bản gốc tiếng trung

Thiên Đẩu tinh chính là hành tinh được con người phát hiện đầu tiên được di dân thành công, đến nay đã có mấy ngàn năm lịch sử. Kích thước hành tinh này bằng khoảng một nửa Đẩu La tinh, bề mặt có năm mươi bốn phần trăm bị nước bao phủ, trong đó có bốn phần là nước ngọt còn sáu phần là nước biển.

Trên hành tinh này vốn dĩ không có sinh vật nào, sau khi con người đặt chân đến đây đã dùng sức mạnh của khoa học kỹ thuật khai phát toàn bộ bề mặt hành tinh này.

Mặc dù Thiên Đẩu tinh không có sinh vật nhưng trên cơ bản đã có tám phần giống với Đẩu La tinh, theo tính toán của các nhà khoa học, nếu nơi này xuất hiện một tế bào sống có lẽ chỉ mất mấy vạn năm thì sẽ trở thành một hành tinh có nền văn minh. Mà người dân Đẩu La tinh bây giờ đã đến chắc chắn sẽ khiến tốc độ phát triển của nơi này trở nên vô cùng nhanh.

Sở dĩ dùng tên Thiên Đẩu chính là để kỉ niệm quốc gia cường mạnh mẽ nhất đã từng tồn tại trên Đẩu La Đại Lục.

Từ sau tai nạn mà hỗn thú gây ra ở vạn năm về trước, toàn bộ Đẩu La tinh nhân họa đặc phức mà bắt đầu tiến hóa, sau đó con người cũng vứt bỏ hiềm khích lúc trước. Khi ấy hai đế quốc Thiên Đẩu, Tinh La và Liên bang Đẩu La vốn dĩ luôn ngang hàng nhau suốt hàng trăm năm, sau khi trải qua bàn bạc và đàm phán đã quyết định hợp nhất và vẫn lấy tên là Liên bang Đẩu La. Hai đế quốc Thiên Đẩu và Tinh La bây giờ đã trở thành hai khu tự trị lấy tên là Thiên Đẩu và Tinh La. Mặc dù dùng chung tài nguyên với Liên bang nhưng nội bộ vẫn tự trị hoàn toàn, do đó đẩy nhanh tốc độ nghiên cứu khoa học.

Đẩu La tinh được gọi là hành tinh mẹ của Đẩu La Đại Lục, Thiên Đẩu tinh là hành tinh được phát hiện đầu tiên nên sự phát triển ở nơi này cũng là nhanh nhất và hoàn thiện nhất, trừ bỏ việc tổng thể năng lượng của nó không bằng hành tinh mẹ thì những cái còn lại gần như không khác biệt gì. Nhất là nơi này có khoáng sản vô cùng phong phú, rất nhiều kim loại hiếm. Cũng bởi vì có nguồn khoáng sản này nên con người mới có thể tiếp tục quá trình di dân lên các hành tinh khác. Phải biết rằng mỗi lần di dân đều tiêu hao một lượng tài nguyên vô cùng lớn.

Thiên Đẩu tinh, bên trong tổng bộ phận viện Thiên Đẩu của viện nghiên cứu khoa học Liên bang đang tiến hành một cuộc thí nghiệm nghiên cứu khoa học vượt thời đại.

Bên trong phòng thí nghiệm vô cùng lớn có mấy trăm nhà khoa học đang vô cùng bận rộn với công việc của chính mình. Mà ở nơi này có một dụng cụ nuôi cấy nhân tạo rất lớn, bên trong có một vật thể hình người chìm trong dịch thể nuôi cấy.

- Chuẩn bị tăng nhiệt độ, rã đông. Tăng thêm nồng độ chất dinh dưỡng và chuẩn bị rót vào hỗn lực

Một nhà khoa học tóc trắng xóa đứng ở nơi điều hành dùng âm thanh trầm thấp ra lệnh.

Bởi vì dịch thể đục ngầu nên không thể nhìn rõ thứ ở bên trong cái dụng cụ thí nghiệm ấy là gì nhưng tất cả các nhà khoa học ở đây đều trở nên khản

trương.

Đây là một thí nghiệm phục sinh sinh vật bị đóng băng. Tiêu bản là một người bị đóng băng nhưng không hề có vết thương nào và vô cùng nguyên vẹn được phát hiện vào ba trăm năm trước tại Cực Bắc Chi Địa ở hành tinh mẹ. Bởi vì khi ấy các kỹ thuật còn chưa hoàn thiện nên không dám thử làm thí nghiệm tan băng.

Trong mấy nghìn năm gần đây, dựa vào việc khai phát thêm các hành tinh mới, tìm ra thêm các nguồn tài nguyên vật chất nên trình độ khoa học kỹ thuật được đẩy mạnh. Đã nhiều lần tiến hành thí nghiệm tan băng và thành công hồi sinh một số sinh vật bị đóng băng mấy năm.

Mà người trước mắt này có lẽ đã bị đóng băng hơn nghìn năm, trong lịch sử thì đây cũng là lần đầu tiên tìm thấy người bị như vậy còn tồn tại, có ý nghĩa vô cùng lớn. Hơn nữa, căn cứ vào suy đoán của các nhà khoa học thì người này sống vào thời đại từ rất lâu về trước, nếu như có thể phục sinh nàng thành công thì không chỉ có ý nghĩa khoa học mà còn có ý nghĩa lịch sử.

Vì chuẩn bị thí nghiệm ngày hôm nay, các nhà khoa học đã làm tốt công tác chuẩn bị, nghĩ đến vô số loại đề án.

- Bắt đầu rồi đông. Tốc độ băng tan càng chậm thì thời gian tồn tại của vật thí nghiệm này sẽ càng dài.

Đóng băng càng lâu thì băng càng cứng, thời gian làm tan băng sẽ càng dài.

Các nhà khoa học đều có chút kích động, không thể nghĩ ngờ, thời gian nàng tồn tại càng lâu và nếu như có thể phục sinh thì ý nghĩa của thí nghiệm này sẽ càng lớn.

- Quá trình rồi đông chấm dứt, bản thể lộ ra. Có nên bắt đầu tiêm vào dịch thể chữa trị đại não và khí quan hay không?

- Bắt đầu tiêm vào.

- Vâng, nhắc lại, bắt đầu tiêm vào.

Các nhà khoa học trở nên khẩn trương và bận rộn.

Nhưng ngay sau đó tiếng cảnh báo chói tai đã vang lên.

- Báo cáo khẩn cấp, không thể tiêm vào. Kim tiêm hợp kim không cách nào đâm vào vật thí nghiệm, đều đã gãy.

- Cái gì?

Nhà khoa học lớn tuổi đứng đầu kia kinh ngạc, kim tiêm hợp kim cứng cỡ nào hắn đã quá rõ ràng. Xem như là cơ giáp cũng có thể đâm xuyên qua một cách dễ dàng!

- Có phải chưa rồi đông hoàn toàn hay không? Hay cơ thể chưa rồi đông chút nào?

- Cơ thể rồi đông thành công, đã trở nên mềm mại rồi nhưng làn da lại bền chắc dị thường nên không có cách đâm vào. Thủ tịch, bây giờ nên làm gì?

- Lập tức rút vào hỗn lực, tiến hành kích thích phục sinh thật mạnh mẽ.

Nhà khoa học đứng đầu nhanh chóng quyết định rồi ra lệnh nhưng trên gương mặt đã lộ vẻ chán nản. Không chỉ riêng hắn mà các nhà khoa học bên cạnh cũng vậy.

Bọn hắn biết rõ khả năng phục sinh vật thí nghiệm đã vô cùng mong manh rồi. Dựa vào kinh nghiệm trước đó, sau khi rồi đông nhất định phải tiến hành chữa trị đại não và khí quan mới có thể sống lại. Nếu như không chữa trị đại não thì khả năng phục sinh đến một phần trăm cũng không có trừ khi là mới đóng băng mấy tiếng đồng hồ còn vật thí nghiệm lần này đã đóng băng mấy nghìn năm rồi. Vốn đã chuẩn bị dịch thể chữa trị loại tăng cường cho nàng nhưng bây giờ lại không thể tiêm vào mà chỉ có thể ngâm bên ngoài thì hiệu quả sẽ vô cùng kém.

Hỗn lực đang được rút vào bên trong nên bắt đầu tản ra vàng sáng trắng nhàn nhạt.

Nhà khoa học đứng đầu thờ dãi nói:

- Chúng ta đã quá chủ quan rồi, không nghĩ đến tình huống này. Vật thí nghiệm này không hề tầm thường, thậm chí có thể là hồn thú tu luyện thành người cho nên cường độ thân thể mới cao như thế. Bây giờ muốn đổi kim tiêm đã không kịp nữa rồi, sớm biết như vậy đã nói với phía tổng bộ cấp cho loại kim tiêm có độ cứng thật cao rồi. Trách nhiệm lần này ta sẽ gánh chịu.

- Thủ tịch, ngài đừng nói vậy, tất cả chúng ta đều không nghĩ đến vấn đề này nên có trách nhiệm gì sẽ cùng nhau gánh chịu!

Một trung niên ở bên cạnh gấp gấp nói.

- Chờ chút, các người xem.

Đột nhiên một nhà khoa học nữ lớn tuổi chỉ về phía dụng cụ thí nghiệm nói.

Các nhà khoa học đều nhìn lại, bọn hán kinh ngạc phát hiện dịch thể đục lúc đầu đang trở nên trong suốt còn người bên trong cũng trở nên rõ ràng.

- Đây là...

Khi người kia dần dần lộ ra bộ dáng, tất cả mọi người đều nhìn đến ngây dại.

Đó là một cô gái, một cô gái tuyệt đẹp. Lúc trước bởi vì có lớp băng dày đặc ở bên ngoài nên không ai có thể nhìn thấy toàn bộ tướng mạo của nàng.

Trên người nàng đang mặc một chiếc váy dài màu bạc, tóc cũng là màu bạc, dáng người mảnh mai. Tuy rằng hai mắt nhắm chặt nhưng hàng mi thật dài trên mắt nàng vẫn gây rung động lòng người, ánh mắt tất cả các nhà khoa học nam ở đây đều bị nàng hấp dẫn, trong nhất thời không nói nên lời.

- Nhanh, tăng mạnh hỗn lực rót vào. Nàng giống như đang tự động hấp thụ dịch thể dinh dưỡng, hãy đổi dịch thể dinh dưỡng lần nữa, nhanh lên!

Nhà khoa học đứng đầu nói một cách gần như điên cuồng đã đồng thời lay tỉnh các nhà khoa học khác đang đỡ người ra.

Công tác trong phòng thí nghiệm lại tiếp tục trở nên bận rộn, các nhà khoa học nhanh chóng hành động.

Quá trình này mất trọn vẹn một giờ đồng hồ.

- Các người nhìn, nàng...nàng hình như vừa nhú mào?

Một nhà khoa học trẻ tuổi có đôi mắt the thé đột nhiên chỉ vào cô gái rồi nói.

Lời nói của hán căn bản không cần chứng minh bởi vì ngay sau đó, thông qua hệ thống loa tất cả đã nghe được tiếng tim đập rất nhỏ vang lên.

"Thình thịch, thình thịch, thình thịch,..."

Đối với các nhà khoa học mà nó thì đây chính là âm thanh mà họ muốn nghe thấy nhất! Càng khiến họ vui mừng chính là lông mi của cô gái đã có chút rung động, sau đó nàng từ từ mở mắt ra.

Mắt của nàng có màu tím nhạt, một đôi mắt âm đạm không chút ánh sáng biểu lộ sự mệt mỏi cực độ, nàng mờ mờ nhìn về phía trước, gò tay lên giống như là đang muốn di chuyển.

- Dinh chỉ rót vào dịch thể dinh dưỡng. Xả dịch thể ra rồi bơm đường khí vào.

Nhà khoa học đứng đầu nhanh chóng ra lệnh. Người mới tỉnh lại sau khi bị đóng băng sợ nhất là hít thở không thông vì như vậy rất dễ gây chết não lần nữa.

Dịch thể được rút ra, đường khí được bơm vào. Ánh mắt của cô gái hình như càng trở nên âm đạm. Ánh mắt ngơ ngác, nàng thì thào nói:

- Ta mệt mỏi quá, ta là ai? Ta đang ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 3: Minh tinh gặp nạn

Sóng biển xô vào bờ truyền đến thanh âm rào rào cuộn cuộn mà xa xăm, gió biển mang theo vị mặn nhàn nhạt thổi nhẹ vào đất liền.

Nhạc Khanh Linh trên tay mang theo một cái giỏ bằng trúc, một đôi chân trần trắng trắng xinh xinh vui vẻ tiêu sái trên bờ cát.

Mỗi ngày khi thủy triều xuống nàng đều đến bờ biển này bắt hải sản, bắt một vài con cua và nhện vô sò. Từ sau khi quá trình di dân bắt đầu, hệ sinh thái Đẩu La tinh không ngừng được cải thiện, điều kiện sinh sống của các loài sinh vật cơ bản là vô cùng tốt, lại càng ít ô nhiễm môi trường.

Cả nhà nàng đặc biệt không muốn di dân, tổ tông có lưu truyền lại "sống là người của Đẩu La, chết làm quý của Đẩu La". Bất kể Đẩu La Đại Lục biến thành cái dạng gì thì Nhạc gia cũng không rời đi.

Nhạc Khanh Linh năm nay mười chín tuổi chính là cái tuổi mới biết yêu (con gái người ta là thế, con gái trong group mình thế nào, hãy để comment bên dưới nào), gần đây nàng được nghỉ hè ở nhà nên mới đi ra biển bắt cua bắt ốc.

Nam Hải của Đẩu La Đại Lục có sinh vật biển vô cùng phong phú, nàng rất thích ăn sò biển phối hợp với một ít rượu nho trắng, không cần quá cầu kỳ mỹ vị. Thực tế là nàng rất thích món tôm hùm hấp rượu nho trắng do phụ thân nàng làm, trong suy nghĩ của nàng đó là món ăn ngon nhất thiên hạ.

Lúc này trong giỏ trúc đã có một ít vỏ sò cùng với vào con cua khá lớn rồi, mặc dù bọn chúng ngo ngoáy kiểu gì cũng không thể thoát ra khỏi giỏ trúc vì có một tầng kim quang ngăn trở.

Nhạc Khanh Linh chạy thật nhanh vài bước rồi nhảy lên cao khoảng ba, bốn mét, giang rộng hai tay vung vẩy giỏ trúc, giống như là muốn lướt đi trên trời vậy.

- Ài, khi nào ta mới bay được đây? Vì sao khi ta thức tỉnh vũ hồn lại không có năng lực thiên phú? Thật sự là quá đáng ghét! Ta muốn bay, muốn bay, muốn bay quá đi mất!

- Hả?

Lúc cả người nàng đang rơi xuống đất thì nàng đột nhiên nhìn thấy ở xa xa bên bờ biển hình như có một thứ gì đó vừa mới xuất hiện.

"Đó là cái gì?"

Nhạc Khanh Linh đối với vật lạ mới xuất hiện luôn có lòng hiếu kì mãnh liệt nên lập tức chạy tới xem. Khi nàng tới gần thì lại đi chậm dần bởi vì nàng giật mình phát hiện thứ đó hình như là một người. Người này có một nửa ngập trong nước biển còn nửa kia thì ở trên bờ cát nhưng hình như hẩn nặng lắm hay sao ấy mà sóng biển có mạnh cỡ nào thì cả người hẩn cũng không xô dịch chút nào, cứ như kiểu là hẩn bị chôn trên bờ cát vậy.

"Đó là...thi thể?"

Nhạc Khanh Linh rung mình một cái rồi lập tức ngừng lại, "sao lại có thi thể nằm ở bờ biển này?"

Nàng thở sâu để lấy lại bình tĩnh, một vầng sáng trắng nhàn nhạt phóng ra từ trên người nàng rồi từ dưới chân bay lên ba hồn hoàn hai vàng một tím.

- Sợ cái gì? Ta là một Hồn Tôn\* cơ mà. Cho dù hẩn là oán linh hay cương thi gì gì đó thì ta cũng có thể tịnh hóa hẩn mà. Xem đây, Thánh Quang, chiếu rọi!"

Hồn hoàn thứ nhất màu vàng trên người nàng sáng lên, một tia sáng trắng bắn ra từ trên tay nàng chiếu về phía cái "thi thể" kia.

Nhìn thấy tia sáng chiếu lên trên người kia, lần này nàng rất hài lòng với bản thân mình. Thánh Quang này của nàng đối với người thường mà nói thì hiệu quả trị liệu và tịnh hóa. Đối với những thứ không tốt kia thì tịnh hóa sẽ trở thành công kích có hiệu quả vô cùng tốt.

Ánh sáng chiếu lên người kia thì Nhạc Khanh Linh cũng thấy rõ rồi, người đó chỉ lộ ra đôi chân ở trên cát còn nửa người phía trên lại ngập trong nước biển. Thấy vậy nàng càng chắc chắn đây là một thi thể, ngập cái kiểu đó không chết đuối mới lạ!

Chẳng qua là khi được thánh quang chiếu rọi thì người kia chỉ lộ ra đôi chân bóng láng, trắng tấp mà thon dài trên mặt biển. Mãi cho đến chỗ qua đầu gối nửa bắp chân mới ngập trong nước biển.

- Hààà....

Nhạc Khanh Linh thở dài một hơi, trong lòng thầm nghĩ đây chỉ là một cỗ thi thể, chỉ cần thông báo cho bên chuyên ngành đến nhặt xác là xong.

Thu hồi thánh quang, khi Nhạc Khanh Linh đang chuẩn bị dùng thiết bị truyền tin để liên lạc đến bộ phận chuyên ngành thì xuất hiện một tình cảnh mà nàng không bao giờ ngờ tới.

Chỉ nghe tiếng nước chảy "rào rào", người kia đột nhiên ngồi dậy, không ngờ lại là nam nhân. Trừ cái mõng và cái bộ phận nào đó của nam nhân vẫn còn ngập trong nước thì toàn bộ các phần còn lại đều lộ ra trên mặt nước.

- A ——.

Nhạc Khanh Linh hét toáng lên, đủ loại dũng khí khi này đều bị nàng ném ra sau đầu, nhảy lùi về phía sau rồi quay đầu bỏ chạy.

Dù sao nàng cũng là Hồn Tôn, một khi bỏ chạy chắc chắn là rất nhanh, chỉ chốc lát đã chạy ra hơn trăm mét.

Đến lúc này nàng mới dám quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người nọ vẫn ngồi trong nước, hình như đang lắc đầu nhè nhẹ, cũng không có ý định đuổi theo.

Trước ngực phập phồng không yên, Nhạc Khanh Linh một bên vỗ ngực ổn định lại tâm tình, một bên đi chậm lại rồi ngừng hẩn.

- Ta là Hồn Tôn, là Hồn Tôn cơ mà! Ta sợ cái gì chứ! Không sợ, không sợ, không có gì phải sợ!

Nàng quay người lại nhưng không dám đến gần mà chỉ quan sát người kia từ xa.

Bởi vì ở khá xa nên không nhìn rõ tướng mạo nhưng có thể nhìn thấy bóng thoáng dáng người của hẩn khá là tốt, mặc dù ngồi ở trong nước biển nhưng vẫn thấy được hẩn lưng dài vai rộng, tay dài eo thon. Một mái tóc dài màu lam rừ xuống bả vai che đi gần như toàn bộ khuôn mặt.

Lòng hiếu kì của Nhạc Khanh Linh lại bắt đầu nổi lên rồi, đã áp chế luôn nỗi sợ khi này. Đang lúc này chuẩn bị đi đến thì tên kia đột nhiên đứng lên.

- A ——.

Nhạc Khanh Linh lại thét lên một lần nữa. Không thể trách nàng được, dù sao cũng chỉ là một thiếu nữ mười chín tuổi chưa thấy qua sự đời.

Nàng vội vàng quay mặt sang chỗ khác rồi chỉ về phía nam từ kia mà nói:

- Đồ lưu manh, ngươi không biết xấu hổ!

Nam từ kia hình như nghe được lời nói của nàng rồi cúi đầu nhìn lại bản thân, ngăn người ra.

- Thực xin lỗi, ta...

Thanh âm của hắn có chút gượng gạo nhưng lại rất dễ nghe, Nhạc Khanh Linh giật mình nhận ra khoảng cách giữa hai người cũng gần đến hai trăm mét nhưng sao giọng nói của hắn lại giống như vang lên ngay bên tai của mình vậy.

Còn biết xin lỗi?

- Ngươi...ngươi mặc đi.

Nàng lấy áo khoác đang quần ở bên hông ném xuống đất rồi lại quay người chạy ra xa thêm một chút.

- À, được.

Thanh âm của người nọ lại xuất hiện, sự gượng gạo khi nãy đã giảm đi rất nhiều.

Không biết vì sao mà Nhạc Khanh Linh lại có một loại cảm giác muốn quay đầu lại nhìn xem. Hình như vừa nãy ta thấy cơ bụng tám múi nha! Đáng người quá tuyệt đi mà.

- Ta ổn rồi.

Thanh âm lại truyền đến.

Nhạc Khanh Linh lúc này mới xoay người lại, nàng phát hiện lúc này hắn đang ở chỗ nàng đứng khi nãy, hắn đang mặc áo khoác của nàng trên người, mặc dù che được các bộ phận nhạy cảm nhưng những chỗ khác thì gần như trần trụi, lộ ra đáng người hoàn mỹ.

Lần này Nhạc Khanh Linh đã nhìn thấy khuôn mặt của hắn, lập tức nàng nhìn đắm đắm vào hắn, hận chỉ có một đôi mắt không đủ dùng. "Quá đẹp trai, hắn thật là đẹp trai quá mà!"

Mũi thẳng, môi không quá dày, đặc biệt còn có đôi mắt to xinh đẹp, rõ ràng có màu đen nhưng tại sao bên trong lại giống như có một vàng sáng màu vàng nhạt. Một mái tóc dài màu lam để xõa ở sau lưng, mềm mại mà tươi sáng, nhìn qua cũng chỉ hơn hai mươi tuổi so với mình hình như cũng không lớn hơn bao nhiêu. Nhìn bề ngoài như thế này chẳng lẽ là một đại minh tinh gặp nạn?

Nam từ kia mở miệng nói, trong thanh âm của hắn mang theo vài phần mờ mịt.

- Xin chào, ngươi có thể nói cho ta biết đây là đâu không? Còn nữa...,ta...ta là ai?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 4: Trứng sinh hài tử

Đẩu La tinh, Cực Bắc Chi Địa.

Tuyệt động trong hạp cốc đã bị xử lý một phần, sau khi dùng đủ loại phương thức tìm kiếm hết nguyên một ngày thì Lam Tiêu và đội điều tra của hắn đã xác nhận nơi lấp lóe ánh sáng hai màu vàng bạc phát ra chấn động năng lượng sinh mệnh mãnh liệt kia hình như không có gì nguy hiểm.

Sự phán đoán của Lam Tiêu đã đúng, đây là một mảnh di tích, không có gì nguy hiểm. Một di tích từng có dấu vết sinh tồn của hồn thú mười vạn năm đối với bọn họ mà nói chắc chắn là một phát hiện lớn.

Tiếp theo chính là công việc khai quật di tích.

Hai chiếc cơ giáp làm việc bận rộn cả buổi mới có thể dọn hết lớp tuyết động cuối cùng còn sót lại ở bên ngoài nhưng bên dưới lớp tuyết còn có băng

cứng không biết đã hình thành bao nhiêu năm rồi, có khi còn kiên cố hơn cả sắt thép cũng nên. Vì để tránh làm hại đến mọi thứ bên trong di tích nên bọn họ phải vô cùng cẩn thận mới được.

Tầng băng khá dày nhưng sau khi dọn xong lớp tuyết đọng thì ánh sáng hai màu vàng bạc ở bên trong thông qua lớp băng trong suốt phản chiếu càng thêm rõ ràng.

Hào quang như ẩn như hiện, dù không có mãnh liệt nhưng lại vô cùng rõ ràng.

Máy dò xét sinh mệnh vẫn luôn ở trong trạng thái tìm kiếm, năng lượng sinh mệnh vẫn như vậy không hề thay đổi, cũng không vì bọn họ làm gì ở bên ngoài mà xuất hiện chấn động nào.

Đây là tín hiệu tốt, chứng minh độ nguy hiểm của nơi này khá thấp.

Hồn lực phát ra chậm rãi cắt xuống lớp băng, không ngừng xác định vị trí chính xác của vật ở bên trong.

Mất hết hai giờ đồng hồ, khi cắt xuống lớp băng được khoảng bốn mét thì bọn họ đại loại đã đoán được kích thước của vật kia.

- Đường kính khoảng chừng nửa mét, bề rộng chừng ba mươi centimet. Là một vật thể hình bầu dục, khẳng định không phải là hồn thú mà giống như một quả trứng.

Nam Trùng báo cáo với Lam Tiêu.

Đôi mắt của Lam Tiêu sáng lên, hắn nói:

- Nếu như đây thật sự là một quả trứng thì chúng ta đã lập một đại công rồi. Tuy rằng bây giờ ta không đoán được là trứng của loại hồn thú nào nhưng bản thân nó có thể phát ra khí tức sinh mệnh của hồn thú mười vạn năm thì có thể suy đoán đây là một quả trứng do hồn thú cấp bậc Thú Vương sinh ra. Hiếm thấy hơn chính là dưới tình huống bị đóng băng như vậy vẫn tràn đầy năng lượng sinh mệnh, khả năng ấp nở quả trứng này gần như là chắc chắn. Chúng ta bây giờ nhặt được bảo vật rồi!

Hồn thú mười vạn năm hiện tại chỉ sống trên hai hành tinh hồn thú kia chứ trên Đấu La tinh đã tuyệt tích từ lâu rồi. Hơn nữa Liên bang đã có hiệp nghị với hai hành tinh hồn thú này, một khi phát hiện hồn thú cấp bậc mười vạn năm đều sẽ đưa đến hai hành tinh này mà phía hồn thú cũng sẽ chi trả các loại thuế bên ngoài và thêm một ít tài nguyên mà Liên bang cần có, thực hiện hai bên cùng có lợi.

Với tư cách là người phát hiện thì cả chi đội của bọn họ không chỉ được tăng cấp quân hàm mà còn được ban thưởng tư nguyên vô cùng xa xỉ để khuyến khích.

- Xem ra đây là lễ vật kết hôn mà ông trời tặng cho chúng ta! (Thực tế bây giờ thì không nhưng sau này chắc chắn sẽ đúng -trans)

Lam Tiêu thừa cơ ôm Nam Trùng rồi cười nói.

- Chớ có khinh suất, khi nào trở về rồi nói sau.

Nam Trùng nhẹ giọng nói.

Lam Tiêu cười nói:

- Ta rất thích nàng như vậy...

- Khi này dám nói ta ngốc, người chờ đó cho ta.

Nam Trùng chủ động cắt ngang lời của hắn, hơn nữa còn giơ tay làm ra điệu bộ uy hiếp.

- Lão đạo, ra xem này.

Lam Tiêu vội vàng nhìn lại màn hình, trong màn hình là một cơ giáp đang cầm một khối băng hình lập phương vừa mới được bọn hắn cắt ra, giờ lên trước màn hình.

Quả nhiên ở trong lớp băng trong suốt kia có một quả trứng, trên quả trứng hình bầu dục này có vô số hoa văn màu vàng và bạc.

Hai loại hoa văn luân phiên phát sáng thập phần kì dị.

- Nhanh, mang về.

Lam Tiêu lập tức hạ lệnh.

Rất nhanh sau đó quả trứng trong băng kia đã được đem đến trước mặt bọn họ.

Trên phi cơ trình sát cũng có rất nhiều thiết bị kiểm tra, sau khi kiểm tra một lượt chỉ có thể chứng thực một điều là bên trong quả trứng này ẩn chứa năng



lượng sinh mệnh vô cùng nồng đậm.

Mà đối chiếu với ảnh tư liệu nghiên cứu hồn thú của Liên bang thì không phát hiện được bất kì loại trứng hồn thú nào giống quả trứng này.

- Có nên đông lạnh để bảo tồn hay không?

Nam Trùng đang ở cùng một chỗ với Lam Tiêu, đứng ở trước chỗ đặt quả trứng hồn thú kì dị. Sở dĩ nàng hỏi như vậy là bởi vì lớp băng bao phủ bên ngoài quả trứng sau khi trải qua quá trình kiểm tra của bọn họ đã tan gần hết rồi. Điều này cũng giúp bọn họ nhìn thấy hình dáng quả trứng rõ ràng hơn nhiều.

Đầu tiên là bóng loáng, quả trứng có hoa văn vàng bạc vô cùng bóng loáng mà các đường vân bên ngoài đều dài và mảnh, nhìn qua thấy chúng uốn lượn đan xen cùng một chỗ.

Lam Tiêu nhú mày, nói:

- Trên lý thuyết mà nói thì nó ẩn chứa năng lượng sinh mệnh lớn như vậy thì cho dù là hoàn cảnh nào cũng không thể gây ảnh hưởng gì nhưng để cho chắc chắn và đề phòng khi nó là băng tuyết hồn thú chịu ảnh hưởng bởi nhiệt độ thì trước hết nên để ở nơi có nhiệt độ thấp đi đã, đợi khi về đến sở nghiên cứu rồi tính sau. Trước khi nộp lên thì chúng ta cũng nên thử tiến hành kiểm tra và xét nghiệm thật kỹ càng, dù sao đây cũng là cơ hội hiếm có chứ sau này muốn có vật thí nghiệm tốt như vậy cũng tìm không ra đâu.

Vừa nói đến thí nghiệm thì ánh mắt sáng hân lên, hân đối với cỗ hồn thú vô cùng hứng thú cũng như có kiến thức về chúng vô cùng phong phú. Thời gian vẫn còn ở học viện khi trước thì hắn được gọi là bách khoa toàn thư "sống" về cỗ hồn thú.

"Rắc rắc" Một tiếng động nhỏ vang lên khiến bọn hắn đều sùng sốt.

- Là do nó phát ra sao?

Nam Trùng thất thanh hỏi.

- Nhanh, mọi người tới đây nào. Tăng cường cho vòng bảo hộ hồn đạo đài thí nghiệm.

Lam Tiêu vội vàng hạ lệnh. Quả trứng này chứa năng lượng sinh mệnh lớn như vậy thì có trời mới biết nó nở ra thứ gì, liệu có phải loại trời sinh liền có đủ sức mạnh để tấn công, tuy rằng tình huống này rất khó xảy ra nhưng không phải là chưa từng xuất hiện.

Bên ngoài đài thí nghiệm dâng lên một vòng bảo hộ màu trắng lơ lửng như hơi nước nhưng âm thanh "rắc rắc" lại một lần nữa truyền ra từ bên trong.

"Rắc rắc, rắc rắc, rắc rắc..." Thanh âm liên tục vang lên, nhân viên công tác khác của đội thí nghiệm cũng chạy tới nhìn xem một cách tò mò.

Đội khảo sát của bọn họ có tổng cộng tám người, không tính Lam Tiêu và Nam Trùng thì còn có hai đội viên chuyên môn chịu trách nhiệm ra ngoài thu thập mẫu vật, hai phi công cùng hai nhân viên nghiên cứu. Đây là đội hình tiêu chuẩn của một đội khảo sát khoa học.

Lúc này ngoại trừ một người đang lái phi cơ ra thì những người khác đều đang ở nơi này, về mặt tò mò nhìn vào quả trứng.

"Rắc rắc, rắc rắc, rộp rộp!" Đột nhiên có một vết nứt thật nhỏ xuất hiện ở một góc trên vỏ trứng.

- Nó muốn nở rồi sao?

Nam Trùng theo bản năng trốn ra sau lưng Lam Tiêu, những người khác cũng sợ mà lùi về sau một bước.

- Đừng sợ, cho dù là loại hồn thú trời sinh có tính công kích mạnh mẽ khi mới sinh cũng không có sức chiến đấu quá lớn.

Lam Tiêu chủ động tiến lên vài bước, từng vòng hồn hoàn bay lên từ dưới chân, hai vàng, hai tím, một đen, tổng cộng có năm cái đại biểu cho tu vi của hắn đã đạt đến cấp Hồn Vương. Tại độ tuổi này của hắn mà đạt được cấp độ này đã rất nổi tiếng rồi, đây cũng là một trong những nguyên nhân chính giúp cho hắn thăng cấp quân hàm nhanh như vậy.

"Rộp rộp, rộp rộp..." Âm thanh giòn giã liên tục vang lên, hơn nữa càng lúc càng nhiều.

"Cách——." Rốt cuộc vỏ trứng vỡ ra một góc, một vật thể màu trắng từ bên trong chui ra.

Mọi người không khỏi đều trở nên chăm chú, ánh mắt đều tập trung nhìn vào vật thể màu trắng kia.

Cái đó là...

Sau một khắc thì tất cả đều sợ ngây người.

Nam Trùng ló ra từ sau lưng Lam Tiêu, ngơ ngác nhìn cái vật thể màu trắng kia, nàng lăm lăm

- Cái đó, cái đó...tại sao lại là một cánh tay?

Đúng vậy, trắng nõn, phần hồng, nhỏ nhỏ. Mặc dù đang nắm thành quả đấm nhưng nhìn thế nào cũng giống như một cánh tay, một cánh tay nhỏ bé của trẻ con loài người.

Mà ngay sau đó bàn tay nhỏ bé kia hạ xuống nắm lấy mảnh vỏ trứng rồi nhẹ nhàng gỡ xuống dưới một cái, rộp rộp một tiếng một mảnh vỏ trứng rơi xuống, sau đó liền bị chụp lại rồi kéo vào bên trong vỏ trứng.

"Rắc rắc, rắc rắc, rắc rắc..."

"Rộp rộp, rộp rộp, rộp rộp..."

Âm thanh lại tiếp tục vang lên, sau một lát cánh tay kia lại thò ra đập vỡ một mảnh vỏ trứng rớt xuống dưới.

- Chẳng lẽ nó đang..

Lam Tiêu bước nhanh về phía trước rồi nhìn vào bên trong vòng bảo hộ ngăn cách.

Lúc này vỏ trứng đã không còn quá nhiều nên có thể mơ hồ nhìn thấy bên trong là một sinh vật trắng nõn, sau đó âm thanh "rộp rộp, rộp rộp" liên tục vang lên.

- Năng lượng sinh mệnh đang giảm xuống, đang giảm với tốc độ rất nhanh. Bây giờ chỉ còn ở mức hồn thú cấp vạn năm.

Nam Trùng đột nhiên nói ra.

- Hà?

Lam Tiêu kinh ngạc nhìn về phía nàng còn Nam Trùng vẫn luôn nhìn vào màn hình và nói,

- Đang tiếp tục giảm, tốc độ giảm xuống lại nhanh hơn nữa.

"Rộp rộp!" Cánh tay nhỏ bé lại vươn ra, tiếp tục đập vỡ vỏ trứng ở bên dưới.

"Rộp rộp, rộp rộp, rộp rộp!"

- Chỉ còn đạt đến chấn động của năng lượng sinh mệnh hồn thú cấp nghìn năm thôi.

Giọng nói của Nam Trùng lúc này đã có chút vội vã.

Lam Tiêu thờ thật sâu, nhanh chóng quyết định rồi nói:

- Mở vòng bảo hộ ra.

Chỉ khi mở ra tầng năng lượng của vòng bảo hộ mới có thể quan sát kỹ càng hơn.

Vòng bảo hộ mở ra làm lộ quả trứng bên trong, không có xuất hiện năng lượng gì mà nương theo bàn tay nhỏ bé kia liên tục đập vỡ vỏ trứng thì cuối cùng cũng lộ ra hình dáng.

Hình dáng như thế nào đây?

Khi Lam Tiêu nhìn thấy nó thì lập tức bị bộ dáng bên ngoài của nó hấp dẫn. Hắn có thể hoàn toàn khẳng định từ lúc hắn sinh ra đến nay chưa từng thấy qua đứa trẻ nào xinh đẹp dễ thương như vậy, quả thật không ngờ lại là một đứa trẻ loài người, một quả trứng nở ra đứa trẻ loài người.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 5: Đây chỉ là một đứa trẻ bình thường?

Đứa bé trắng nõn nà, làn da bóng loáng mịn màng giống như thạch đông lạnh vậy, gần như có thể nhìn thấy những mạch máu dưới làn da.

Đôi mắt đang nhắm lại của nó có hàng lông mi thật dài như người trưởng thành còn mái tóc thì có màu đen. Hai cái tay bé nhỏ liên tục nhặt vỏ trứng bỏ vào miệng nhai "lốp rộp".

Nó có một hàm răng sữa trắng tinh như bao đứa trẻ khác nhưng có đứa bé nào mới sinh lại có hàm răng trắng tinh và đều tăm tắp như nó sao?

Lần đầu tiên Lam Tiêu chạm vào bề mặt quả trứng thì cảm nhận được một chút ấm áp, trừ cảm giác đó ra thì chẳng còn gì nữa, giống như kiểu bên trong không hề có chút năng lượng nào.

- Trời ạ! Năng lượng sinh mệnh chỉ còn đạt ngưỡng hồn thú trăm năm, phải làm sao bây giờ?

Nam Trùng nhìn Lam Tiêu rồi vội vàng hỏi.

Lam Tiêu cười khỏ nói:

- Còn làm cái gì bây giờ? Đúng là chuyện lạ hiếm có mà, tiếp tục quan sát thôi. Bên trong quả trứng lại có một đứa trẻ, một quả trứng nở ra trẻ con, năng có dám tin không?

Một nhân viên nghiên cứu khác đang ở bên cạnh nói:

- Lão đại, đây liệu có phải là hồn thú mười vạn năm trùng hay không?

Lam Tiêu vốn tính há miệng nói gì đó thì Nam Trùng lại tiếp tục báo cáo:

- Mười năm, năng lượng sinh mệnh chỉ còn ở mức hồn thú mười năm.

Lam Tiêu cười khỏ nói:

- Dựa theo ghi chép của Liên bang về cổ hồn thú và tư liệu về hồn thú thần cấp của chúng ta đều nói rằng hồn thú sau khi trùng tu ít nhất sẽ giữ lại năng lượng ở mức trăm năm nhưng vẫn giữ lại toàn bộ ký ức trước đó, tuyệt đối sẽ không biến thành một đứa bé sơ sinh mặc cho người ta chém giết. Bình thường chúng đều biến hình thành trẻ em, hơn nữa chúng còn có năng lực tự vệ ở một mức nào đó.

"Rốp rốp" âm thanh lại vang lên, nó vẫn ăn tiếp!

- Chúng ta tách lấy một mảnh vỏ trứng để đem về nghiên cứu. Nam Trùng, nàng hãy ôm đứa bé này ra, chúng ta nên giữ lại có vỏ trứng này để chứng minh cho thành quả cuộc khóa thí lần này.

Lam Tiêu nhìn Nam Trùng nói.

Nam Trùng bây giờ mới đi đến, khi nàng nhìn thấy đứa bé ở bên trong vỏ trứng thì ánh mắt cũng dán vào đó gỡ không ra luôn rồi.

Trắng nõn phấn hồng, gương mặt nhỏ nhắn mịn màng có chút mập mạp, trên mặt còn có hai cái má lúm đồng tiền.

Đúng là đáng yêu quá đi, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Lập tức trong lòng nàng tràn ngập tình thương của người mẹ dành cho con, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng.

Sợ làm đau đứa bé nên nàng rất từ tốn, chậm rãi ôm đứa bé ra từ trong cái vỏ trứng đã vỡ kia. Nó không có nặng lắm chỉ cỡ ba, bốn ký thôi nhưng cả người lại mềm mại và ấm áp, còn mang theo một mùi thơm nhàn nhạt.

Nam Trùng cẩn thận từng chút một ôm nó vào lòng, nhìn không được mà nói một cách dịu dàng:

- Nó thật xinh đẹp!

Đội viên khác cũng đều thấy cả, cái này còn phải nói sao? Đứa bé này đúng thật là xinh đẹp, quá là dễ thương đi.

Cùng lúc đó đứa bé đã nhai xong miếng vỏ trứng trên tay, lại bắt đầu mò mẫm xung quanh nhưng không tìm thấy gì.

"Oa, oa..." Nó liền khóc ầm lên, tiếng khóc truyền khắp trong khoang phi thuyền.

Nam Trùng còn chưa kết hôn huống chi là có con nên gặp tình huống này cũng luống cuống tay chân rồi còn những người khác thì đều cảm thấy bối rối không biết làm sao.

Lam Tiêu vốn đang muốn mang cái vỏ trứng đi cũng dừng lại hỏi:

- Sao nó lại khóc?

Nam Trùng có trả lời chút vội vàng:

- Ta cũng đâu có làm gì nó đâu? A! Là vỏ trứng, chắc là nó vẫn còn muốn ăn vỏ trứng, lấy lại đây cho nó nhanh nào.

Vừa nói nàng vừa ôm đứa bé đi đến bên cạnh Lam Tiêu, khi tay đứa bé vừa chạm vào vỏ trứng thì lập tức xoay cổ tay bẻ một miếng vỏ trứng rồi bỏ vào trong miệng nhai "rốp rốp", quả nhiên là không khóc nữa.

- Người lấy đồ ăn của nó đi, nó có thể không khóc sao?

Nam Trùng có chút đau lòng nói.

- Cái này... nhưng chúng ta còn phải nghiên cứu nữa.

Nam Tiêu nói một cách bất đắc dĩ.

Nam Trùng cũng có chút do dự, nằng biết tầm trọng của việc nghiên cứu, quả trứng này nở ra trẻ em đúng là vô cùng kì dị, nhất là nó từng phát ra năng lượng sinh mệnh vô cùng khổng lồ.

Lam Tiêu luôn là một người quyết đoán, suy nghĩ một chút rồi quyết định:

- Kiểm tra thân thể của đứa bé này, để cho nó tiếp tục ăn, sau khi nó ăn xong thì chúng ta lấy một mảnh về để nghiên cứu.

- Vâng!

Trên phi cơ trình sát có đủ loại dụng cụ và máy móc để nghiên cứu, nhất là phương diện kiểm tra sinh mệnh lại càng đầy đủ hơn, không kém hơn ở trong phòng thí nghiệm chút nào.

Đứa bé ăn vỏ trứng có vẻ rất ngon miệng, đến lúc này nó đã ăn hơn một nửa vỏ trứng rồi còn quá trình kiểm tra sinh mệnh trên cơ bản cũng đã hoàn thành.

Khi Lam Tiêu, Nam Trùng và các nhân viên nghiên cứu khác nhìn thấy số liệu của cuộc kiểm tra thì tất cả đều trở nên ngạc nhiên.

Không phải vì những số liệu này có gì bất thường mà bởi vì những số liệu này quá bình thường, không khác gì với những người bình thường.

Trẻ sơ sinh có số liệu thế nào thì đó cũng chính là số liệu của nó, hơn nữa số liệu cơ bản đều nằm ở mức trung bình. Năng lượng sinh mệnh cũng giống như những trẻ sơ sinh khác, cũng không kiểm tra thấy chút khí tức của hồn thú nào. Nhưng đứa nhỏ này lại rất kiên cường, khi lấy máu đi xét nghiệm cũng không khóc tiếng nào mà chỉ nhú mày một chút sau đó lại tiếp tục công cuộc ăn vỏ trứng.

- Thật sự chỉ là một đứa trẻ bình thường sao?

Dù thế nào thì Lam Tiêu vẫn không thể tin được, không chỉ riêng hắn mà tất cả mọi người trong đội nghiên cứu đều như vậy.

Một quả trứng được phát hiện bên dưới lớp băng đã tồn tại từ lâu ở Cực Bắc Chí Địa, sau đó lại nở ra trẻ con mà có thể bình thường sao? Cái chỉ số của trẻ sơ sinh bình thường sẽ có một vài cái hơi cao hoặc hơi thấp nhưng còn nó thì sao, hoàn toàn bình thường không cao cũng chẳng thấp.

Tổng hợp sau tất cả thì đây là một đứa bé bình thường, một đứa bé loài người.

"Rốp rốp, rốp rốp, rốp rốp!" Đứa bé vẫn hồn nhiên ăn vỏ trứng như không có chuyện gì xảy ra.

- Làm sao bây giờ?

Nam Trùng nhìn Lam Tiêu hỏi.

Lam Tiêu lúc này cũng có cảm giác như đang nằm mơ, vốn dĩ bao gồm cả hắn đều nghĩ lần này sẽ là một phát hiện quý báu, thậm chí sẽ là một đại công, đối với việc nghiên cứu cổ hồn thú có tác dụng vô cùng to lớn. Nhưng bây giờ xuất hiện tình huống như thế này cũng có nghĩa là bọn hắn có thể sẽ rơi vào tình trạng rất là rắc rối.

- Lão đại, chỉ sợ còn có một vài vấn đề nữa.

Một nghiên cứu viên tên Trần Vĩ cười khổ nói,

- Cách đây không lâu Liên bang đã từng xử lí rất nghiêm vụ án bịa đặt các nghiên cứu khoa học, lần này cho dù chúng ta có một trăm cái miệng cũng không giải thích được.

Bịa đặt nghiên cứu khoa học là một trong những tội nặng nhất ở Liên bang. Lý do rất đơn giản, những nghiên cứu khoa học giả đó có thể dẫn đến tai nạn hủy diệt cho Liên bang hay toàn bộ nhân loại. Căn cứ vào mức độ nghiêm trọng mà sẽ có hình thức xử phạt khác nhau, mức cao nhất là sẽ bị tử hình. Đây cũng chính là lời nhắc nhở cho các nhà nghiên cứu rằng đừng vì mức ban thưởng hậu hĩnh mà làm bừa, khi chưa chắc chắn về thành quả nghiên cứu của bản thân thì đừng có đại dốt mà công bố nếu không sẽ bị xử tội, như thế thì rất là phiền phức.

Một nghiên cứu viên khác tên là Lý Đình Âm nói:

- Chắc không đến mức đó đâu, không phải chúng ta vẫn còn vỏ trứng hay sao?

Trần Vĩ cười khổ nói:

- Có lẽ đó cũng chính là hi vọng duy nhất, mong có thể phát hiện điều gì đó đặc biệt từ vỏ trứng này. Nếu không thì...

Lam Tiêu hiểu rõ ý của hần, nếu không tìm ra được điều gì thì phát hiện ngày hôm nay sẽ là một chuyện không vui.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 6: Biến mất không còn một dấu vết ?

Dịch: Đức Thành

"Oa oa, oa oa, oa oa!" Tiếng khóc âm ỉ vang lên trong buồng máy bay. Thật sự là vầng trời luôn, cả tai nghe cách âm mà cũng không thể ngăn được.

Lúc mới bắt đầu thì Lam Tiêu định giữ lại một phần ba chỗ vỏ trứng đó, thế nhưng đứa bé kia lại khóc không ngừng, tới khản cả giọng mà vẫn khóc, Nam Trùng thật sự là không nỡ nhìn nó khóc như vậy nên mỗi lần nó khóc lại lấy một ít vỏ trứng cho nó ăn, kể cũng lạ, chỉ cần được ăn vỏ trứng là nó lại ngừng khóc.

Khi giữ lại một phần năm vỏ trứng thì hần lại bắt đầu khóc. Tiếng khóc to rõ như âm cao của ca sĩ vậy.

Một phần sáu, một phần bảy, một phần tám,..., một phần mười!

Cuối cùng, cái vỏ trứng chỉ còn lại được có một phần mười, đây là ranh giới cuối cùng. Vì việc này không phải chỉ mình Lam Tiêu có thể quyết định. Cho nên hần cũng chỉ còn cách đặt cái tâm của mình xuống mà không thể cho đứa nhỏ ăn hết.

Nam Trùng cũng hiểu được quyết định của hần, dù sao thì bọn hần cũng phải làm nghiên cứu khoa học. Tuy nàng vẫn thường xuyên dùng đôi mắt ngăn nước mà nhìn Lam Tiêu nhưng cũng không dám bảo hần cho đứa nhỏ ăn nốt chỗ vỏ trứng kia.

Ban đầu ai cũng nghĩ rằng đứa nhỏ này khóc một một lúc là dừng. Nhưng mà ai biết hần lại có thiên phú dị bẩm về khóc tới vậy. Hần khóc tới khản cả giọng mà cũng không chịu ngừng, hần khóc liên tới ba ngày ba đêm.

Mà ba ngày thời gian đó thì máy bay trinh sát cũng đã hoàn thành nhiệm vụ quét hết vùng cực bắc, nhưng cả đội khảo sát khoa đều vô cùng mệt mỏi. Không ai có thể nghỉ ngơi gì được khi đứa nhỏ khóc như vậy, cho dù là mình tưởng hay ngủ thì cũng đừng nghĩ.

Tuy máy bay trinh sát cũng có phòng nghỉ nhưng ngay cả cửa kim loại của phòng nghỉ cũng chẳng có tác dụng gì với tiếng khóc của đứa nhỏ này. cho nên khi máy bay về tới đầu vùng cực bắc thì tất cả mọi người cũng đã mệt mỏi rã rời.

Trong đầu Nam Trùng giờ chỉ còn tiếng khóc của đứa nhỏ này, mấy ngày nay nàng vẫn chăm sóc nó, nhưng nó thì nước cũng chẳng uống, cũng không chịu ăn bất cứ thứ gì mà chỉ khóc. Ba ngày này Nam Trùng đã thật sự mệt mỏi tới cực độ nhưng lại không có biện pháp gì.

"Mang hần vào vòng phòng hộ rồi người cũng đi ngủ một lát đi, vòng phòng hộ sẽ cách âm được một chút, hơn nữa trong đây cũng an toàn, hần cũng không chạy ra được." Lam Tiêu thấy sắc mặt Nam Trùng uể oải tới mức tái nhợt thì đau lòng mà nói.

"Ừm " Thật sự là Nam Trùng cũng chịu không nổi nữa rồi.

Đúng thật là vòng phòng hộ vẫn có thể ngăn cách tiếng khóc này một chút. tiếng khóc giảm một chút thì tất cả mọi người đều có cảm giác nhẹ nhõm hơn hần, trừ người điều khiển thì tất cả những người khác đều tranh thủ đi ngủ một chút.

Mấy ngày nay thật sự là quá mệt mỏi, hơn nữa mọi người cũng đã hoàn thành nhiệm vụ nên tâm tình cũng có thể buông lỏng một chút, nên tất cả đều rất rất dễ dàng ngủ say.

"Oa oa oa..." Đứa nhỏ vẫn tiếp tục khóc, trong đôi mắt đẹp tràn ngập sự ủy khuất.

Mảnh vỏ trứng chỉ còn lại một phần mười kia cũng được đặt trong một vòng phòng hộ khác, trong vòng phòng hộ có thể ngăn cách không khí, nó dùng chân không và nhiệt độ thấp để bảo tồn nên có thể bảo đảm phẩm chất của nó sẽ không bị cải biến.

Muốn mình tưởng trong tiếng khóc thật sự là rất khó, hơn nữa còn có khả năng tẩu hỏa nhập ma nên bọn hần đều lựa chọn ngủ. Ngủ rất say, trong máy bay cũng dần dần an tĩnh, chỉ có tiếng khóc là vẫn to rõ như vậy.

Sau khi máy bay ra khỏi Cực Bắc thì lập tức bay vút đến độ cao vạn mét, dựa theo cái tốc độ này thì chỉ cần bảy, tám giờ nữa là bọn họ có thể phản hồi sân bay.

Người điều khiển ngáp một cái, hần cũng luôn bị tiếng khóc quấy rối a, cũng là một mệt mỏi không chịu được. Sau khi kiểm tra kĩ các hệ thống thì hần cũng khép kín hai mắt, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Tiếng hít thở trong máy bay dần trở nên nhẹ nhàng, đương nhiên cái tiếng khóc inh ỏi kia vẫn là ngoại lệ. Mà một phần mười vỏ trứng còn lại kia đang lóe lên kim văn như ánh như hiện, lúc này cũng không ai biết là nhịp điệu loé sáng của hào quang trên vỏ trứng kia là dao động theo tiếng khóc của đứa nhỏ. Mỗi Khi tiếng khóc to rõ thì những đường vân màu vàng, bạc đó sẽ trở nên sáng chói, mà Khi tiếng khóc yếu bớt thì hào quang đó sẽ thu lại.

Thời gian dần trôi qua, vỏ trứng kia lóe sáng theo tiếng khóc đã dần nên trong suốt, mà ở mặt ngoài vỏ trứng đã xuất hiện một ít vết rách, vừa mới bắt đầu thì nó rất nhỏ nhưng càng ngày vết rách càng lan quanh vỏ trứng.

"Đình"...một tiếng giòn vang, vỏ trứng tan vỡ, nhưng nó không vỡ thành từng khối mà vỡ thành một mảnh bột mịn rồi biến thành một luồng sáng.

Luồng sáng màu kim ngân đó chui ra khỏi vòng phòng hộ một cách dễ dàng rồi lại chui vào vòng phòng hộ của đứa bé. Khi nó tràn vào miệng đứa bé thì rốt cuộc tiếng khóc cũng ngừng lại.

Cả khoang rốt cuộc cũng đã yên tĩnh lại. Sau khi đứa bé được hai màu kim ngân đó tràn vào miệng thì cuối cùng cũng ngủ thật say.

Không biết qua bao lâu...

"Ồ...ô...n...g, ô...ô...n...g, ô...ô...n...g!" âm thanh trầm thẳm vang lên trong buồng máy bay làm mọi người tỉnh lại từ giấc ngủ say.

"A..., một giấc ngủ thật thoải mái a! Đây là nhắc nhở bắt đầu hạ thấp sao? Chẳng lẽ chúng ta đã về tới nơi rồi?" Nam Trùng mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, nằng có chút kinh ngạc mà nhìn về phía tín hiệu nhắc nhở trên lối vào cabin.

Người điều khiển đã tỉnh lại trước một lúc, hần cười nói: "Đúng vậy, đã tới rồi. Đang đang trong quá trình giảm độ cao."

Nam Trùng đột nhiên cảm thấy có gì đó khác lạ, nằng theo bản năng mà nhìn về phía đài thí nghiệm.

Đứa nhỏ đã rúc vào một chỗ mà ngủ ngon lành, nhìn qua có chút cô độc.

Nam Trùng theo bản năng liền nghĩ đến cha mẹ hần, các người ở nơi nào vậy? Bọn hần cũng nhất định sẽ rất nhớ đứa nhỏ này a.

"Ồ!" Nằng đột nhiên nghĩ ra được thứ không đúng là cái gì rồi, đứa nhỏ này đúng là đã ngưng khóc rồi?

Nam Trùng vội vàng đứng lên mà đi tới bên người đứa bé, bộ ngực nhỏ đang phập phồng nhẹ, khuôn mặt trắng nõn còn thỉnh thoảng hiện ra nét cười ngọt ngào.

Đây đúng là đang ngủ a? Nam Trùng nhẹ nhàng thở ra.

"A..., tới nơi nhanh vậy sao?" Lam Tiêu duỗi lưng một cái rồi đứng dậy.

"Lam Tiêu, người mau tới, hần ngừng khóc rồi này. Khi hần không khóc thật sự là trông rất đáng yêu a!" Nam Trùng vui ra mặt.

"Ngưng khóc? Đúng a. Nếu không chúng ta cũng ngủ không lâu như vậy." Vừa nói hần vừa theo bản năng mà quay đầu nhìn về phía bên kia, sau đó ánh mắt của hần liền ngốc trệ.

"Vỏ trứng? Vỏ trứng đâu?" Hần đột nhiên quay người lại, hoảng hốt mà nhìn Nam Trùng.

"A?" Nam Trùng sửng sốt một chút, lúc này nằng mới nhìn về phía chứa vỏ trứng, đúng vậy, nó biến mất không một dấu vết luôn rồi.

"Không phải ta, ta không có làm gì a!" Nam Trùng vội vàng giải thích.

Lúc này mấy người khác cũng đã tỉnh lại, nghe thấy Lam Tiêu hô thất thanh như vậy nên cũng vội vàng xúm lại.

Lam Tiêu khoát tay với Nam Trùng, "Đừng hoảng hốt. Người nói không làm thì chắc chắn sẽ là không làm, ta tin người. Khi mở vòng phòng hộ là nó sẽ ghi chép lại. Chúng ta tra một chút xem nó có bị mở ra không."

Lúc này Nam Trùng mới nhẹ nhàng thở ra, đúng a! Khi mở vòng phòng hộ ra là nó sẽ ghi lại, thậm chí là mật mã mà mỗi người bọn hần mở đều khác nhau. Có điều, nằng rất hài lòng về việc Lam Tiêu tin tưởng mình như vậy, nên nằng cũng theo bản năng mà buông lỏng rất nhiều. Thế nhưng cái vỏ trứng đâu?

Và hệ thống rất nhanh nói cho bọn hần đáp án.

Khi nhìn thấy kết quả thì tất cả mọi người cùng ngẩn ra nhìn nhau, sau đó lại tập trung mà nhìn Lam Tiêu, mà Lam Tiêu cũng chẳng còn cách nào ngoài làm một bộ mặt cười khổ, "Các người đừng nhìn ta, ta cũng không biết gì a. Cái này đúng thật là chết cũng không có bằng chứng mà, sao nó lại biến mất không một dấu vết như vậy được chứ

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 7: Lam Hiên Vũ

Dịch: Đức Thành

Đúng vậy, vô trùng biến mất, hơn nữa còn biến mất mà không có bất cứ dấu vết gì. Cái này có nghĩa là gì? Có nghĩa là bọn hắn sẽ không có cách nào báo cáo lại chuyện này, trừ khi là có thể tìm được thứ gì đó khác thường trên người đứa bé này, Nếu không thì nhất định ủy ban sở nghiên cứu sẽ bắt bọn hắn phải tìm được chứng cứ để chứng minh thu hoạch của mình.

Hoặc nếu không thì chỉ còn cách...

"Không được, không thể giải phẫu khám nghiệm." Nam Trùng cảm thấy bầu không khí xung quanh có chút áp lực thì đột nhiên nhảy ngang ra mà chắn trước vòng phòng hộ.

Trên máy bay trinh sát đã có các loại thiết bị khám nghiệm tốt nhất rồi, nếu như còn muốn nghiên cứu vào sâu hơn nữa thì chỉ còn cách giải phẫu khám nghiệm. Thế nhưng giải phẫu khám nghiệm sẽ như thế nào thì không cần nói cũng biết.

"Người đang nghĩ cái gì đấy." Lam Tiêu tức giận: "Coi như chúng ta có muốn khám nghiệm cũng chẳng thể làm như vậy. Đây là một mạng người chứ không phải thi thể. Người nghĩ đâu ra giải phẫu khám nghiệm vậy hả."

Những người khác cũng có chút nhăn nhó mặt mũi mà nhìn Nam Trùng, lúc này nàng mới ý thức được là mình đã nói sai, nàng chặn lại nói: "Thật có lỗi, xin lỗi mọi người, ý của ta không phải như vậy, chỉ là ta cảm thấy đứa bé này thật sự rất đáng thương."

Trần Vĩ cười khổ nói: "Lão Đại, vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?" Tất cả mọi người đều nghĩ rằng đã lập được một công lớn, nhưng giờ thì công lao gì cũng chẳng còn nên tâm tình của mọi người sẽ không thể tốt được.

Lam Tiêu than nhẹ một tiếng, "Chấp nhận không có công lao gì thôi, sau này chúng ta lại tiếp tục cố gắng. Sau khi trở về thì chúng ta kiểm tra đứa nhỏ này một lần nữa, nếu còn không có kết quả thì chỉ còn trách vận khí của chúng ta quá kém mà thôi. Còn về phần hắn..."

"Ta sẽ nuôi hắn." Nam Trùng không chút do dự mà nói. Không biết vì cái gì mà từ lần đầu tiên nàng nhìn thấy đứa bé này thì đã cực kì yêu thích hắn. Nàng cảm thấy cho dù như thế nào mình cũng vẫn muốn che chở cho đứa bé này, chăm sóc hắn thật tốt.

Lam Tiêu cười nói: "Rồi người sẽ thành người chưa lập gia đình mà đã có con a!"

Nam Trùng đỏ mặt lên, nàng có chút quật cường mà nói: "Vậy thì sao chứ, hắn đã không có mẹ thì ta sẽ làm mẹ của hắn."

Lam Tiêu chăm chú nhìn nàng, trong ánh mắt mang theo vài phần thương cảm, "Ta nói người gốc người còn không nhận."

Nam Trùng cảm tức nhìn hắn, "Người đừng có nói ta như vậy nữa."

Lam Tiêu bước tới, hắn rất tự nhiên mà khoác vai nàng, ôm lấy nàng vào ngực mình, "Ý của ta là đứa bé này là do chúng ta cùng phát hiện nên chúng ta đều phải có trách nhiệm với nó. Hơn nữa, ta tin tưởng đứa nhỏ chui ra từ trứng này nhất định có một ngày nó sẽ bày ra được mặt khác thường của mình. Nhưng ý cuối cùng của ta là, hắn không chỉ là cần một người mẹ mà còn cần cả một người cha. Cho nên chỉ cần người gả cho ta sau đó lại công bố chúng ta đã có đứa bé, như vậy thì chỉ đơn giản là là chưa kết hôn mà có con, chứ không phải là chưa có gia đình mà có con, cùng lắm là xem như lên xe trước sau đó mua vé bỏ sung."

Nam Trùng ngẩn người, sau đó trong lòng nàng sinh ra một loại tâm tình hết sức phức tạp, rõ ràng là mình đang cảm động vì lời nói này của hắn a. Nhưng chẳng hiểu sao lại muốn đánh tên này nữa.

"Ha ha ha ha!" Mấy người khác không hẹn mà cùng cười lớn, bọn hắn từ trước tới giờ vẫn luôn đoàn kết, có lẽ là vì trên người Lam Tiêu có một loại mị lực gì đó có thể làm cho người bên cạnh luôn tin tưởng hắn, hoặc là...vì chính tình thương này đây a.

Lam Tiêu nghiêm mặt nói với đồng bạn xung quanh: "Lần này thật sự là xin lỗi mọi người. Nếu như tương lai có một ngày trên người đứa bé này thật sự xuất hiện thứ gì đó thì tất cả công lao phát hiện nhất định sẽ là của chúng."

Lý Đình Âm nhún vai: "Thiếu một phần công lao cũng chẳng đáng gì, ta chỉ đang nghĩ là các người đã nuôi hắn thì cũng nên đặt cho hắn một cái tên rồi chứ hả?"

"Tên sao?"

Nam Trùng ngẩn ngơ, thật sự là nàng chưa chuẩn bị một chút tâm lý nào để làm mẹ nào a.

Lam Tiêu nói: "Hay là gọi Lam Trùng đi?"

Bây giờ Nam Trùng mới kịp phản ứng, nàng trừng mắt nhìn hắn mà nói: "Rõ ràng là ta nhận nuôi hắn trước, tại sao lại không gọi hắn là Nam Tiêu. Con cũng không nhất thiết phải theo họ cha mà"

"Từ từ, bình tĩnh chút! Lão Đại, Nam Trùng. Các ngươi có cảm thấy cái này có chút loạn không? Tên các ngươi đều là hai chữ, nếu cứ đơn giản mà dùng hai chữ của các ngươi mà đặt tên cho hắn thì tên một nhà các ngươi cũng quá giống nhau rồi, còn phân biệt làm sao nữa?." Trần Vĩ có chút buồn cười mà nói.

Lam Tiêu lập tức nói: "Như vậy tốt rồi, để cho hắn dùng họ ta, còn tên ngươi đặt?"

Nam Trùng mân mê cặp môi đỏ mọng: "sao không phải ngược lại chứ?"

Lam Tiêu cười híp mắt: "Bởi vì họ Lam rất dễ nghe a. Ngươi không thấy vậy sao? Lúc chúng ta mới gặp nhau ngươi còn nói với ta là họ Lam rất hay."

"Sắp tới sân bay rồi, mọi người quay về vị trí đi " âm thanh của Người điều khiển truyền đến.

....

Ba ngày sau. Sở nghiên cứu hồn thú kỳ viễn cổ.

"Tất cả đều bình thường. Chúng ta đã phân tích rất nhiều số liệu, kể cả phân tích tế bào cũng rất bình thường. Thứ duy nhất có chút khác lạ là gien của hắn. Từ hệ thống gien gia phả mà xét thì đúng là nhân loại. Nhưng có điều, gien của hắn có vài điểm không rõ ràng, thậm chí có thể nói là nó rất phức tạp. Dùng tất cả thiết bị của chúng ta cũng không thể phân tích rõ ràng. Chẳng qua tình huống này cũng đã có một số trường hợp xảy ra rồi, và nó cũng chẳng có ý nghĩa gì cả" Trần Vĩ báo lại kết quả kiểm tra cho Lam Tiêu.

Trở về đã ba ngày rồi nhưng đứa nhỏ cũng không có lại khóc lóc gì nữa, khi kiểm tra thân thể thì hắn cũng rất yên tĩnh. Hơn nữa, đa số thời gian bây giờ hắn đều cười.

Mà trên người đứa nhỏ này lại có một lực lôi kéo cực kì lạ, sau khi vào sở nghiên cứu thì rất nhanh hắn đã trở thành đứa con cưng của toàn bộ sở nghiên cứu.

Về phần lai lịch của hắn, vì không muốn bị uỷ ban giám sát tìm tới tận cửa nên Lam Tiêu tuyên bố hắn là con của mình cùng Nam Trùng.

Mà tên đứa nhỏ cũng đã được đặt hắn gọi là: Lam Hiến Vũ. Nam Trùng nói đây là khí vũ hiền ngang.

Vì cho đứa nhỏ một cái thân phận hợp pháp nên một tháng sau Lam Tiêu và Nam Trùng đã thành hôn, mà bọn hắn cũng thật sự tuyên bố với mọi người rằng mình lên xe trước sau đó mới mua vé bổ sung. Lam Hiến Vũ cũng chính thức đã có chứng minh thân phận thuộc về mình. Cha: Lam Tiêu, mẹ: Nam Trùng.

Cũng không có ai biết cái này có nghĩa là gì, nhưng Lam Tiêu là người duy nhất luôn chờ mong, thứ hắn chờ chính là sáu năm sau, Khi đứa bé này sáu tuổi,dưới nghi thức giác tỉnh vũ hồn thì nó sẽ có vũ hồn gì.

Tại Đâu La Đại Lục cùng những hành tinh mà liên bang tìm được kia, trừ hai hành tinh của hồn thú thì ở những hành tinh còn lại, tất cả trẻ nhỏ khi tới sáu tuổi đều sẽ được thức tỉnh vũ hồn của mình.

Mà một đứa nhỏ được sinh ra từ trứng thì sẽ có vũ hồn là gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đâu La - Đâu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 8: Sáu năm sau

*Dịch giả: Đức Thành*

Sáu năm sau. Hành tinh Thiên Đâu.

Một mái tóc dài màu bạc xõa sau lưng như thác nước, chúng cứ như vậy mà xõa xuống sàn nhà, tản ra vàng sáng bạc nhẹ nhàng.

"Na Na, sao lại ngồi ngẩn ra như vậy rồi?" Một âm thanh dễ nghe vang lên, Vân Diễm vừa mới đẩy cửa vào đã thấy nàng như vậy thì tức giận mà nói.

Nàng vào viện nghiên cứu đã được ba năm. Khi vừa mới tới đây thì nàng đã được phân tới đây để ghi chép lại tất cả mọi thứ phát sinh của người thiếu nữ trước mặt này.

Mà ở trước mặt nàng, cô gái được nàng gọi là na na này, tới hiện tại đã ở viện nghiên cứu được sáu năm rồi, nói chính xác hơn là nàng đã thức tỉnh được



sáu năm rồi.

Căn cứ vào tư liệu thì sáu năm trước, nàng được cứu ra từ băng tuyết, có thể nói nàng là người đứng đầu trong lịch sử thí nghiệm tuyệt tan sống lại của liên bang, bởi vì thời gian nàng bị đóng băng ít nhất cũng ngoài ngàn năm.

Cái này vốn là một nghiên cứu vô cùng có giá trị, thế nhưng cô gái được cứu ra khỏi băng tuyết này lại không nhớ được bất cứ thứ gì. Nàng chỉ mơ hồ nhớ được mình tên là Na Na.

Mà trong ba năm nay, Vân Diễm quan sát nàng cũng không thấy nàng có gì không bình thường. Còn căn cứ theo số liệu báo cáo của viện nghiên cứu thì cũng chỉ là có tổ chất thân thể vượt xa người thường, hơn nữa khi nàng gặp công kích thì cơ thể sẽ tự động phản ứng chứ cũng chẳng còn gì khác lạ. Thậm chí viện nghiên cứu còn không có cách nào phán đoán nàng có phải là hồn sư hay không, bởi vì trên người nàng thì một tia hồn lực cũng không thấy.

Không có hồn lực thì dù tổ chất thân thể có tốt thì cũng hơn người thường được bao nhiêu đây? Hiện tại cơ giáp và chiến hạm cũng đã tràn ngập ra, tuy sức chiến đấu cá nhân vẫn được coi trọng nhưng cũng đã bị khoa học kỹ thuật kéo ra một khoảng cách lớn rồi.

"Người tới rồi sao?" Na Na xoay người lại mà mỉm cười với Vân Diễm.

Tuy rằng mỗi lần bước vào thì Vân Diễm cũng đã chuẩn bị tâm lý nhưng mỗi khi nhìn thấy đáng vẻ tươi cười của Na Na thì cũng không nhịn được mà ngăn người ra. Na Na thật sự là rất đẹp, đẹp đến mức những cô gái khác không thể sinh ra nổi tâm tư đố kỵ nữa. Hơn nữa, dường như tuổi của nàng cũng đã bị đóng lại luôn rồi, nhìn vào ảnh nàng sáu năm trước mà so với bây giờ thì có tìm tới mòn mắt cũng chẳng thấy nổi một chút khác biệt. Chỉ có điều làn da nàng lại cứng cõi tới mức quỷ dị. Nếu không làm nàng bị thương thì không có bất kỳ dụng cụ nào có thể rút máu nàng mà khám nghiệm. Cho nên tới bây giờ việc nghiên cứu về nàng vẫn là một vấn đề cực lớn.

"Hôm nay là ngày quan trọng của người đấy!" Vân Diễm bước tới bên người nàng, vừa kéo vuốt mái tóc dài của nàng vừa cười: "Thật sự là ta không dám ở cùng người quá lâu, nếu không thì giới tính của ta sẽ bị người bẻ cong luôn mất."

Giờ đây Na Na đã không còn ngây ngốc vô tri như lúc mới thức tỉnh nữa rồi, sáu năm, nàng cũng đã học được rất nhiều tri thức hiện đại. Mà năng lực học tập của nàng cũng rất mạnh, hiện tại nếu như nàng không nói thì không ai có thể biết nàng là người đã bị đóng băng lâu như vậy.

"Vậy là không được đâu nha, vì ta thích nam nhân." Na Na cười nói, "Hôm nay là ngày gì mà lại quan trọng với ta?"

Vân Diễm nói: "Không phải người đã xem qua luật pháp của liên bang rồi sao? Dựa theo quy định thì hể là người không rõ thân phận sau khi trải qua sáu năm khảo sát đảm bảo không có nguy hiểm là sẽ được công nhận thân phận tạm thời. Sau đó lại tiến hành tiếp một đợt khảo sát trong mười năm nữa, nếu như vẫn bình thường là sẽ được liên bang công nhận thân phận chính thức. Nói cách khác thì chỉ cần người hoàn thành thủ tục là từ hôm nay trở đi người sẽ được công nhận là công dân tạm thời của liên bang."

"Liên bang, công dân tạm thời?" ánh mắt của Na Na đột nhiên trở nên mơ hồ, không biết vì cái gì, trong nháy mắt này có vẻ như nàng đã nhớ ra được một chút gì đó, thế nhưng cũng chỉ là một tia bóng dáng.

...

"Đường Nhạc, xét thấy thời gian sáu năm vừa qua người có biểu hiện bình thường, được Nhạc Khanh Linh đứng ra bảo đảm. Hôm trao tặng người thân phận công dân tạm thời. Công dân tạm thời sẽ được hưởng đãi ngộ gần như ngang bằng với công dân chính thức. Điểm khác là người sẽ không thể theo di dân vào vũ trụ, không thể mua hồn linh từ hắc cấp trở lên, mười năm tới người cần phải nghiêm khắc tuân theo luật pháp, nếu mười năm sau vẫn bình thường như trước thì sẽ được cộng nhận là một công dân chính thức."

"bộp!" một con dấu điện tử rơi vào tay Đường Nhạc từ trên màn hình hologram.

Tướng mạo anh tuấn của Đường Nhạc vẫn luôn làm cho người ta phải dòm ngó không thôi. Cô gái chịu trách nhiệm xác nhận thân phận cho hắn đã nhìn chằm chằm vào tên trước mặt này không biết bao nhiêu lần.

"Ha ha ha, tốt rồi, vậy là tốt rồi, rốt cuộc ta đã có đất dụng võ rồi. Sau này người chính là người của ta rồi!" Nhạc Khanh Linh vui sướng mà hoa chân múa tay.

Từ sáu năm trước, khi nàng đem người này về nhà thì nàng mới phát hiện ra mình đã vác về một thứ phiền phức.

Phải biết rằng, khi đó Đường Nhạc là một người không có đồng nào, mà cũng là thân không mảnh vải a! Trừ việc hắn có thể nhớ chắc chắn mình là họ Đường thì chẳng còn nhớ nổi bất cứ thứ gì nữa, ngay cả một ít đồ dùng sinh hoạt hắn cũng không biết nổi.

Nhạc Khanh Linh thậm chí cảm thấy hắn giống như một loài động vật nhìn thấy người đầu tiên sẽ coi là mẹ luôn vậy, hắn cứ một mực đi theo nàng, cho nên nàng mới lấy cái lý do này để dẫn hắn về nhà, vì nàng không dám thừa nhận mình dẫn hắn về chỉ vì hắn đẹp!

Cái tên Đường Nhạc này là nàng nghĩ cho hắn, ít nhất thì cũng có cái tên để mà xưng hô. Đương nhiên nàng đem hắn về nhà cũng đã phải đứng trước những luồng áp lực khổng lồ rồi a! Nàng phải rất vất vả mới có thể giải thích cho cha mẹ. Cuối cùng vẫn là mẹ nàng đánh nhịp mới có thể giữ hắn lại, mà Nhạc Khanh Linh lại cảm thấy nhất định là mẹ thấy người ta đẹp mới quyết định như vậy đấy. Chính vì thế nên cha mới có chút khó chịu.

Một đoạn thời gian dài sau đó Nhạc Khanh Linh đã khổ sở tìm kiếm xem có chút tin tức gì về tên Đường Nhạc này không, hầu như nàng đã tìm hết tất

cả tư liệu về mình tỉnh nhưng lại chẳng thấy chút gì liên quan tới tên này. Rõ ràng bộ dáng của hắn phải xếp hạng mình tỉnh mới đúng a!

Dù sao thì Đường Nhạc cũng luôn đi theo nàng, nàng đi đến đâu thì hắn theo tới đó. Hơn nữa, Nhạc Khanh Linh phát hiện ra rằng Đường Nhạc có năng lực học tập rất mạnh, mà hắn lúc nào cũng ở cạnh mình như tên bảo tiêu vậy. Cả lúc nàng đi học thì Đường Nhạc cũng đi theo mà nghe. Khi hắn mới tới thì không biết đã hấp dẫn ánh mắt của bao nhiêu người, cho nên nàng không thể không mua lấy cái khẩu trang mà chụp lên mặt tên này.

Sáu năm a! Ngẫm lại thì đó chính là tuổi tác tốt nhất của mình, từ mười chín tuổi đến hai mươi lăm tuổi là độ tuổi đẹp nhất của những cô gái. Tuy hiện giờ tuổi thọ của nhân loại đã có tới hai trăm tuổi, hai mươi lăm tuổi mới là cái tuổi để bắt đầu. Nhưng sáu năm bị tên ngốc này bám theo cũng làm mình chẳng còn cơ hội yêu đương gì a!

Rốt cuộc thì giờ cũng tốt rồi. Hắn đã có thân phận tạm thời. Mà trọng yếu hơn là từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn thì Nhạc Khanh Linh đã có thể khẳng định tên này nhất định là một đại minh tinh, cho dù trước kia không phải thì nhất định sau này cũng sẽ phải.

Giờ hắn đã có thân phận tạm thời, có nghĩa là kế hoạch bồi dưỡng minh tinh của nàng rốt cuộc thì cũng đã có thể bắt đầu rồi a!

Càng nghĩ nàng lại càng cảm thấy hưng phấn, từ nhỏ nàng đã có tật tham tiền. Mà giờ đây bên người lại có một người đẹp từ tướng mạo đến vóc dáng thế này thì sao lại không thể phát tài đây? Hắn chính là một gốc cây có thể hái ra tiền a!

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 9: Thức tỉnh võ hồn

Dịch: Đức Thành

"Võ hồn của nhân loại chúng ta có thể là bất kỳ thứ gì, thí dụ như võ hồn của mẹ con là băng, là một loại võ hồn nguyên tố vô cùng mạnh. Mà võ hồn của ba lại là sách, tuy nó không có uy lực mạnh nhưng lại làm cho ba có trí nhớ vượt xa người thường. Con cũng sẽ có võ hồn của mình, mà khi thức tỉnh võ hồn con lại có hồn lực thì sẽ có thể tu luyện hồn lực để trở thành hồn sư. Nếu như con thật sự có hồn lực thì sau này ta sẽ giảng giải cho con tri thức về hồn sư. Hiện tại thì con đã sẵn sàng chưa?"

Lam Tiêu cười híp mắt mà nhìn Lam Hiên Vũ, đưa tay về phía hắn.

Đúng vậy, Giờ đây Lam Hiên Vũ đã sáu tuổi. Cả Lam Tiêu và Nam Trùng đều rất cưng chiều đứa nhỏ này. Thật sự là bởi vì, đứa nhỏ này quá ngoan.

Trừ việc lúc đầu hắn đòi võ trướng mà khóc thì từ đó về sau lại không bao giờ thấy hắn khóc một chút nào nữa, luôn luôn cười híp mắt. Khuyết điểm duy nhất của hắn là nói chuyện có chút không rõ lắm, trẻ con bình thường khi tới ba tuổi là đã có thể nói chuyện tương đối rõ ràng, nhưng cho tới bây giờ thì Lam Hiên Vũ mới có thể nói rõ ràng một chút, miễn cưỡng chấp nhận được.

Mà trong âm thanh của hắn lại có vẻ non nớt lạ thường, nhưng lại rất dễ nghe. Lam Tiêu cùng Nam Trùng cũng không muốn uốn nắn cho hắn cách phát âm quá nhiều, vì bọn hắn thấy tiếng của Lam Hiên Vũ nghe rất hay a.

Từ ba năm trước, khi toàn bộ sở nghiên cứu hồn thú kỳ viễn cổ di dời đến hành tinh Thiên La thì hắn tới học tại nhà trẻ thuộc về sở nghiên cứu.

Bình thường, khi mà phụ huynh tới đón con mình thì đều nói đứa bé đẹp nhất là con của mình. Nhưng từ khi Lam Hiên Vũ tới thì đứa bé được khen tụng nhiều nhất lại biến thành hắn, không hổ danh là tiểu soái ca của nhà trẻ a.

Lam Hiên Vũ có làn da rất tốt, điểm này là không thể nghi ngờ. Bởi vì cho dù là Nam Trùng hay Lam Tiêu, rồi cả những lão sư của nhà trẻ hay thậm chí là cả những bạn nhỏ khác ở nhà trẻ, mỗi khi ở cùng một chỗ với hắn thì cũng đều không nhịn được mà sờ sờ lấy má lúm đồng tiền của hắn.

Hắn là đứa nhỏ cực kì nghe lời mà cũng luôn hết sức yên tĩnh. Lúc nào cũng cười híp mắt như cả thế giới này đối với hắn cũng chỉ có sự vui sướng vậy.

"Ba, con vào trong đó đây." Lam Hiên Vũ nhoèn miệng cười mà phát tay với Lam Tiêu.

"Hiên Vũ." Lam Tiêu đột nhiên gọi hắn lại.

Lam Hiên Vũ xoay người, hắn mở tròn mắt mà nhìn cha mình “ba, có chuyện gì vậy?”

Nhất thời Lam Tiêu có chút khẩn trương, vì lúc này làm cho hắn không khỏi nhớ lại quả trứng có những đường vân màu ngân kim kia, hắn cảm thấy trong lòng mình đang phảng phất bị đè nén một chút gì đó. Hiện tại, hắn có chút mong rằng Lam Hiên Vũ sẽ không thể thức tỉnh võ hồn, vì hắn đang lo, hắn sợ con mình sẽ biến thành đối tượng nghiên cứu.

Sáu năm, gần như đứa nhỏ này đã được tất cả mọi người xung quanh yêu quý.

"Đi đi thôi, ba sẽ chờ con ở cửa " Hấn thở sâu, khoe mũi đã có chút cay cay nhưng hấn vẫn phát tay về phía Lam Hiền Vũ.

"Vâng" Lam Hiền Vũ lại một lần nữa nhoen miệng cười mà đi về phía cánh cổng kim loại lớn đằng xa.

Lam Tiêu nhấn máy truyền tin tròn đạo trên cổ tay, gần như chỉ một cái chớp mắt là đã có thể kết nối.

"Thế nào? Thế nào rồi? Vũ hồn của hấn là gì?" Nam Trùng không kịp chờ Lam Tiêu nói lấy nửa câu, cho dù là thông qua máy truyền tin cũng có thể thấy rõ ràng sự khẩn trương trong giọng nói của nàng.

"Hiền Vũ mới vừa vào, còn chưa biết vũ hồn sẽ là cái gì." Lam Tiêu vội vàng nói.

Ngay lập tức Nam Trùng liền có chút oán hận mà nói: "Vậy người gọi làm gì chứ? Làm ta khẩn trương một trận vô ích, lát nữa phải gọi lại cho ta."

Lam Tiêu cười khổ: "Người không đến là đúng, thật sự là ta cũng rất khẩn trương. Nam Trùng, ta muốn nói với người, dù vũ hồn của con là gì đi nữa thì cái công lao kia... cũng phải bỏ đi thôi. Cùng lắm là sau này ta sẽ cho bọn Trần Vĩ, Lý Đình Âm tất cả công huân của mình, ta sẽ không thăng chức nữa. Còn về việc quả trứng lúc trước thì tất cả đều quên đi."

Nam Trùng đột nhiên trầm mặc, Lam Tiêu làm sở trưởng tại sở nghiên cứu hồn thú kỳ viễn cổ đã không ít năm. Mặc dù hiện nay sở nghiên cứu đã chuyển đến hành tinh Thiên La nhưng hiện tại Lam Tiêu cũng đã là Trung tá.

Cho nên Nam Trùng hiểu rõ khi Lam Tiêu nói ra lời này thì hấn đã phải quyết định từ bỏ những thứ lớn như thế nào.

"Người nghĩ kỹ rồi chứ?" Nam Trùng thở sâu mà hỏi.

Nếu như Lam Hiền Vũ thật sự có cái gì khác biệt so với mọi người, nhất là cái cường độ năng lượng ngang với hồn thú mười vạn năm kia thì nó có thể mang đến cho Lam Tiêu một cơ duyên cực kì lớn.

"Nghĩ kỹ rồi. Thật sự thì từ ba năm trước, chẳng phải khi đi chuyển tới đây thì chúng ta cũng đã quyết định không sinh thêm con nữa sao, chúng ta đều đã nghĩ kỹ rồi, không phải sao? Chúng ta đều đã xác định toàn tâm toàn ý mà chăm sóc đứa bé này." Lam Tiêu không chút do dự mà nói.

"Ha ha ha!" Nam Trùng đột nhiên cười lớn, "Hiện tại có phải ta nên nói người ngốc hay không đây? Như trước kia người đã từng nói với ta. Ta cũng rất thích cái bộ dáng ngây ngốc của người a!. Cuộc sống của chúng ta giờ cũng đã rất tốt rồi. Sau này thì chiến công của ta cũng cho bọn hấn luôn đi. Chúng ta sẽ ở lại đây nuôi nấng Hiền Vũ trưởng thành. Người có chịu không?"

"Ừm." Lam Tiêu cười vui ra mặt, trong nháy mắt này thì thứ mà bọn hấn nghĩ tới cũng chỉ còn có hai chữ: Gia đình.

"Tít tít tít tít tít tít!" Nhưng ngay vào lúc này lại có tiếng cảnh báo vang lên từ phía phòng thức tỉnh vũ hồn.

Lam Tiêu biến sắc, hấn kinh ngạc mà nhìn về hướng phòng thức tỉnh.

....

Trong phòng thức tỉnh vũ hồn.

Lam Hiền Vũ đang đứng trong căn phòng sáu cạnh này, trong đôi mắt to của hấn tràn đầy vẻ tò mò. Một vị vừa tới nói cho hấn là phải đứng yên giữa phòng đó.

Sau một khắc, chung quanh dần bắt đầu sáng lên từng đốm sáng nhỏ, những tia sáng kỳ dị này quanh quẩn bên thân thể hấn làm hấn cảm thấy một sự áp áp đến lạ thường. Càng thêm kì dị là hấn còn cảm thấy có chút ngứa.

Lúc vừa mới bắt đầu thì chỉ có một chút, nhưng rất nhanh cái cảm giác ngứa này dần tăng cường lên.

Lam Hiền Vũ không biết đây có phải là bình thường không nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu trở nên tái nhợt, mà cái cảm giác ngứa kia lại càng ngày càng mãnh liệt, đây chính là loại cảm giác còn đáng sợ hơn cả đau đớn.

Cuối cùng, hấn không chịu nổi mà hét to một tiếng, hai tay hấn bắt đầu cào lên thân thể mình, cả người uốn éo không ngừng.

Mà nhân viên công tác phụ trách phòng thức tỉnh này còn chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy, bình thường thì dù thức tỉnh ra cái vũ hồn gì đi nữa thì cũng xuất hiện một cách thuận lợi mới đúng.

Khi Lam Hiền Vũ hét lên thì hấn còn tưởng rằng vũ hồn của đứa nhỏ này đã thức tỉnh, nhưng ngay sau đó Lam Hiền Vũ lại ngứa tới mức bò quần quai ra đất rồi dùng sức mà cào lấy thân thể mình.

Nhân viên công tác liền không chút do dự mà nhấn cảnh báo rồi chạy tới muốn bế Lam Hiền Vũ lên.

Nhưng không biết vì cái gì hấn lại đột nhiên cảm thấy sợ hãi. mà cảm giác này lại xuất phát từ chính người mình. Mặc dù chỉ là một cái chớp mắt nhưng cũng đủ cho hấn cảm nhận được rõ ràng sự run rẩy đến từ linh hồn, hấn dừng bước lại mà nhìn về phía đứa bé này một cách sợ hãi.

Mặt ngoài làn da Lam Hiên Vũ bắt đầu xuất hiện rất nhiều hoa văn màu vàng cùng màu bạc quấn lấy nhau, ở giữa còn có một loại màu sắc rực rỡ như ẩn như hiện.

"Àm!" Cửa phòng bị phá tan, Lam Tiêu gần như là bay vọt mà vào.

"Aaaa" đúng lúc này, đột nhiên Lam Hiên Vũ lại hét to một tiếng, thân thể bé nhỏ của hắn bắn ngược từ mặt đất lên, trong khoảnh khắc đó, tất cả hoa văn trên người hắn cũng đã biến mất không còn chút gì, một đám ánh sáng màu lam chui ra từ hai lòng bàn tay hắn rồi phóng lên như điều gặp gió, nó phóng tới hơn một mét mới dừng lại, rồi cứ như vậy mà đung đưa giữa không trung.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 10: Chỉ cần con

Dịch: Đức Thành

Lam Tiêu ngây ngẩn cả người, mà cả nhân viên kia cũng vậy. Lúc này Lam Hiên Vũ cũng đã ngưng lại, ngửa ngáy trên người cũng đã biến mất, có vẻ như sự ngửa ngáy này là nhờ vào những sợi màu lam kia được phóng thích ra mà biến mất.

Nhân viên công tác nhìn về phía Lam Tiêu, "Sở trưởng, cái này là... Lam Ngân Thảo?" hắn không thể không cảm thấy có chút quái dị được. Những người trong sở đều biết rõ rằng vũ hồn của Lam Tiêu cùng Nam Trùng là gì, thế nhưng đứa nhỏ này lại thức tỉnh ra một vũ hồn không giống bất kì ai trong hai bọn hắn a, hơn nữa nó còn chẳng có chút quan hệ nào với vũ hồn của bọn hắn.

Lam Ngân Thảo, nó còn bình thường hơn so với rất nhiều vũ hồn bình thường khác, từ thời Đấu La liên bang mới chỉ có duy nhất hành tinh Đấu La nó cũng đã thường xuyên xuất hiện, hơn nữa, nó còn là đại biểu của phe vũ hồn, Mà phe vũ hồn có nghĩa là gì, nghĩa là không thể tu luyện mà cũng chẳng có tác dụng gì.

Cho dù vũ hồn là chiếc đũa thì cũng tăng được tốc độ ăn cơm, vũ hồn là cái cuốc thì cũng giúp người ta cày ruộng được. Còn Lam Ngân Thảo thì tăng lên được cái gì? Người cũng không phải dê bò, cũng không ăn được cây cỏ.

Nhưng dù sao thì Lam Ngân Thảo cũng đã từng có được truyền thuyết của mình. Mà truyền thuyết lớn nhất cũng đã lưu truyền mấy vạn năm nay rồi. Thế nhưng vài vạn năm cũng chỉ có hai cái truyền thuyết mà thôi.

Mà lúc này độ khiếp sợ của Lam Tiêu còn lớn hơn cả vị nhân viên công tác kia.

Từ nhiều ngày trước hắn cũng đã từng suy nghĩ tới rất nhiều khả năng. Hắn cũng đã phải suy đi nghĩ lại mới quyết định để cho Lam Hiên Vũ thức tỉnh ở trong sở, vì như vậy thì ít nhất hắn cũng không chế được thông tin của sở nghiên cứu, không để nó phát tán ra ngoài.

Hắn đã nghĩ tới rất nhiều khả năng, cũng cố tưởng tượng xem vũ hồn của Lam Hiên Vũ Vũ Hồn sẽ là cái dạng gì, thậm chí là một loại vũ hồn cấp độ Thú Thần hắn cũng đã cân nhắc qua. Nhưng như thế nào đi nữa hắn cũng không thể nghĩ ra vũ hồn của đứa nhỏ sinh ra từ trứng này lại là Lam Ngân Thảo, vậy mà lại không liên quan chút nào tới thú vũ hồn.

Chờ một chút, không đúng!

Đột nhiên đồng tử mắt Lam Tiêu chợt co rút lại.

Nếu như đây là một phòng thức tỉnh khác thì nhân viên công tác sẽ lập tức liệt vũ hồn Lam Ngân Thảo của Lam Hiên Vũ vào hạng phế vũ hồn. Nhưng đây là sở nghiên cứu hồn thú kì viễn cổ, mà Lam Tiêu lại là sở trưởng.

Vốn dĩ thì phế vũ hồn sẽ chẳng có gì đáng giá để nghiên cứu, nhưng người không chịu nổi nó cũng đã từng là một truyền thuyết mạnh nhất đại lục này. Nên có thể Lam Tiêu vẫn sẽ nghiên cứu một chút về Lam Ngân Thảo này.

Trước kia thì Lam Ngân Thảo là một thứ rất thông thường, là tiêu chuẩn của phe Vũ Hồn, thế nhưng khi thức tỉnh ra phế vũ hồn cũng không đến mức quái quái như vậy mới đúng chứ?

Nghĩ tới đây thì đại não của Lam Tiêu lập tức hoạt động với tốc độ cao, hắn dần nhớ lại tất cả những thứ có liên quan với Lam Ngân Thảo.

Thứ đầu tiên hắn nghĩ đến là khi thức tỉnh Lam Ngân Thảo thì sẽ chỉ xuất hiện ở một tay mà không phải là cả hai tay như Hiên Vũ. Không sai, điểm này hắn có thể khẳng định. Hơn nữa, khi thức tỉnh Lam Ngân Thảo có thể chui ra khỏi lòng bàn tay được vài phân cũng đã là tốt lắm rồi. làm sao có thể cao tới hơn một mét như vậy được? Mà vàng sáng lam óng ánh ở mặt ngoài có lẽ cũng không bình thường a!

"Sở trưởng, ngài có muốn kiểm tra hồn lực luôn không?" Nhân viên công tác hỏi dò. Lúc này, ánh mắt mà hắn dành cho Lam Tiêu là có chút đồng tình, mắt thấy con mình thức tỉnh ra một phế vũ hồn thì làm sao mà cha dễ chịu được chứ.

"Tất nhiên..." Lam Tiêu vừa định nói gì lại do dự một chút, cuối cùng lại nói: "Thôi không cần, trong nhà ta cũng có thiết bị kiểm tra, ta sẽ tự kiểm tra hồn lực cho hần."

Nhân viên công tác dùng ánh mắt hiểu ra chuyện mà nhìn Lam Tiêu, hần gật đầu nhẹ, "Được rồi, ta nên nhận định võ hồn cho Hiên Vũ là Lam Ngân Thảo chứ hả?"

"Ừm." Lam Tiêu vừa gật đầu vừa bước tới bên người Lam Hiên Vũ, ôm lấy bờ vai của hần.

"Ba, đây chính là Võ Hồn của con sao?" Lam Hiên Vũ mang vẻ mặt tò mò mà hỏi.

Lam Tiêu vừa lau mồ hôi cho hần vừa nói: "Đúng vậy! Đây là võ hồn của con. Giờ con thu hồi nó về đi, chỉ cần nghĩ nó quay về là nó sẽ tự trở về."

"A, để con thử xem." Lam Hiên Vũ bắt đầu làm theo lời cha mình nói. Quả nhiên đám Lam Ngân Thảo dần thu nhỏ lại, cuối cùng biến mất trong lòng bàn tay của hần. Có điều chính Lam Hiên Vũ cũng không chú ý tới là khi chúng biến mất thì trong hai lòng bàn tay của hần có hai màu ngân kim thoáng lóe lên một chút, tay phải là màu vàng, tay trái là màu bạc.

Ra khỏi phòng thức tỉnh, Lam Tiêu dẫn Lam Hiên Vũ lên xe rồi đi thẳng một mạch về nhà, suốt chặng đường hai người không nói lời nào.

Nhà bọn hần ở phụ cận tòa nhà của sở nghiên cứu, đất ngõ của một trung tá cũng khá tốt, một ngôi nhà chừng hai trăm mét vuông, cả nhà bọn họ ba người ở rất thoải mái, thậm chí còn có phòng tu luyện riêng.

Sau khi đóng cửa phòng, Lam Tiêu kéo con ngồi xuống ghế, hần nhìn Lam Hiên Vũ một cách chăm chú rồi nói: "Hiên Vũ, lúc giác tỉnh hôm nay con làm sao vậy? Nói lại tất cả cảm thụ lúc đó của con cho ta nghe."

Lam Hiên Vũ chớp chớp đôi mắt to của mình, hần có chút sợ hãi mà nói: "Lúc đó con ngứa quá ba ạ! Ngứa tới mức con không chịu nổi nên con phải dùng sức mà gãi, nhưng hình như nó lại ngứa từ trong cơ thể. Con có gãi cũng không được. Về sau thì tất cả sự ngứa ngáy đó lại tập trung hết về lòng bàn tay, khi vũ hồn chui ra thì lại hết ngứa."

Lam Tiêu đang định hỏi thêm một chút thì máy truyền tin lại vang lên.

"Nam Trùng. Trước hết ngưng hỏi gì cả, đứng, là Lam Ngân Thảo. Về nhà trước đi, về rồi nói."

"Được rồi." Bên kia, Nam Trùng đang lo lắng lại có vẻ như nghĩ ra được điều gì đó nên vội vàng dập máy truyền tin.

Một lát sau nàng cũng đã về đến nhà.

"Lam Ngân Thảo? Võ hồn của Hiên Vũ lại là Lam Ngân Thảo sao?" Nam Trùng mang một vẻ mặt không dám tin mà hỏi.

Lam Tiêu chợt im lặng mà nhìn nàng, sau đó hần quay sang nói với Lam Hiên Vũ: "con về phòng chơi trước đi, ba muốn nói chuyện với mẹ một lát"

"Vâng." Lam Hiên Vũ vâng một tiếng rồi ngoan ngoãn đi về phòng mình.

"Cuối cùng là chuyện gì xảy ra vậy?" Nam Trùng không thể chờ đợi nữa, nàng vội vàng bắt lấy tay Lam Tiêu mà hỏi.

Lam Tiêu hít một hơi, hần trầm ngâm nói "Chắc chắn đây không phải là Lam Ngân Thảo bình thường. Ta dám khẳng định là như vậy. Bình thường thì Lam Ngân Thảo sẽ không thể xuất hiện từ hai tay, ít nhất cũng sẽ không có cảm giác gì khi thức tỉnh. Mà vũ hồn Lam Ngân Thảo mới thức tỉnh cũng không thể dài đẹp như vậy được."

Nam Trùng cũng là một nghiên cứu viên của sở nghiên cứu, nên khi nghe Lam Tiêu nói vậy thì nàng lập tức nghĩ tới một khả năng, "Liệu có phải đây là Lam Ngân Hoàng trong truyền thuyết không? Nếu đây là Lam Ngân Hoàng thì có thể giải thích được rõ ràng mọi chuyện rồi."

"Không, không đơn giản như vậy." Lam Tiêu không chút do dự mà nói: "Về cấp độ của Lam Ngân Hoàng thì không có vấn đề, rất có thể nó là hồn thú mười vạn năm trùng tu. Nhưng nếu là Lam Ngân Hoàng thì lại không ăn khớp với quả trứng kia. Lam Ngân Hoàng là thực vật thì làm sao lại chui ra từ trứng được?"

Nam Trùng cau mày lại mà nói: "Có khi nó tự phong cảm mình lại thì sao?"

"Phong cảm thành một cái trứng? Chắc hần là không phải." Lam Tiêu lắc đầu.

Nam Trùng không bảo thủ về ý nghĩ của mình, bởi vì nàng tin tưởng trọng phụ, tại phương diện nghiên cứu về hồn thú cổ này thì có thể nói Lam Tiêu là một chuyên gia.

"Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì? Đứa nhỏ này..." Nam Trùng nhíu mày.

Lam Tiêu cũng trầm ngâm lại. Lúc trước thì điều bọn hần lo lắng nhất là vũ hồn của Lam Hiên Vũ quá khoa trương, rồi nó sẽ làm cho những nhân vật vào tăng chú ý, Nếu thật sự như vậy thì bọn hần chỉ còn cách nói ra sự thật, Nhưng vậy giờ lại là Lam Ngân Thảo...chờ chút, Lam Ngân Thảo?

Đột nhiên, Lam Tiêu ngẩng đầu mà cười lớn, chỉ trong một cái chớp mắt mà có vẻ như hắn đã khôi phục lại được cái dáng vẻ phong lưu của ngày xưa.

"Lam Ngân Thảo hình như cũng khá tốt a! Ít nhất thì trong hồ sơ ghi chép thì hắn cũng chỉ là một tên nhóc có một cái phở vũ hồn. Mà lúc đó ta lại không cho hắn tiếp tục kiểm tra hồn lực ở đó nữa. Lát nữa chúng ta chỉ cần kiểm tra một chút là có thể biết rõ mức độ hồn lực của hắn, ta dám khẳng định chắc chắn là hắn sẽ có hồn lực. Còn về phần bao nhiêu cấp hồn lực thì chúng ta sẽ tự đi báo cáo ra ngoài, chẳng phải là chúng ta có thể tự quyết định được tất cả sao?."

Nam Trùng cũng chợt hiểu rõ "Có nghĩa là hắn sẽ không bị mang đi kiểm tra thêm gì nữa, hắn vẫn có thể là con của chúng ta."

Lam Tiêu cười nói: "Đúng vậy! Cửa ải khó khăn nhất cũng đã qua. Còn sau này thì chỉ cần chúng ta biết rõ vũ hồn của hắn là cái gì, sau đó lại nghĩ biện pháp là được, cho dù sau này hắn trưởng thành lại bị phát hiện ra gì đó thì chỉ cần nói đó là do vũ hồn biến dị. Chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút thì hắn sẽ luôn là con của chúng ta. Về phần tương lai hắn muốn đi con đường nào và sẽ đi như thế nào thì chúng ta chỉ cần không để cho hắn bước đi sai là đủ rồi, Hắn cường đại thì chúng ta càng thêm vui vẻ, mà hắn yếu yếu thì chúng ta cũng không bắt ép hắn. Đúng không?"

Rốt cuộc thì Nam Trùng cũng có thể nở được nụ cười, "Đúng vậy! Ta chỉ cần con, những cái khác có như thế nào đi nữa cũng chẳng trọng yếu."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 11: Kiểm tra hồn lực

Dịch: Đức Thành

"Ba mẹ đang nói gì vậy, sao con nghe không hiểu?" Lam Hiên Vũ tò mò mà nhìn cha mẹ, cái vẻ mặt tò mò này của hắn càng nhìn lại càng thấy đáng yêu.

Nam Trùng nhìn không được mà ôm chặt lấy đứa bé, nàng hôn một cái lên trán trắng nõn của hắn rồi cười híp mắt mà nói: "Không có gì, lát nữa ba sẽ giảng cho con những kiến thức về hồn sư, được không?"

"A...vâng" Lam Hiên Vũ gật đầu nhẹ.

"Con phóng thích vũ hồn ra cho ba xem một chút." Lam Tiêu có chút ghen mà nhìn con mình. Hắn nhận ra, từ lúc hắn quen biết Nam Trùng tới giờ thì nàng còn hồn bằng bé nhiều hơn mình a.

"phóng thích nó ra bằng cách nào vậy ba!" Lam Hiên Vũ ngây thơ mà hỏi.

Lam Tiêu nói: "Con tập trung tinh thần nghĩ đến cây cỏ trước kia từng xuất hiện đó, hãy cảm thụ xem trong cơ thể mình có gì kì lạ không."

Lam Hiên Vũ nhắm chặt hai mắt, hắn yên lặng mà cảm thụ những biến hóa của thân thể. Hắn vừa mới tập trung được một chút thì trong cơ thể lại ngứa thoảng một phát làm hắn sợ tới mức lập tức buông lỏng tinh thần.

Thế nhưng cảm giác ngứa ngáy lại đột nhiên biến thành một luồng khí tức ấm áp chảy xuôi toàn thân, ngứa ngáy đã không còn nữa mà thay vào đó là một loại cảm giác cực kì thoải mái, hắn theo bản năng mà giơ hai tay lên.

Một vầng sáng màu lam lóe lên, hai ngọn cỏ dần chui ra từ bàn tay của hắn rồi lên như điều gặp gió, rồi nó cứ như vậy mà lớn tới gần hai mét mới dừng lại.

Lần này Lam Tiêu mới kịp cẩn thận mà quan sát. Đó là một cây cỏ màu lam sáng bóng nhẵn nhụi, và cũng lớn hơn Lam Ngân Thảo thông thường khá nhiều, nhưng đúng là ngoài thứ này thì nó chẳng có gì khác so với Lam Ngân Thảo bình thường cả.

"Nó không giống với cây thật. Thật lớn a!" dù sao Nam Trùng cũng là một nghiên cứu viên của sở nghiên cứu nên nàng cũng nắm tương đối rõ những tri thức về Lam Ngân Thảo.

Lam Tiêu nói: "Người đem thiết bị kiểm tra hồn lực tới đây để kiểm tra cho Hiên Vũ một chút."

"Ừm"

Nam Trùng vào phòng lấy thiết bị kiểm tra hồn lực ra, đối với những gia đình có hồn sư thì có thể nói thứ này là một vật khá thiết yếu.

Từ vạn năm trước, khi mà Đấu La Tinh được tiến hóa đến nay thì mức hạn đẳng cấp của hồn lực đã biến từ một trăm cấp thành một trăm hai mươi cấp, cứ vượt qua chín mươi cấp là sẽ được coi là thần giai.

Mà loại dụng cụ này đủ để kiểm tra hồn lực dưới bảy mươi cấp.

"con hãy nắm tay vào tay cầm kia, sau đó thì điều động hồn lực trong người như lúc con phóng thích vũ hồn". Nam Trùng đưa thiết bị kiểm tra hồn lực cho Lam Hiền Vũ.

Máy kiểm tra hồn lực này là hình tròn, mặt phía trên nó có một cái màn hình hình tròn hướng về phía trước, hai bên có tay nắm. Cái thứ này thậm chí không cần có hồn đạo pin, vì khi kiểm tra thì tất nhiên sẽ phải rót hồn lực vào, mà rót hồn lực vào xong thì cũng kiểm tra xong luôn rồi.

Lam Hiền Vũ nắm chặt lấy hai tay cầm, bởi vì cái cảm giác sáng khoái sau khi ngửa cũng không tệ lắm nên hắn cũng không còn sợ hãi như lúc đầu, một loại năng lượng đặc thù tuôn ra từ hai tay hắn mà chui vào thiết bị kiểm tra.

Lúc này Lam Tiêu cùng Nam Trùng đều tập trung tinh thần mà nhìn chăm chú vào máy kiểm tra.

Trên màn hình thoáng lóe lên một chút, có vẻ như sắp xuất hiện số liệu, thế nhưng nó lại chỉ lóe một cái rồi vụt tắt.

Hai người gần như cùng ngẩng đầu lên mà nhìn nhau, đều nhìn ra sự không dám tin trong mắt nhau. Vì tình huống này tức là không có hồn lực a!

Thế nhưng cái Lam Ngân Thảo của thằng bé đặc biệt như vậy sao lại không có hồn lực được?

Ngay sau đó một cái nháy mắt thì đột nhiên máy kiểm tra lại chấn động mạnh, một cột sáng bắn thẳng lên chừng một xích, ánh sáng màu trắng rõ ràng thực chất vô cùng.

Bởi vì nó xuất hiện đột ngột nên cũng dọa cho Lam Tiêu cùng Nam Trùng sợ nhảy dựng lên, bọn hắn kinh ngạc mà nhìn vào thiết bị kiểm tra.

Một xích? Một xích có nghĩa là gì chứ?

Một tấc là một bậc hồn lực. Một xích chính là mười cấp. Mà đối với người vừa mới thức tỉnh thì mười cấp chính là cực hạn. Nói cách khác, đứa nhỏ này có Tiên Thiên Mãn Hồn Lực!

Đây là Tiên Thiên Mãn Hồn Lực a! Cho dù bây giờ khoa học kỹ thuật đã cực phát triển nhưng Tiên Thiên Mãn Hồn Lực cũng vẫn là một thứ cực kì hiếm thấy. Chỉ có những đại gia tộc từ thời thượng cổ lưu truyền xuống hoặc phải có Võ Hồn cực kì cường đại mới có thể xuất hiện.

Tiên Thiên Mãn Hồn Lực cũng được coi là một tồn tại ngang bằng với thiên tài, bất cứ ai có Tiên Thiên Mãn Hồn Lực đều được liên bang coi trọng. Một khi xuất hiện thì sẽ nhận được toàn bộ học bổng. Nói cách khác thì trước khi hắn tốt nghiệp tại một học viện hồn sư cao đẳng nào đó thì liên bang sẽ chịu tất cả phí tổn cho hắn, thậm chí còn có thêm phụ cấp.

Tất cả mọi người đều giống nhau, có thể bắt đầu từ lúc thức tỉnh vũ hồn. Nhưng khác nhau là vẫn phân ra cấp bậc. Một gã hồn sư có Tiên Thiên Mãn Hồn Lực, chỉ cần hắn không phải tình huống đặc biệt là có thể nhờ vào hệ thống tu luyện hoàn thiện của liên bang mà tu luyện tới Phong Hào Đẩu La. Mà phong hào đầu la cũng đã là một tồn tại cao tầng, cũng giống như thời thượng cổ mà bình dân có thể tiến vào tầng lớp quý tộc vậy.

Sáu tuổi mà Võ Hồn là cái gì thì sẽ có quan hệ trực tiếp với vũ hồn của cha mẹ, bởi vì đây là do tính di truyền. Nhưng cũng không phải là tuyệt đối, bởi vì cũng có những trường hợp biến dị, có biến dị sẽ trở nên suy yếu, mà cũng có những biến dị lại cực cường đại, Nếu biến dị mà còn xuất hiện Tiên Thiên Mãn Hồn Lực thì chắc chắn sẽ là một bước lên trời.

Mà lúc này vũ hồn của Lam Hiền Vũ chính là Tiên Thiên Mãn Hồn Lực. Nhưng cũng chỉ là Lam Ngân Thảo a!

"Trong lịch sử nhân loại chúng ta thì vũ hồn Lam Ngân Thảo có thể xuất hiện Tiên Thiên Mãn Hồn Lực có lẽ cũng chỉ có một người. Cho dù vị được mệnh danh là chúa cứu thế kia cũng không phải Tiên Thiên Mãn Hồn Lực." Nam Trùng trầm trầm nói.

Lam Tiêu nhíu mày, "Ý của ngươi là vũ hồn của Hiền Vũ là Lam Ngân Hoàng?"

Nam Trùng cười nói: "Còn có cách giải thích nào tốt hơn đây?"

Lam Tiêu lắc đầu, "Không đúng. Nếu như hắn là một người được sinh ra như bình thường thì còn có thể. Mặc dù những tư liệu về Lam Ngân Hoàng rất ít nhưng ngươi đừng quên Hiền Vũ sinh ra như thế nào."

Đúng vậy, Lam Hiền Vũ sinh ra từ trứng a! Chắc chắn sẽ không phải hệ Thực Vật.

"Chẳng lẽ không phải? Vậy đây là cái gì?"

Lúc này Lam Hiền Vũ đang chăm chú nhìn cột sáng kia, mà hắn đang cảm thấy cơ thể của mình càng lúc càng ấm áp, có vẻ như trong cơ thể đang có một loại lực lượng nào đó đang tuôn ra cuộn cuộn, thoải mái không nói lên lời.

Khi hắn còn nhỏ thì thân thể cũng không khác gì so với người bình thường, thậm chí còn yếu hơn một chút so với những bé trai khác. Nhưng lúc này hắn lại cảm thấy mình khỏe hơn không biết bao nhiêu lần

Lam Tiêu lấy lại thiết bị kiểm tra từ trong tay hắn, sau đó ngồi xổm xuống mà nói với hắn: "Hiền Vũ, con đồng ý với ta một việc được không?"

Lam Hiền Vũ gật đầu nhẹ "Vâng, có chuyện gì vậy ba?"

Lam Tiêu nói: "Những thứ vừa xuất hiện lúc kiểm tra không được nói với bất kì ai, nếu có ai hỏi con có bao nhiêu cấp hồn lực thì con phải nói là ba cấp"

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 12: Hồn hoàn thần bí

Dịch: Đức Thành

"A. Ba cấp hồn lực sao? Ba, như vậy là con có lợi hại không đây?" bình thường thì thứ mà những tên nhóc quan tâm nhất đều là cái này.

"Lợi hại, đương nhiên là lợi hại rồi. Con của ba là lợi hại nhất đấy. Ngày mai ba sẽ dạy con cách tu luyện trụ cột." Lam Tiêu xoa xoa đầu con trai.

"Ngươi quyết định rồi sao?" Nam Trùng giật giật ống tay áo Lam Tiêu.

Lam Tiêu mỉm cười, "Ta nói rồi, ta sẽ bảo vệ tốt mẹ con ngươi. Ta cũng không phải nuôi không nuôi các ngươi mà. Chẳng lẽ không nên cho con ra ngoài sao?."

"Ừm, được rồi, ta nghe ngươi." Nam Trùng khoắc lấy tay hắn, tuy thực lực cá nhân của hắn còn không bằng nàng nhưng lại là trụ cột chính trong nhà. Mà nam nhân thì quan trọng nhất là phải gánh vác được gia đình.

Lam Hiên Vũ đi ngủ từ rất sớm, sau bữa cơm chiều không lâu hắn đã trèo lên giường mà ngủ rồi. Hắn có một căn phòng nhỏ của riêng mình, một căn màu lam có đỉnh nhọn hướng về phía trước. Một buồng vệ sinh nhỏ, còn có một phòng giữ quần áo. Ấm áp mà thoải mái.

Giường của hắn là hình một chiếc hồn đạo ô tô, từ lúc Lam Hiên Vũ bốn tuổi hắn đã muốn làm một tay đua xe rồi. Vừa nhìn thấy Hồn Đạo ô tô thì mắt hắn liền sáng ngời nên trong phòng của hắn cũng trang trí rất nhiều những vật có liên quan tới hồn đạo ô tô.

Lam Hiên Vũ ngủ rất say, rất nặng. Thời gian dần trôi qua, hắn cũng chìm dần vào mộng cảnh.

Giấc mơ cũng không rõ rệt, hắn chỉ nghe thấy từng tiếng ngâm nga êm dịu. Từ trong đó có thể thấy rừng vàng sáng lấp lánh lơ mờ, vàng sáng có màu vàng, cũng có màu bạc, chứng cứ như vậy mà quanh quẩn bên người hắn.

Mà trong hiện thực, trên người hắn cũng bắt đầu tản mát ra từng luồng hào quang như ẩn như hiện, không có năng lượng, nhưng vàng sáng cứ luân phiên mà lóe lên từng màu ngân kim như quả trứng trước kia.

Hắn ngủ rất say, luồng hào quang màu vàng cùng màu kia cũng dần thu lại theo thời gian. Lại như chưa từng có gì xảy ra, nhưng khi hai luồng sáng đó hoàn toàn biến mất thì lại có một vòng ánh sáng trắng lờ mờ xuất hiện từ dưới chân hắn, mà vào lúc này quanh thân thể hắn lại đột nhiên phóng ra thêm một luồng sáng vàng nhàn nhạt làm vòng sáng màu trắng kia nổi bật rõ ràng.

Quầng sáng cứ trôi mãi đến đỉnh đầu hắn mới chậm rãi biến mất. Nhưng còn chưa kết thúc. Thân thể của hắn đột nhiên lại biến thành màu bạc, lại là một vòng sáng nữa bay từ dưới chân lên, nhưng lần này là vòng sáng vàng, nó lại tiếp tục bay dần lên tới đỉnh đầu hắn mới hoàn toàn biến mất.

Căn phòng lại một lần nữa trở nên lơ mờ, nhưng ở trong cái lơ mờ này phảng phất như có một vòng xoáy nhỏ hút lấy tất cả ánh sáng xung quanh, cả ánh trắng cũng không thể xuyên qua khe hở mà rơi xuống mặt đất.

Vòng xoáy này xuất hiện ở bụng dưới của Lam Hiên Vũ, không biết qua bao lâu vòng xoáy mới lặng yên mà biến mất, ngay tiếp theo lại là một vòng sáng màu ám lam chậm rãi bay ra từ rốn của hắn, nó lao đảo mà rơi vào ngón cái trên tay phải hắn.

Màu ám lam dần thu lại, nó cứ ở yên đó mà biến thành một chiếc nhẫn nho nhỏ rộng chừng nửa phân.

Hiên Vũ vẫn ngủ rất say, rất ngọt ngào như tất cả mọi thứ vừa phát sinh chẳng có liên quan gì tới hắn vậy.

Sáng sớm hôm sau.

Trời mới vừa tờ mờ sáng, Lam Tiêu đi tới mà đẩy cửa phòng của Lam Hiên Vũ ra. Hắn bước tới bên giường mà sờ trán con mình, sau khi xác nhận được nhiệt độ cơ thể của Lam Hiên Vũ vẫn bình thường thì hắn mới nhẹ nhàng vỗ vỗ, "Hiên Vũ, dậy thôi"

Lam Hiên Vũ có chút mơ màng mở hai mắt ra, hắn mờ mịt mà nhìn về phía cha mình "Ba, con muốn ngủ chút nữa "

"dậy thôi dậy thôi, Mọi thứ đều bắt đầu từ sáng sớm. Mặc dù con đang nghỉ hè nhưng vẫn có thể học ở nhà a. Huống chi giờ con đã là một hồn sư rồi, tuy rằng chỉ là một hồn sĩ nhưng đó cũng là hồn sư. Con có muốn mình có thể trở nên cường đại không đây?"

"Có" Tiểu Hiên vũ không chút do dự mà đáp, lúc này hắn cũng đã tỉnh táo được vài phần.



" vậy thì đứng lên thôi. Hôm nay ba sẽ bắt đầu dạy con cách tu luyện hồn lực." Lam Tiêu vừa nói vừa bế hấn từ trên giường lên.

"Hà?" Đúng lúc này hấn lại vô tình nhìn vào tay phải của Lam Hiên Vũ.

"Hiên Vũ, chiếc nhẫn này của con là ở đâu ra vậy?" Lam Tiêu kinh ngạc mà hỏi.

Tiểu Hiên Vũ cũng cúi xuống mà nhìn tay mình, hấn ngậy ra mà nói: "con không biết nha. Cái này không phải của con."

Lam Tiêu cầm tay hấn mà nhìn một cách cẩn thận. Đây là một chiếc nhẫn màu ám lam, nhìn qua thì nó có vẻ thập phần thâm sâu, bên trên còn có vài hoa văn cực kì tinh xảo nhưng cũng không rõ rệt. Khi hấn cẩn thận quan sát thì đột nhiên có loại cảm giác thoáng mê muội xuất hiện, dường như chiếc nhẫn kia đang thôn phệ lấy tinh thần hấn vậy.

Hấn hoảng sợ, vội vàng quay đầu đi chỗ khác.

Sáu năm rồi, từ khi Lam Hiên Vũ tới bên bọn họ đến bây giờ cũng đã tròn vẹn sáu năm. Sáu năm, tiểu Hiên Vũ chưa bao giờ biểu hiện ra chút khác thường nào, thế cho nên những nghiên cứu viên trong sở nghiên cứu cũng đã quên lai lịch của hấn luôn rồi, Tất cả đều coi hấn là con của Nam Trùng cùng Lam Tiêu.

Thế nhưng tất cả sự bình thường có lẽ đã dừng lại từ ngày hôm qua. Khi hấn thức tỉnh được vũ hồn thì tất cả đều trở nên khác lạ.

Nếu chỉ là Lam Ngân Thảo có Tiên Thiên Mẫn Hồn Lực thì còn có thể đi tìm những thứ đã xảy ra trong lịch sử. Cho dù không phải Lam Ngân Hoàng cũng đã từng có tình huống tương tự xuất hiện.

Thế nhưng giờ thì chiếc nhẫn kia là từ đâu mà đến?

Lam Tiêu vội vàng ôm Lam Hiên Vũ tới bên giường, hấn kéo màn ra rồi cẩn thận kiểm tra cửa sổ. Nhưng cũng không có bất kỳ dấu vết bị mở ra nào. Tất cả đều rất bình thường.

" con có cảm giác gì không, lúc chiếc nhẫn này được đeo lên tay chẳng hạn?"

Tiểu Hiên vũ mờ mịt mà lắc đầu.

Lam Tiêu nói: " khi con nhìn vào nó thì có cảm giác không thoải mái gì không" Giờ hấn lo nhất là thứ này sẽ ảnh hưởng tới thân thể của Lam Hiên Vũ.

"Không có cảm giác gì cả, nhìn nó rất đẹp mà ba." Tiểu Hiên vũ hứng thú mà nhìn chiếc nhẫn trên tay, hấn cũng đã thử tháo nó ra nhưng có dùng lực mà kéo hay làm cách nào thì nó cũng bất động, cứ như là nó sinh trưởng trên tay hấn luôn rồi vậy.

"Ba, con không tháo được nó."

"Để ba thử xem." Lam Tiêu luôn tràn đầy cảnh giác với cái nhẫn thần bí này, hấn đang chuẩn bị tháo nó ra thì một màn quỷ dị lại xuất hiện.

Ngay khi nhón tay của Lam Tiêu đụng vào chiếc nhẫn thì một cỗ lực lượng thần bí phóng ra từ trên mặt nhẫn làm bắn tay hấn ra. Bởi vì quá mức đột nhiên nên Lam Tiêu buông lỏng tay, Lam Hiên Vũ liền rớt xuống.

"Ai ui... ba" may mắn là vẫn còn đang đứng cạnh giường nên tiểu Hiên vũ chỉ bị ngã xuống giường, nhưng vẫn làm hấn sợ giật bắn mình.

"Ba xin lỗi, ba không cố ý."sau khi Lam Tiêu bị cỗ lực lượng kia trùng kích thì cũng đã lui về sau hai bước mới có thể đứng lại, nhưng trong lòng hấn đã nổi lên từng trận sóng to gió lớn.

Làm sao hấn còn có thể bình tĩnh được chứ?

Chiếc nhẫn kia từ đâu mà đến? Mình còn không có cách nào đụng vào nó, có muốn lấy xuống cũng không được. Tất cả những thứ này đều chứng minh sự khác thường của con mình. Sáu năm rồi, cho tới bây giờ thì cơ thể hấn mới bắt đầu xuất hiện ra cái khác thường này. Mình nên làm gì bây giờ?

"Hiên Vũ, con đi rửa mặt trước đi, lát nữa ba sẽ tới tìm con."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cự Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 13: Hai hồn hoàn xuất hiện cùng lúc ?

Dịch: Đức Thành

Mười phút sau. Phòng khách.

"Bây giờ phải làm sao đây?" Nam Trùng có chút buồn rầu mà nhìn trượng phu.

Lam Tiêu cười khổ: "Ta cũng không biết nên làm cái gì bây giờ nữa. Giờ chúng ta chỉ có thể đi bước nào thì nhìn bước đấy, cố gắng quan sát hẩn thật kĩ thôi. Nếu thật sự không được thì cũng chỉ còn cách báo lên trên. Ta lo lắng nhất là trên người hẩn xuất hiện biến hóa như vậy sẽ gây thương tổn đến hẩn."

"Không, không thể báo cáo lên trên" Nam Trùng hoảng sợ mà nói: "Nếu chúng ta báo cáo thì nhất định bọn hẩn sẽ mang Hiên Vũ đi mất. Không được, Hiên Vũ là mạng sống của ta a!"

Lam Tiêu thở dài một tiếng, "Chúng ta cứ theo dõi hẩn kĩ càng trước đã rồi nói. Hy vọng không có thay đổi gì thêm nữa"

Nam Trùng thoáng thờ phào một chút: "Vậy ngươi có dạy hẩn tu luyện hồn lực nữa không?"

Lam Tiêu nói: "có chứ, lấp kín không bằng khơi thông. Nếu Tình huống của hẩn đặc thù như vậy thì chúng ta dẫn đường cho hẩn là tốt nhất. Chứ nếu chúng ta cứ giấu giếm mãi mà chẳng may một khi nó bộc phát ra thì còn phiền toái hơn nhiều. Hơn nữa, ban đầu ta chỉ muốn cho hẩn tới học một học viện hồn sư bình thường nào đó, như vậy thì sẽ tránh được sự thu hút. Nhưng giờ ta lại muốn cho hẩn tới một vài học viện có nhiều thiên tài, ở đó thì cho dù hẩn có biểu hiện ra thứ gì đó không giống người thường cũng sẽ không gây ra quá nhiều sự chú ý"

Nam Trùng gật đầu: "Những thứ này ta sẽ nghe theo ngươi, vì chắc chắn ngươi sẽ nghĩ rộng hơn ta."

Sau khi ăn chút điểm tâm, Lam Tiêu bắt đầu dạy con cách tu luyện.

"Hiên Vũ, ba muốn dạy cho con một phương pháp tu luyện, phương pháp này gọi là Huyền Thiên Công. Huyền Thiên Công được truyền thừa từ Đường Môn. Cái này vốn là công pháp bí truyền của Đường Môn. Nhưng từ khoảng chừng bảy ngàn năm trước thì Đường Môn đã quyết định công khai những tuyệt học này ra ngoài để cho nhiều hồn sư có thể thông qua loại công pháp này tu luyện hơn nữa, nhờ đó mà đề cao tố chất toàn dân. công lao của Đường Môn đã được ghi vào sử sách khá nhiều lần( thực ra thì theo bản gốc là chỉ có một lần thôi. Nhưng mình thấy một lần thì không hợp lý lắm nên sửa chút ^^). Sau này nếu con có cơ hội thì cũng có thể cân nhắc tới việc gia nhập Đường Môn. Tuy rằng rất khó nhưng trong Đường Môn vẫn có ít ghi chép về con đường thành thần "

Lam Hiên Vũ nghe mà cái hiểu cái không, Lam Tiêu cũng bắt đầu giảng thuật một cách kỹ càng về phương pháp tu luyện Huyền Thiên Công.

Huyền Thiên Công này có thể làm công pháp căn bản của Đường Môn được thì tầm quan trọng của nó có thể nghĩ. Tuy tốc độ tu luyện nó không quá nhanh nhưng lại có thể ổn định căn cơ, đây gần như là công pháp mà tuyệt đại đa số hồn sư lựa chọn.

".....Lộ tuyến vận hành trụ cột chính là như vậy. Bây giờ ba sẽ dùng hồn lực của mình để dẫn đường cho con tiến hành tu luyện. Trong quá trình ba dẫn đường thì con chỉ cần điều khiển hồn lực tiến theo hồn lực của ba là được rồi. Không nên chống cự và phải tập trung tinh thần."

"Vâng" Dù sao thì Lam Hiên Vũ cũng mới chỉ có sáu tuổi nên tất nhiên hẩn sẽ nghe theo tất cả những gì cha mình nói.

Lam Tiêu để con ngồi trước người mình, hai tay đặt lên giữa lưng hẩn rồi cẩn thận từng li từng tí mà rót hồn lực vào người đứa nhỏ, bắt đầu dẫn hồn lực vào kinh mạch của hẩn.

Mà tiểu Hiên Vũ thì lại chỉ cảm thấy từng luồng khí lưu ấm áp xuất hiện trong thân thể mình, sau đó luồng khí lưu này chậm rãi mà tiến lên, ý thức của hẩn cũng theo luồng khí lưu ấm áp đó mà di động, hẩn cứ thế mà men theo quỹ tích di chuyển của cha mình.

Vì để cho hẩn có thể nhớ rõ nên Lam Tiêu vận chuyển hồn lực một cách vô cùng chậm, cảm giác ấm áp này làm cho Lam Viêm Vũ cảm thấy thoải mái không nói lên lời.

Một vòng tuần hoàn này là mất trọn vẹn một giờ.

"Cảm giác như thế nào?" Lam Tiêu mở mắt, hỏi Lam Hiên Vũ ở phía trước.

"Rất sáng khoái." Lam Hiên Vũ trả lời.

Lam Tiêu không nhịn được mà cười, "Ai hỏi con có sáng khoái hay không chứ, ba đang hỏi con là quá trình vừa rồi có nhớ kỹ không."

Tiểu Hiên Vũ nghiêng đầu mà nghĩ. "Hẩn là nhớ kỹ rồi a. Ba, cái này có thể làm cho võ hồn của con trở nên mạnh mẽ không? Sau này võ hồn của con mà trở nên mạnh mẽ thì sẽ như thế nào a?"

Lam Tiêu cười nói: "Ba cũng không biết. Cái này là do con. Lát nữa ba về sẽ mang về cho con một cái Hồn Linh, con thử dung hợp một chút. Hồn sư chúng ta thì cứ mười cấp sẽ cần phải hấp thu một cái hồn hoàn để có thể tu luyện tiếp. Từ thời viễn cổ thì hồn hoàn đến từ hồn thú, chỉ khi săn giết một Hồn Thú thì mới có thể lấy được hồn hoàn từ trên người nó. Nhưng điều này thật sự là quá tàn nhẫn,nó làm cho con người chúng ta bị hồn thú thù hận. Mãi về sau này,ước chừng hơn hai vạn năm trước, khi các đời tiền bối phát minh ra Hồn Linh. Nhưng Hồn Linh của ngày xưa thì cũng vẫn cần lấy từ trên người hồn thú, có điều,chúng ta không phải giết chúng nữa,

sau này, khi đã trải qua phát triển không ngừng thì tổ chức Truyền Linh Tháp đã nghiên cứu ra hồn linh nhân tạo. Hiện tại thì chỉ cần một cái Hồn Linh là

có thể giúp hồn sư chúng ta tiến giai. Có điều là hiện tại ba còn chưa nghĩ ra nên mua cho con hồn linh dạng gì đây."

Lam Hiên Vũ là Tiên Thiên Mãn Hồn Lực, cái này có nghĩa hồn lực hắn đã mười cấp, nếu muốn tăng lên cấp độ cao hơn thì nhất định cần phải có một cái hồn hoàn mới được. Nhưng hiện tại thì Lam Tiêu còn không có cách nào xác định vũ hồn của hắn là gì, mà hồn hoàn khác nhau dung hợp với vũ hồn khác nhau thì cũng lại có hiệu quả khác nhau.

Mỗi một cái Hồn Hoàn đều có thể mang cho hồn sư một cái Hồn Kỹ, đây chính là năng lực cơ bản nhất của hồn sư, mà hồn kỹ mạnh hay yếu sẽ phụ thuộc hoàn toàn vào việc hồn hoàn có phù hợp với vũ hồn hay không.

Thí dụ như, nếu như vũ hồn của Lam Hiên Vũ thật sự là Lam Ngân Thảo thì hắn sẽ cần một hồn linh hệ thực vật hoặc một hồn linh nào đó có hình thái giống với vũ hồn, thí dụ như, loài rắn... Như vậy thì từ tính bền dẻo đến độc tính hay cường độ đều sẽ có, và nó sẽ là một hồn kỹ mạnh.

Thế nhưng cái Lam Ngân Thảo này thật sự là có chút đặc thù, và còn lai lịch của hắn nữa. Nên hiện tại Lam Tiêu hiện cũng có chút do dự. May mắn là tu luyện Huyền Thiên Công có thể tích góp hồn lực. Dù là hiện tại hắn vẫn tu luyện mà không có hồn hoàn đi nữa thì sau này chỉ cần hắn có hồn hoàn là hồn lực sẽ cứ thế mà phóng ra, làm cho tu vi của hồn sư có thể tăng tới cấp độ tương ứng, sẽ không bị lãng phí.

"Ba à, Lam Ngân Thảo có thể làm gì đây?" Lam Hiên Vũ cũng hết sức tò mò về vũ hồn của mình. Hắn biết cha mẹ mình đều là hồn sư nên cũng theo bản năng mà không cảm giác được sự đặc thù của hồn sư, cũng vì cái này nên vũ hồn mới có thể làm cho hắn chú ý tới vậy

"Cái này cũng hoàn toàn phụ thuộc vào bản thân con." Lam Tiêu mỉm cười.

"Vậy con làm như thế nào mà biết được đây?" Tiểu Hiên vũ truy vấn. Ở cái tuổi này của hắn thì sẽ có rất nhiều nghi vấn, mà cha mẹ chính là lão sư tốt nhất của những đứa nhỏ tầm tuổi này.

Lam Tiêu nói: "con cứ phóng thích nó, cảm thụ nó thật nhiều là chính nó sẽ nói cho con biết"

"A." Tiểu Hiên vũ hào hứng bùng bùng mà tập trung tinh thần, hắn vươn hai tay ra, "phốc phốc", hai nhánh Lam Ngân Thảo lại một lần nữa chui ra.

Lam Tiêu cười nói: "Đừng nóng vội như vậy chứ, trước hết con hãy cứ tu luyện Huyền Thiên..." Hắn vừa nói đến đây thì đột ngột dừng lại. Mà trong mắt hắn đang tràn đầy sự kinh ngạc. Một ánh mắt không dám tin.

"A..hai cái vòng này là cái gì vậy ba?" Lam Hiên Vũ nhìn chăm chú vào hai nhánh Lam Ngân Thảo đang biến hóa rõ rệt trước mặt mình, hắn mang một vẻ mặt tò mò mà hỏi.

Giờ này khắc này, hai nhánh Lam Ngân Thảo trên tay hắn đã trở nên khác hoàn toàn so với hôm qua.

Ở thân và gốc của hai nhánh Lam Ngân Thảo có một vàng sáng màu trắng, vàng sáng chậm rãi mà nhấp nhô. Mà dưới sự chiếu sáng của vàng sáng kia thì hai nhánh Lam Ngân Thảo lại xuất hiện từng biến hóa riêng biệt.

Trên nhánh Lam Ngân Thảo bên phía bàn tay trái của hắn dần xuất hiện từng đường vân sắc nét màu bạc, những đường vân màu bạc này cũng khá giống với gân lá của Lam Ngân Thảo, chẳng qua là màu bạc này rất nhạt mà thôi. Mà nhánh Lam Ngân Thảo bên lòng bàn tay phải của hắn thì lại xuất hiện đường vân màu vàng, đường vân này có chút lớn hơn và cũng thô hơn đường vân màu bạc kia.

Nếu như không cẩn thận mà nhìn thì có lẽ cũng không phân biệt nổi hai màu vàng bạc này. Nhưng đối với Lam Tiêu mà nói thì cái này quả thực là long trời lở đất a!

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 14: Lam Tiêu bồi rồi

*Dịch giả: Đức Thành*

Con...hai cái hồn hoàn này..."

Trong giới hồn sư thì hồn hoàn cũng được phân cấp độ. Từ thời viễn cổ thì hồn hoàn được căn cứ theo số tu vi của hồn thú mà phân cấp, theo thứ tự thì hồn hoàn màu trắng là mười năm, màu vàng là trăm năm, màu tím nghìn năm, màu đen vạn năm cùng màu đỏ là mười vạn năm. Số năm càng lớn thì cấp độ hồn hoàn của nó càng cao.

Ngoại trừ vài loại này thì còn có một số hồn hoàn có màu sắc đặc thù cũng từng xuất hiện qua. Thí dụ như hồn hoàn vượt qua hai mươi vạn năm sẽ là màu cam. Mà cái kia thì chỉ trong truyền thuyết mới có.

Mà lúc này, hai cái hồn hoàn quay xung quanh Lam Ngân Thảo cũng chỉ là màu trắng, là cấp độ thấp nhất, mười năm. Nhưng cái này đối với hồn sư cấp

thấp thì cũng là bình thường. Dù sao thì vừa mới bắt đầu tu luyện mà đã muốn đạt được hồn hoàn cấp độ cao là rất khó. Từ trên lý luận mà nói thì thân thể của một hồn sư cấp mười có thể nhận được hồn hoàn tối đa là trăm năm

Nhưng vấn đề là cái hồn hoàn này của Lam Hiên Vũ không phải là lấy từ hồn linh, mà chỉ qua một đêm là tự có a! Nói đúng hơn là chỉ qua một giấc ngủ là có hồn hoàn, cái này có nghĩa là gì?

Dù sao thì Lam Tiêu cũng là một nhà nghiên cứu về hồn thú kì viễn cổ, nên khi tình huống này xuất hiện thì hắn nghĩ ngay tới một khả năng. Sau khi Hồn Thú tu luyện tới mười vạn thì sẽ có hai sự lựa chọn, một là tiếp tục đột phá mà cố gắng tới cấp độ cao hơn. Nhưng lúc đột phá rất có thể sẽ gặp nguy hiểm tới tính mạng. Mà một con đường khác chính là trùng tu, chuyển hóa thân thể mình thành nhân loại rồi bắt đầu lại từ đầu, tu luyện theo phương thức thông thường của nhân loại mà đột phá thành thần.

Mà Hồn Thú trùng tu thì sẽ có một đặc điểm cực rõ ràng chính là bọn chúng không cần săn giết hồn thú hay thông qua Hồn Linh mới có thể có được hồn hoàn như con người, mà mỗi Khi tu vi đạt đến nhất định cấp độ là sẽ có hồn hoàn sống lại, từ đó mà sinh ra hồn kĩ tương ứng.

Lam Tiêu dần liên tưởng đến lai lịch của Lam Hiên Vũ, mà lúc này Hồn Hoàn lại tự động xuất hiện thì sao hắn còn đoán không ra chứ, rất có thể đứa nhỏ này chính là hồn thú trùng tu a!

Thế nhưng hồn thú trùng tu đều có kí ức của mình, nhưng từ tất cả những kiểm tra cùng với những biểu hiện của Lam Hiên Vũ mấy năm này đều là không có kí ức nào.

Lúc này thì suy nghĩ của Lam Tiêu đã có chút hỗn loạn, dựa theo những nghiên cứu về hồn thú thì coi như hồn thú mười vạn năm có trùng tu đi nữa thì khi chưa tới tu vi bảy mươi cấp chúng vẫn là hồn thú, chỉ khi đột phá đến bảy mươi cấp chúng mới có thể chân chính chuyển hóa thành nhân loại.

Nhưng tất cả kiểm tra hay thí nghiệm về Lam Hiên Vũ đều cho thấy kết quả hắn là một nhân loại thuần túy mà không phải hồn thú.

Với tư cách một gã nhà khoa học thì khi gặp được tình huống này hắn sẽ phải cảm thấy vui mừng vì đây là một phát hiện mới, một phát hiện có thể tiến hành nghiên cứu sâu.

Nhưng vấn đề bây giờ là tình huống này lại xuất hiện trên người con hắn a!

Sáu năm, sáu năm này hắn và Nam Trùng đã hoàn toàn coi Lam Hiên Vũ là một nhân loại, coi Lam Hiên Vũ là con đẻ của mình. Nhưng chỉ có một ngày ngắn ngủi này mà có vẻ như tất cả mọi thứ đã thay đổi, làm cho hắn không kịp trở tay.

Càng làm cho Lam Tiêu khó hiểu hơn nữa là hồn hoàn tự xuất hiện của Lam Hiên Vũ không phải một cái, mà là hai, một trái một phải, hai cái!

Người có liên lúc hai hồn hoàn từ khi chỉ có mười cấp cũng không phải không có, loại tình huống đó được gọi là song sinh vũ hồn, là những hồn sư cực kì hiếm thấy. Và nếu như những hồn sư này muốn phụ gia mỗi hồn hoàn cho từng vũ hồn của mình thì tất nhiên là phải cần hai cái hồn hoàn rồi.

Thế nhưng dù là song sinh vũ hồn cũng không có khả năng làm cho cả hai cái vũ hồn cùng hai cái hồn hoàn xuất hiện cùng lúc như vậy, chỉ có thể là hoán đổi vũ hồn mà thôi. Mà lúc này trên hai tay Lam Hiên Vũ rõ ràng là hai nhánh Lam Ngân Thảo, mà trên mỗi nhánh còn có một cái hồn hoàn. Không thể nghi ngờ đây chính là tình huống phá vỡ quy luật a.

Với cái tâm tính luôn bình tĩnh như Lam Tiêu mà lúc này cũng có chút không muốn sống, bởi vì hắn hoàn toàn không biết nên đối mặt với cái tình huống này như thế nào.

"ba, ba làm sao vậy?" Lam Hiên Vũ khó hiểu mà nhìn Lam Tiêu đang tròn mắt há mồm.

Lúc này Lam Tiêu mới hồi phục được tinh thần, hắn có chút run run mà nói: "con có thể tự thu lại một bên Lam Ngân Thảo không?"

"Để con thử xem." Lam Hiên Vũ hạ tay trái xuống, trong đầu hắn xuất hiện ý nghĩ thu hồi Lam Ngân Thảo bên trái, nhánh Lam Ngân Thảo bên trái đó liền tự nhiên mà biến mất, chỉ còn lại nhánh Lam Ngân Thảo có đường vân màu vàng bên tay phải.

Giờ đây trong nội tâm Lam Tiêu đã là thập phần đáng chất, hắn thầm nghĩ: con à, cuối cùng thì con là cái tồn tại như thế nào đây? Nói người là hồn thú trùng tu thì kết quả kiểm tra lại biểu hiện người là nhân loại, vậy là có thể nói con là nhân loại a, thế nhưng trên người con lại tự động xuất hiện Hồn Hoàn.

Lúc này Lam Tiêu đã có chút hô hấp dồn dập, nhưng dù sao thì tính cách hắn cũng đủ trầm ổn, sau khi thoáng ổn định lại tâm tình một chút hắn mới nói tiếp: "trước hết con cứ thu hồi vũ hồn về đi, rồi thử vận chuyển Huyền Thiên Công." Hiện tại hắn thứ hắn cần là thời gian suy nghĩ, hơn nữa, hắn cũng sợ trên người Lam Hiên Vũ lại xuất hiện thêm tình huống gì đó.

Về ngộ tính của Lam Hiên Vũ thì coi như là cũng được, sau khi Lam Tiêu dùng hồn lực dẫn đường ba bốn lần là hắn có thể dựa theo lộ tuyến đó mà vận hành Huyền Thiên Công, nhưng muốn thành thạo thì vẫn còn cần một ít thời gian.

Việc tiếp theo chính là quan sát. Lam Tiêu dùng trọn vẹn ba ngày thời gian mà quan sát thật kĩ tất cả tình huống của Lam Hiên Vũ, cho dù là buổi tối đi ngủ hắn cũng ở cạnh Lam Hiên Vũ, hắn sợ con mình lại biến dị gì đó.

Nhưng có vẻ như tất cả sự biến hóa cũng đã hoàn thành từ ngày thức tỉnh vũ hồn. Vì biểu hiện của Lam Hiên Vũ trong mấy ngày sau đó đều rất bình thường. Chỉ cần ba ngày luyện tập là hắn đã có thể tự vận chuyển Huyền Thiên Công.

Mà hồn lực của hắn cũng không có xuất hiện thêm tính bộc phát hay tăng trưởng gì, tốc độ tăng lên cũng không tính là nhanh.

Sinh hoạt dần khôi phục bình thường, sau khi Lam Tiêu cùng Nam Trùng bàn bạc thì quyết định giấu giếm chuyện này, làm hết khả năng mà che giấu sự khác thường của Lam Hiên Vũ. Còn về phần hồn hoàn màu trắng kia thì chẳng đáng nói rồi, nó chỉ là hồn hoàn cấp độ thấp nhất mà thôi.

Mỗi ngày Lam Tiêu đều dặn dò hắn liên tục những thứ cần chú ý, thí dụ như không thể nói mình là Tiên Thiên Mãn Hồn Lực, không nên đồng thời phóng Lam Ngân Thảo ra từ hai tay.... còn về lai lịch của chiếc nhẫn thì Lam Tiêu cũng bảo hắn biện tạo đó là do gia tộc truyền thừa. Tóm lại là bất cứ thứ gì khác thường cũng sẽ phải che giấu.

....

Một ngày nọ, Lam Tiêu tan việc và quay về nhà, về mặt hưng phấn.

"ba làm xong cho con rồi."

"ba làm xong cái gì?" Lam Hiên Vũ chạy từ trong phòng ru luyện ra, tò mò mà nhìn hắn.

"Đương nhiên là đăng kí cho con đến học viện a! Học viện hồn sư sơ cấp Từ La thành. Đó là học viện hồn sư tốt nhất Từ La thành chúng ta."

"A...vâng" dù sao thì Lam Hiên Vũ cũng còn nhỏ nên hắn cũng chẳng có cái khái niệm gì về một "Học viện tốt nhất" cả. Hắn cũng không biết rằng Lam Tiêu đã phải chạy ngược chạy xuôi tới mức nào mới có thể đăng kí cho hắn học được ở đây.

"Có điều, khi nhập học sẽ có một cuộc thi phân lớp. Con nên ngắm lại xem mình sẽ dùng Lam Ngân Thảo bên tay trái hay bên tay phải để đi thi đây?" Lam Tiêu cười híp mắt mà hỏi.

Đối với Lam Hiên Vũ thì hai nhánh Lam Ngân Thảo ở hai tay này cũng có những năng lực khác nhau.

Lam Hiên Vũ nghiêng đầu rồi nghĩ "Ba, con cũng chưa nghĩ ra đây."

Lam Tiêu suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy dùng tay trái đi. Vô Hồn của mẹ con là băng nên có thể nói là do Lam Ngân Thảo là biến dị."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 15: Diệt Linh Đồng

*Dịch giả: Đức Thành*

Từ La Thành nằm ở khu vực bình nguyên phía tây trên đại lục Mặc Lam của hành tinh Thiên La, nó cũng được xếp hạng thứ mười ở đại lục Mặc Lam này.

Nếu để so sánh cùng hành tinh mẹ Đấu La thì nó khá giống, thậm chí là hành tinh Thiên Đấu cũng không bằng nó. Cho dù là diện tích hay hoàn cảnh đều cực kì thích hợp cho nhân loại sinh tồn. Khi nhân loại phát hiện ra hành tinh này thì nó cũng đã có sinh vật của chính mình rồi, nhất là thực vật.

Nhưng với tư cách một viên tinh cầu vừa mới bắt đầu phát triển thì tất nhiên sẽ rất dễ dàng bị Đấu La liên bang khống chế. Qua mấy trăm năm thí nghiệm thì Đấu La liên bang bắt đầu từng bước di dân lên các hành tinh khác.

Đương nhiên, khi liên bang đã quen thuộc với việc di dân thì việc khai phá ra những hành tinh mới cũng càng ngày càng nhanh. Trừ bảy hành tinh trước mắt thì liên bang cũng đã đặt ra những mục tiêu tiếp theo. Kế hoạch tương lai một trăm năm tới là di dân tới ít nhất ba hành tinh nữa.

Hiện tại thì sự ước chế của việc di dân này lại là vấn đề nhân khẩu. Người không có thì làm sao mà di dân? Vậy nên liên bang vừa mới công khai chính sách cổ vũ sanh dục.

Từ La Thành là một tòa thành thị hiện đại hóa hoàn toàn hiện đại hoá. ở chỗ này là nhìn không tới đất, hơn nữa còn dùng hoàn toàn kim loại mà kiến tạo thành nhà cao tầng. Trên bầu trời là một con đường dài xuyên thẳng qua không trung cho xe hồn đạo bay chạy qua.

Hiện nay, Hồn Đạo ô tô đã sớm phát triển thành xe hồn đạo bay, nhưng bởi vì phải khống chế không vực nên liên bang xây dựng những con đường dài trên không trung như vậy. Nhờ đó mà quản lí sự trật tự của những xe hồn đạo bay này, chỉ có những phương tiện bay của quân đội mới được phép tự do phi hành.

Lúc này, Lam Hiên Vũ đang ngồi cạnh cha mình trong xe hồn đạo bay, nhìn ra ngoài cửa sổ chính là con đường sắt thép giữa không trung. Đi trong đường này là cảm vượt, chỉ có thể đi theo trình tự và còn phải bảo trì một tốc độ nhất định, nếu không sẽ bị phạt rất nặng.

"Hiên Vũ, không cần khẩn trương như vậy, khi đến học viện thì con nên kết giao bằng hữu nhiều một chút. Cuộc thi nhập học hôm nay con cũng không cần quá mức khẩn trương, tại cái tuổi này của con thì người có được hồn kỹ hẳn là có thể đếm được trên đầu ngón tay đấy. Ba đã sửa đổi hồ sơ của con một chút, cho nên nếu có người hỏi con mấy tuổi thì con phải nói là bảy, nói là vì bị bệnh nên tới trường chậm một năm."

"Ba à, nhưng mẹ đã nói là nói dối thì không phải là đứa nhỏ tốt." Lam Hiên Vũ dùng đôi mắt to trong suốt mà nhìn cha mình.

Lam Tiêu dùng một chút, sau đó hắn nghiêm mặt nói: "Đôi khi, vì bảo vệ mình hoặc người khác thì nói lời nói dối có thiện ý với một mức độ nhất định cũng được." Việc báo cáo lệch một tuổi này là do Lam Tiêu đã phải kỹ sâu tính kỹ mới có thể quyết định. Bởi vì đứng trước thiết bị kiểm tra hồn lực là sẽ không có biện pháp che giấu hồn lực cấp mười một của Lam Hiên Vũ. Trước khi hắn có hồn hoàn chỉnh là mười cấp, mà khi hồn hoàn màu trắng đó xuất hiện thì tất nhiên cũng đột phá tới cấp mười một rồi.

Nếu cứ dùng hết các loại biện pháp để mà che giấu hồn lực, che giấu hồn kỹ thì còn chẳng bằng báo cáo láo một tuổi, nói rằng do hắn có ngộ tính cực cao, trong một năm nay hồn lực đột nhiên tăng mạnh.

Mà ở cái tuổi này Lam Hiên Vũ lại đã có hồn lực cấp mười một thì đúng là đáng giá làm kiêu đấy, thế cho nên dù là báo cáo láo một tuổi cũng vẫn được phân viện của học viện hồn sư sơ cấp Thiên La Từ La Thành tiếp nhận.

"A...vâng" Lam Hiên Vũ nhu thuận mà đáp ứng.

Nhìn bộ dáng lúc nào cũng vâng lời của đứa con, trong nội tâm Lam Tiêu thầm than, Lam Hiên Vũ cái gì cũng tốt, nhưng đôi khi hắn lại có chút sợ hãi, tâm lý khá yếu. Nếu đề mà so với những đứa trẻ cùng tuổi thì tuyệt đối không thể coi hắn là kiên cường. Mà tất cả những thứ này đều cho thấy hắn rất bình thường. Nhưng trong lòng Lam Tiêu vẫn luôn biết đứa con này của hắn không bình thường, nói chính xác hơn là thân phận của đứa nhỏ này không bình thường.

"Vù!"

Xe hồn đạo bay ra khỏi thông đạo trên không trung, giảm tốc độ xong quanh về một hướng. Phía trước, một cánh cửa kim loại đã sớm mở ra, xe hồn đạo bay tiến vào con đường trong một tòa nhà lớn. Lam Tiêu lái xe hồn đạo bay dựa theo chỉ thị mà vào bãi đậu xe trong tòa nhà.

Xe vững vàng dừng lại, Lam Tiêu cởi dây an toàn ra, hắn xoa xoa lên đầu Hiên Vũ: "Đến nơi rồi, chúng ta đi thôi."

Hai cha con xuống xe, Lam Hiên Vũ chủ động giữ chặt tay Lam Tiêu, hắn ngẩng đầu nhìn cha mình, trong đôi mắt to thoáng toát ra một vẻ khẩn trương.

"không có chuyện gì đâu. Con quên rồi sao, dù ở bất kỳ đâu con cũng là người được hoan nghênh nhất đó a!" Lam Tiêu ngồi xổm xuống mà nheo nheo hai má Lam Hiên Vũ, cho hắn một cái mỉm cười cổ vũ.

"Vâng." Lam Hiên Vũ gật gật đầu. Khi còn ở nhà trẻ hắn chính là cục cưng của cả lớp, cho dù là các lão sư hay những đứa trẻ khác cũng đều rất yêu quý hắn.

Phải liên tục đổi thang máy hai lần thì bọn hắn mới đi tới đích của chuyến này. Ở nơi ghi danh, tầng chín của tòa nhà này. Trên thực tế thì tòa nhà này cao tới ba mươi hai tầng, toàn bộ thuộc về học viện hồn sư sơ cấp Thiên La, phân viện Từ La Thành.

Lúc này ở phía trước đã có một ít gia trưởng mang theo con cháu tới xếp hàng báo danh rồi. Lam Tiêu mang theo con mình tới xếp hàng phía sau. Hắn có thói quen mặc quần áo quân trang, chẳng qua là quân hàm Trung Tá của hắn ở nơi này thì chẳng đáng là gì. Trước khi bọn hắn tới đây đã gặ một vị đại tá dắt theo một bé gái, nhìn qua thì tuổi người đó cũng ngang tầm với Lam Tiêu.

Đăng kí báo danh rất nhanh, chủ yếu là xác minh thân phận và kiểm tra hồn lực một chút. Sau đó là hái từ có thể tiến vào, người lớn thì quay về.

Rất nhanh đã đến lượt vị đại tá dắt theo bé gái kia rồi

Lão sư chịu trách nhiệm đăng kí có lẽ đã thấy quân hàm của cha nàng nên rất hòa ái với nàng "Tiểu cô nương, người tên là gì?"

Cô bé này thực sự là rất đẹp, một mái tóc màu nâu nhạt cuốn tự nhiên, da thịt trắng nõn, độ cao vừa phải so với những đứa trẻ cùng tuổi, một đôi mắt xinh đẹp màu xanh nhạt.

Nàng cười ngọt mà nhìn lão sư: "Lão sư tốt chứ, ta là Diệp Linh Đồng."

"tên người rất hay a. Lão sư muốn xác minh thân phận của người một chút, người nói cho lão sư, ngày sinh của người..."

Xác minh thân phận cùng những người trước cũng không có gì khác nhau, mà khi nàng kiểm tra hồn lực thì những gia trưởng đang xếp hàng phía sau lại trầm trồ kinh hô.

Máy đo hồn lực phóng lên một cột ánh sáng trắng chừng tám tấc. Tám cấp! Một tiểu cô nương mới chỉ có sáu tuổi, hồn lực bát cấp! Chắc chắn nàng cũng chỉ mới thức tỉnh vũ hồn trong năm nay, nói cách khác là nàng có tiên thiên hồn lực tám cấp. Đây là một tình huống khá vượt trội rồi a.

"Diệp Linh Đồng, hồn lực tám cấp, người có thể vào."

Từ đầu đến cuối thì cha của Diệp Linh Đồng cũng chỉ đi bên người nàng, một câu cũng không có nói qua. Đến thời điểm Diệp Linh Đồng được vào hắn

cũng chỉ gật đầu nhẹ với lão sư rồi quay người bước ra ngoài.

Đây là một người cao tầm một mét chín, một quân nhân lưng dài vai rộng. Nét mặt của hắn thập phần cương nghị, một đôi mắt sáng ngời.

Hắn vừa quay người lại thì thấy Lam Tiêu, ánh mắt hắn đảo qua quân hàm trên vai Lam Tiêu.

Lam Tiêu lập tức đứng thẳng người mà chào hắn theo kiểu quân đội: "Thủ trưởng."

Trong quân đội thì khi sĩ quan cấp thấp nhìn thấy sĩ quan cấp cao thì nhất định phải hành quân lễ.

Đại tá kia không chút nào qua loa mà cũng nghiêm người hoàn lễ, sau đó hắn mới hỏi: "Người là quân nhân văn chức?"

"Đúng vậy." Lam Tiêu nói.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 16: Bóp nhẹ một chút

*Dịch giả: Đức Thành*

Đại tá cúi đầu nhìn về phía Lam Hiên Vũ, Khi hắn nhìn thấy Lam Hiên Vũ thì cũng sửng sốt, thật sự là bởi vì đứa nhỏ này quá đẹp. Một mái tóc màu lam, một đôi mắt to vô cùng trong suốt đang nhìn hắn, khuôn mặt trắng nõn mịn màng. Dù Diệp Linh Đồng đã là vô xinh đẹp giữa đám trẻ cùng tuổi rồi nhưng xem ra cũng không bằng hắn.

"Thúc thúc tốt chứ?" Lam Hiên Vũ nhu thuận mà chào hỏi.

"Ừm, người cũng vậy." Đại tá không tự chủ được mà đưa tay ra sờ sờ mái tóc của Lam Hiên Vũ, ánh mắt hắn cũng trở nên nhu hòa vài phần.

Làm xong động tác này thì hắn mới cảm thấy có chút không ổn, hình như quá mức thân thiết rồi, dù sao đây cũng là lần đầu tiên gặp mặt. Mà Lam Tiêu lại có vẻ như không nhìn thấy, vì hắn cũng đã sớm quen rồi, quen với việc mỗi người nhìn thấy con mình đều không tự chủ được mà làm vậy.

"Ba!" Diệp Linh Đồng vừa chuẩn bị đi vào học viện lại thấy cảnh này, nàng nhin không được mà kêu lên một tiếng.

Đại tá có chút lúng túng mà thu tay lại, hắn quay sang nói với Lam Tiêu: "Ta là Diệp Phong."

"Thủ trưởng, ta là Lam Tiêu..." Lam Tiêu vừa nói xong câu đó thì đột nhiên dừng lại, bởi vì hắn phát hiện hắn đã từng nghe qua tên vị này. Ngay sau đó một cái chớp mắt thì con người của hắn không khỏi co rút lại.

Diệp Phong khẽ gật đầu, lại phát phát tay về phía con gái rồi quay người đi.

"Cậu bạn nhỏ, người nên báo danh rồi."

"Lão sư tốt chứ, ta là Lam Hiên Vũ."

"Lam Hiên Vũ, bảy tuổi, người là quá tuổi nhập học rồi a. Đến đây kiểm tra hồn lực một chút."

Khi cột sáng phóng lên tới hơn một xích thì cả đám người đằng sau lặng ngắt như tờ.

Với tư cách là phân viện của học viện hồn sư sơ cấp Thiên La tại Từ La Thành thì không thể nghi ngờ rằng đây chính là học viện sơ cấp tốt nhất của Từ La Thành. Những đứa nhỏ có lẽ còn chưa có tâm thái ganh đua nhưng các gia trưởng làm sao có thể không có chứ?

Cấp mười một, đây đã không còn là hồn sĩ nữa, mà là một hồn sư chân chính rồi. Mặc dù Lam Hiên Vũ đã quá tuổi nhập học nhưng có thể đạt tới cấp mười một khi mới chỉ có bảy tuổi thì cũng đủ dọa người đấy.

"Vậy mà lại là cấp mười một. Tốt rồi, người có thể tiến vào." Ngay cả lão sư chịu trách nhiệm đăng kí này cũng phải sửng sốt một chút mới có thể tiếp nhận được sự thật.

Mà Diệp Linh Đồng báo danh từ trước nhưng nàng cũng không có đi vào, lúc này thấy được cha mình đi âu yếm hài tử khác làm nàng rất bất mãn. Ngày bình thường cha nàng rất ít ở nhà, lần này cũng phải rất vất vả mới thu xếp được chút thời gian đưa nàng tới nhập học nhưng lại thân mật với hài tử khác ở cửa học viện. Điều này làm nàng nghĩ vì cái gì mà cha lại tốt với người khác như vậy? Đây là sự ghen ghét đơn thuần nhất.

Cấp mười một? hồn lực của hắn là cấp mười một sao?

Diệp Linh Đồng ngẩn người. Mà lúc này Lam Hiên Vũ cũng đã đi về phía nàng, hấn lưu luyến mà phát tay với Lam Tiêu.

"Này." Diệp Linh Đồng hô một tiếng.

Lam Hiên Vũ quay đầu nhìn về phía nàng.

"hòn lục của ngươi đã đạt đến cấp mười một?"

Lam Hiên Vũ khẽ gật đầu.

Diệp Linh Đồng làm kiêu mà ngẩng đầu lên: "Cấp mười một cũng không có gì đặc biệt hơn người. Ta cũng sẽ sớm đạt tới, hơn nữa sẽ vượt qua ngươi rất nhanh. Dù sao ngươi cũng đã bảy tuổi rồi, khi ta tới bảy tuổi thì nhất định sẽ không chỉ là cấp mười một." Nói xong, nàng liền bước nhanh vào trong.

"Ừm" Lam Hiên Vũ gật gù mà đi vào theo nàng.

Sau khi vào trong công học viện là tới một hành lang dài, ở đó đã có người mặc đồng phục của lão sư ra hiệu cho bọn hắn rồi dẫn bọn hắn vào trong.

"Ngươi ừm cái gì mà ừm? Không phục sao?" Diệp Linh Đồng tức giận mà trừng mắt với hắn một cái.

"Không có." Lam Hiên Vũ lắc đầu.

Lúc này Diệp Linh Đồng mới cẩn thận mà nhìn hắn, hắn thật đúng là rất ưa nhìn. Nhưng ngay sau đó nàng lại nghĩ tới việc cha thân mật với hắn thì cục tức lại chui lên tới cổ, Cho dù là đối với mình thì cha cũng không ôn nhu như vậy a

"Tới đây." Diệp Linh Đồng vẫy vẫy tay.

"Làm sao vậy?" Lam Hiên Vũ bước tới trước mặt nàng.

Diệp Linh Đồng nói: "Để cho ta bóp mặt ngươi một chút." Nàng không phục nên chuẩn bị tìm có tỷ thí với hắn một chút, nếu không thì nàng sẽ không thể đặt xuống được cái cục tức này. Cấp mười một thì thế nào chứ, mình còn học cổ võ thuật từ nhỏ nên nhất định sẽ lợi hại hơn hắn.

Thế nhưng câu trả lời của Lam Hiên Vũ lại vượt quá dự liệu của nàng.

"Vay ngươi nhẹ tay một chút." Lam Hiên Vũ nói như đã rất quen với tình huống này rồi vậy.

Với cái bộ mặt này của hắn thì tới giờ đã không biết có bao nhiêu người muốn nóp nấn rồi, nên hắn cũng đã quen, nhưng sự đáng yêu này đôi khi cũng không phải là thứ tốt

Diệp Linh Đồng có chút sững sờ, tên này...

Có điều, sững sờ thì sững sờ nhưng nàng vẫn giơ tay lên mà nhéo nhéo lấy hai má của Lam Hiên Vũ.

Rất mềm mịn, có vẻ như làn da của tên này còn tốt hơn cả mình, nhéo nhéo rất thích tay a.

Không biết vì cái gì mà khi nhéo mặt tên này thì Diệp Linh Đồng lại thấy có chút tức thêm.

"Đau quá a!" Lam Hiên Vũ lui về phía sau một bước, hấn nhìn nàng một cách ủy khuất "Ngươi không tốt."

Diệp Linh Đồng quật cường mà nói: "Vậy thì sao?"

Lam Hiên Vũ xoa xoa mặt mình, nghiêm túc nói: "Ta không thích người không tốt, cho nên ta không thích ngươi."

Diệp Linh Đồng bĩu môi khinh thường: "Ai muốn ngươi thích chứ?" Nói xong, nàng xoay người mà đi.

Lúc này Lam Hiên Vũ đang cảm thấy chẳng hiểu gì, hấn cũng không biết mình đắc tội cô nàng này ở chỗ nào a.

...

Hơn một trăm người mới vào này được chia làm sáu lớp, mà mỗi lớp có khoảng hai mươi tên đệ tử.

Mỗi lớp đều có một gã chủ nhiệm riêng, chủ nhiệm lớp chịu trách nhiệm quản lý dạy học. cuộc thi phân lớp này thực sự là quá đơn giản so với tưởng tượng, chỉ là phóng thích vũ hồn mà thôi.

Dù sao đây cũng là cuộc thi nhập học của học viện hồn sư sơ cấp nên không thể khảo hạch theo kiểu đối kháng. Học viện chỉ cần biết rõ vũ hồn của đệ tử, sau đó căn cứ theo phương hướng tu luyện mà phân lớp.

"Năm nhất ban một, Cường Công Hệ. Giờ ta đọc tên ai thì người đó đến bên này. Diệp Linh Đồng..."



"Năm nhất ban hai, Không Chế hệ. Lam Hiên Vũ..."

Việc dạy học ở học viện hồn sư sơ cấp là chưa có dạy hồn sư phối hợp lẫn nhau, chỉ là giúp đệ hiểu rõ về Võ Hồn, học tập phương pháp tu luyện, nắm chắc tốt phương hướng của mình.

Lam Hiên Vũ có võ hồn là "Lam Ngân Thảo" nên tất nhiên sẽ bị phân đến ban hai để học tập những phương pháp của hồn sư hệ không chế rồi.

Năm nhất ban hai, tổng cộng có hai mươi sáu học viên. Sau khi chia lớp là Lam Hiên Vũ không còn thấy bóng dáng của Diệp Linh Đồng rồi, mặt cũng đã hết đau.

Buổi chiều, khi Lam Tiêu tới đón Lam Hiên Vũ cũng không gặp lại Diệp Phong, thậm chí cũng không nhìn thấy Diệp Linh Đồng.

"Hôm nay học cái gì?" Lam Tiêu hỏi.

"Gặp gỡ những học viên mới thôi, ba, con ở năm nhất ban hai, về sau ba đi đón con không phải nhầm chỗ nữa."

"Vậy con có kết giao bằng hữu mới không đây?" Lam Tiêu mỉm cười nói.

Lam Hiên Vũ khẽ gật đầu: "Các học viên đều rất tốt với con. Ba, con muốn hỏi ba một vấn đề."

"nói đi"

"Ba, nếu như sau này có người muốn bóp mặt con thì con có được từ chối không đây, con ghét bị như vậy."

Lam Tiêu ngẩn người: "Đương nhiên có thể a! Cái này là quyền tự do của con"

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 17: Học tập

*Dịch giả: Đức Thành*

Sau khi Lam Tiêu hỏi con về những tình huống ở học viện thì âm thầm thở dài một hơi, trước mắt thì tất cả cũng vào được quỹ đạo. Lam Hiên Vũ đã bắt đầu đi học, không có gì khác so với những đứa trẻ khác.

Thật sự là hắn không hy vọng con mình trở nên quá mức nổi tiếng, bởi vì như vậy sẽ khiến rất nhiều người chú ý, đối với gia đình bọn hắn thì bình an vui sướng mới là trọng yếu nhất.

"Con học tập cho tốt. Nếu cuộc thi cuối kì đạt thành tích tốt thì ba mẹ sẽ dẫn con đi Thiên Đấu tinh chơi, được không? Cho con cảm thụ một chút niềm vui du lịch trong vũ trụ." Lam Tiêu mỉm cười nói.

"A. Vâng vâng!" Lam Hiên Vũ hưng phấn mà kêu to lên. Thứ hắn thích không chỉ là ô tô, cả máy bay hay chiến hạm gì đó hắn cũng đều rất thích. mà ngày thường thì chỉ thấy được những thứ này trên hồn đạo tivi. Sao hắn không hưng phấn được chứ.

Ngày hôm sau, Lam Hiên Vũ bắt đầu chính thức đi học. Khóa học buổi sáng của năm nhất ban hai là do giáo viên chủ nhiệm tự lên dạy, chương trình nàng dạy gọi là kiến thức trụ cột của hồn sư.

Chủ nhiệm của năm nhất ban hai này có tên là Thu Vũ Hinh, nàng không quá cao nhưng tướng mạo rất dịu dàng, rất dễ bắt mắt.

"Các học viên, ngày hôm qua các ngươi đã biết nhau rồi. Hôm nay lão sư sẽ giảng cho các ngươi một ít tri thức về hồn sư."

"Có thể ngồi ở chỗ này thì ít nhất các ngươi đã là một gã hồn sĩ rồi."

"Tại Đấu La Liên bang của chúng ta thì hồn đạo khoa học kỹ thuật đã không ngừng phát triển, hiện nay người bình thường cũng đã có thể sử dụng được rất nhiều sản phẩm công nghệ cao, thậm chí là vũ khí công nghệ cao. Như vậy thì sao chúng ta còn phải tu luyện thành hồn sư, thậm chí là tu luyện thành hồn sư cường đại đây?"

"Đó là bởi vì, tuy rằng phương hướng nghiên cứu khoa học là để cho người bình thường có thể có được năng lực của hồn sư, thậm chí là có sức chiến đấu, thế nhưng dù làm bất cứ thứ gì thì hồn sư cũng vẫn luôn làm tốt hơn người thường."

"Cho nên nếu như các ngươi đã tới đây học tập thì nhất định phải cố gắng trở thành một hồn sư cường đại. Tuy rằng Liên bang chúng ta đã thập phần

hòa bình, thế nhưng vì chúng ta cũng đang thăm dò không ngừng ra ngoài vũ trụ nên chúng ta cũng sẽ phải đối mặt các loại nguy hiểm trong vũ trụ. Chỉ khi chúng ta trở nên mạnh mẽ thì chúng ta mới có thể bảo vệ Liên bang, bảo vệ lấy người thân của chúng ta, hay bảo vệ chính bản thân chúng ta."

Đối với một đám trẻ sáu tuổi thì bọn hán cũng không rõ lắm về những đạo lý lớn này. Nhưng dù sao thì lão sư cũng vẫn phải dạy bảo.

"Hôm nay ta sẽ giảng cho mọi người những tri thức về cấp bậc của hồn sư."

"Từ một vạn năm trước, hồn sư chúng ta chia làm mười cấp độ, cứ mười cấp hồn lực là được một cấp độ. Từ một đến mười cấp hồn lực được gọi là Hồn Sĩ, sau khi thu được một cái hồn hoàn là sẽ tấn thăng tới tầng thứ hai. Vừa lúc, hiện tại lớp chúng ta có một vị bạn học đã đạt đến cấp độ này, mời biểu thị cho mọi người một chút, cũng nói luôn về mục tiêu trong đoạn thời gian tiếp theo của các ngươi. Lam Hiên Vũ đồng học, xin mời đứng lên."

"Vâng." Lam Hiên Vũ vội vàng đứng lên.

Thu Vũ Hinh mỉm cười với hán "Phóng thích vũ hồn của ngươi đi."

Lam Hiên Vũ khẽ gật đầu, qua một ngày nghỉ hán cũng đã quen việc phóng thích vũ hồn.

Lam Hiên Vũ nâng tay trái lên, từng điểm ánh sáng lam ngưng tụ dần trong lòng bàn tay. Sau đó một cây Lam Ngân Thảo phóng lên từ lòng bàn tay của hán, mà xuất hiện cùng lúc đó còn có hồn hoàn màu trắng đang xoay quanh Lam Ngân Thảo.

Đám Lam Ngân Thảo kia mang theo từng điểm ngân sắc nhàn nhạt, thoát nhìn cũng không có gì đặc thù, có vẻ như hồn hoàn thứ nhất này cũng không cải biến ngoại hình nó quá nhiều. Chỉ là thêm những giọt nước nhỏ, những giọt nước chuyển động trên lá tán ra một mùi thơm ngát.

Thu Vũ Hinh khẽ gật đầu, nói: "Mọi người thấy rõ chưa, vũ hồn của đồng học Lam Hiên Vũ là Lam Ngân Thảo. Tương đối mà nói thì Lam Ngân Thảo là một loại vũ hồn rất bình thường, nhưng Lam Hiên Vũ lại có thể tu luyện tới hồn sư từ khi bảy tuổi như thế này có nghĩa là Lam Ngân Thảo đã xuất hiện biến dị. Thí dụ như đường vân màu bạc trên lá cây, còn có những giọt nước kia cũng có thể do biến dị sinh ra. Mà vàng sáng đang quay quanh Lam Ngân Thảo chính là hồn hoàn. Đó là một thứ cực kì trọng yếu đối với hồn sư chúng ta."

"Tuy hồn hoàn màu trắng chỉ là Hồn Hoàn mười năm, nhưng Liên bang đã có biện pháp tăng cấp độ của hồn hoàn. Chỉ cần trong tương lai đồng học Lam Hiên Vũ có thể tu luyện tới cấp độ cao hơn thì hán vẫn sẽ có thể tăng cấp độ hồn hoàn của mình. Tốt rồi, Lam Hiên Vũ đồng học, ngươi thu hồi vũ hồn được rồi."

"Vâng" Lam Hiên Vũ thu hồi Lam Ngân Thảo, một lần nữa ngồi xuống.

"Hồn Hoàn của hai hồn sư chênh lệch có nghĩa là thực lực của họ cũng chênh lệch." Thu Vũ Hinh tiếp tục giảng giải, "Đạt đến cấp độ như đồng học Lam Hiên Vũ này được gọi là Đại Hồn Sư. Sau đó là Hồn Tôn, Hồn Tông, Hồn Vương, Hồn Đế, Hồn Thánh, Hồn Đấu La, Phong Hào Đấu La. Từ chín mươi một cấp đến chín mươi chín cấp được gọi là Phong Hào Đấu La. Trong đó còn có vài phân chia nhỏ, thí dụ như chín mươi lăm cấp trở lên được gọi là Siêu Cấp Đấu La, mà chín mươi chín cấp thì là Cực Hạn Đấu La."

"Vì sao lại phân chia như vậy đây? Bởi vì từ vạn năm trước, chín mươi chín cấp chính là cực hạn của hồn sư chúng ta. Sau đó lại xuất hiện một cuộc chiến giữa các vị diện, một cuộc chiến vượt thời đại. Lúc đó, ở Liên bang chúng ta có một người anh hùng. Long Hoàng Đấu La Đường Vũ Lâm, dưới sự dẫn dắt của ngài liên bang đã chiến thắng được vực sâu vị diện và dung nhập vị diện đó vào hành tinh mẹ, do đó làm cho sinh mệnh cô thụ tiến hóa thành một cô thụ vĩnh viễn. Có thể nói trận chiến đó có thể ảnh hưởng tới tận bây giờ. Bởi vì nếu như không có thành quả của trận chiến ấy thì ngay cả tài nguyên để di dân Liên bang cũng không thể gom góp đủ."

"Sau trận chiến thắng vực sâu đó thì hành tinh mẹ vị bắt đầu tiến hóa, năng lượng trên toàn bộ hành tinh mẹ tăng lên làm cho hồn sư chúng ta có khả năng tiến thêm một bước, từ đó mới có trăm cấp trở lên Thần giai. Những thứ quan hệ tới cấp độ Thần Giai thì sau này các ngươi tới học viện hồn sư cấp cao mới có thể học được, hôm nay lão sư sẽ không nói nhiều về vấn đề này. Hôm nay các ngươi cần nhớ kỹ mười danh xưng vừa rồi."

Lam Hiên Vũ là một đứa bé nhu thuận, hơn nữa, hán rất dễ dàng tập trung tinh thần nên nhớ rất rõ ràng. Dù là có chút tri thức cha hán đã từng nói qua nhưng hán vẫn lắng nghe.

Qua ngày hôm qua nói chuyện với những học viên khác thì hán đã biết mình là người duy nhất có hồn lực cấp mười một ở năm nhất ban hai này. Cũng là người có hồn lực cao nhất. Nếu không phải vậy thì Thu Vũ Hinh cũng sẽ không để hán làm mẫu.

Buổi sáng là lớp lý thuyết, buổi chiều là khóa học thực chiến. Mà đối với những đệ tử năm nhất thì cái gọi là khóa học thực chiến này chính là rèn luyện thân thể.

Khóa học thực chiến của năm nhất ban hai cùng năm nhất ban một là ở một chỗ. Cho nên trong giờ học thực chiến lúc xế chiều Lam Hiên Vũ lại một lần nữa gặp được Diệp Linh Đồng.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 18: Diệp Linh Đồng bị tổn thương?

*Dịch giả: Đức Thành*

Tất nhiên Diệp Linh Đồng cũng nhìn thấy Lam Hiên Vũ, tuy rằng sự căm ghét ban đầu của nàng đã bớt đi rất nhiều nhưng trí nhớ của những cô bé lại rất tốt, cũng có chút thù dai, nàng còn nhớ rõ ràng là lúc ấy Lam Hiên Vũ đã nói không thích mình.

Nàng vốn là một cô bé quật cường, nên lúc đó còn nghĩ là, người không thích ta? Ta còn không thích người hơn đấy! Ai mà thêm!

Tuy vóc dáng của Lam Hiên Vũ không cao nhưng luôn có thể gây sự chú ý. Cho nên Diệp Linh Đồng liếc mắt liền thấy được hấn trong đám người.

"Chạy quanh thao trường ba vòng, sau đó tự do hoạt động." Lão sư bố trí nhiệm vụ. Năm nhất là mới vừa vào học nên chắc chắn lão sư sẽ không cho bọn nhỏ áp lực quá lớn.

Thực ra thì thao trường lại dưới mặt đất, nó ở tầng một của tòa nhà phân viện Từ La thành. Trên đầu là màn hình điện tử mô phỏng trời xanh mây trắng, có thể mang đến năng lượng tương đương với ánh mặt trời, những hệ thống không khí trong đó cũng giúp cho người ta không bị cảm giác đè nén.

Một vòng là bốn trăm mét, ba vòng tuy không tính là quá dài nhưng đối với bọn nhỏ sáu tuổi thì cũng không phải là ngắn.

Cả bốn gã chủ nhiệm của hai lớp đều đứng ở bên sân, tay cầm dụng cụ ghi chép mà theo dõi thể năng mạnh yếu của bọn nhỏ.

"Bắt đầu!"

Theo tiếng hô của lão sư thì Diệp Linh Đồng là người xông ra ngoài đầu tiên, tốc độ của nàng thật sự rất nhanh, khi nàng lao ra thì các lão sư cũng phải giật mình. Nàng vừa chạy ra ngoài thì ý nghĩ hiếu thắng của những đứa nhỏ khác cũng bị kích phát theo, ngay sau đó đã có vài tên đệ tử bám sát sau nàng.

Lúc này Lam Hiên Vũ đang ở giữa đội hình của hai lớp, hấn cứ ở đó không nhanh không chậm mà chạy.

Thật sự là hấn cũng không chú ý gì tới việc Diệp Linh Đồng chạy nhanh như vậy, lúc này trong đầu hấn đang nhớ về những lời cha hấn nói: "Không nên biểu hiện mình quá mức, càng không nên phóng thích Lam Ngần Thảo bên tay phải."

Đuôi hấn chạy nhẹ nhàng mà hữu lực, loại chạy không nhanh không chậm này đối với hấn là không đáng kể chút nào. Dù sao thì hấn cũng đã có hồn lực cấp mười một rồi.

Diệp Linh Đồng chạy hơn một nửa vòng nữa thì thấy được Lam Hiên Vũ, nhưng nàng không có cách nào không nhìn hấn, bởi vì Lam Hiên Vũ chạy ngay phía trước nàng một đoạn không xa.

Cũng không phải vì Lam Hiên Vũ chạy quá chậm, mà là tốc độ của nàng quá là nhanh, những đệ tử chạy phía sau đều bị nàng vượt qua một vòng rồi.

Nàng mạnh mẽ tăng tốc một lần nữa, lúc này thì những người có thể bám theo nàng khi nãy cũng đã bị nàng bỏ xa rồi. Nàng chạy một mạch tới bên người Lam Hiên Vũ cố gắng mà chạy sát về phía hấn.

Lam Hiên Vũ bị nàng dọa cho nhảy dựng, hấn nhìn bóng lưng Diệp Linh Đồng mà lẩm bẩm: "Đúng là luôn làm cho người ta chán ghét mà!"

Diệp Linh Đồng lại vừa mới chạy qua người hấn không xa nên tất nhiên sẽ nghe được câu nói này của hấn, bước chân không khỏi lao đảo một chút.

"Người nói cái gì?" Nàng quay đầu lại mà hằm mắt nhìn hấn.

"A! Người nhìn đường kia" Lam Hiên Vũ chỉ về phía trước.

"Ai ui!" Diệp Linh Đồng vừa quay đầu lại thì đâm sầm vào một gã đồng học, ngay lập tức cả nàng cùng tên đồng học kia đều mất đà mà lao ra khỏi đường băng.

Lam Hiên Vũ cau mày, miệng lẩm bẩm: "Ba đã từng nói là khi đi đường cùng chạy bộ thì không thể phân thần, nhất là không thể nhìn những vật khác. Quả nhiên có đạo lý!"

Chỉ một lát sau, Diệp Linh Đồng lại đuổi theo từ phía sau.

"Ta vượt qua người một vòng rồi, người có hiểu hay không đấy?" Nàng cảm thấy có chút bất lực mà nói với Lam Hiên Vũ.

"A, ta không để ý." Lam Hiên Vũ mở miệng hai mắt.

"Người thua!" Diệp Linh Đồng cao ngạo mà nói.

Lam Hiên Vũ kinh ngạc mà nhìn nàng: "Ai so đấu với người rồi?"

"Người...Làm sao người lại không hiểu thắng một chút nào vậy? Người có phải nam hài tử hay không đây?" Diệp Linh Đồng nhìn bức tức nhìn hấn.

"Hiếu thắng thì liên quan gì tới việc có phải nam hài tử hay không?"

Có lẽ là Lam Hiên Vũ đã bị tính cách của cha hấn ảnh hưởng, thật sự là hấn chẳng có chút hiếu thắng nào cả.

Diệp Linh Đồng thật muốn đập hấn một cước, nhưng mấy tên bị nàng bỏ lại khi nãy cũng đã chạy tới nơi. Nàng hung hăng mà trừng mắt với hấn một cái: "Người cứ đợi đây!" nói xong liền tăng tốc mà chạy.

Hai lớp, hơn năm mươi học sinh, Diệp Linh Đồng là người thứ nhất chạy xong, mà Lam Hiên Vũ là xếp thứ ba mươi hai, không tính là nhanh, nhưng cũng không phải chậm.

Thu Vũ Hình nói với chủ nhiệm Bộ đang đứng bên cạnh mình: "Sao tên nhóc Lam Hiên Vũ này lại chạy chậm như vậy a? Hấn đã đạt đến cấp mười một rồi, theo lý thuyết thì tốc độ phải nhanh hơn mới đúng."

chủ nhiệm Bộ là một vị lão sư lớn tuổi,hấn mỉm cười nói: "Tuy rằng chậm nhưng cũng rất ổn, có vẻ như hấn không muốn nhanh. Thoạt nhìn thì đứa nhỏ này có tính cách khá trầm ổn, cũng là chuyện tốt thôi. Một đứa nhóc bảy tuổi lại trầm ổn như vậy là hiếm thấy đấy.... Ồ, đó là Diệp Linh Đồng của ban một sao, nghe nói nàng là con gái của đoàn trưởng Diệp Phong. Có vẻ như nàng đang đi tìm Lam Hiên Vũ rồi."

Lúc này Thu Vũ Hình mới chú ý tới, Lam Hiên Vũ vừa mới chạy xong thì Diệp Linh Đồng liền đi về phía hấn, hơn nữa còn có cái bộ dáng hùng hổ nữa chứ.

Đúng là Diệp Linh Đồng đang tìm tới Lam Hiên Vũ, nàng thờ hớn hển mà đứng trước mặt hấn: "Ta muốn tỷ thí với người một chút."

Lam Hiên Vũ ngăn người, hấn lắc đầu: "Ta không so đấu với người."

"Vì sao?" giọng nói của Diệp Linh Đồng có chút lớn nên lập tức hấp dẫn sự chú ý của những hài tử khác.

"Nam tử tốt không đấu với nữ a! Mẹ ta nói không thể khi dễ nữ hài tử." Lam Hiên Vũ nói.

"Người... Chỉ bằng người mà có thể khi dễ ta?! Đừng tưởng rằng người đột phá đến cấp mười một là đặc biệt hơn người." Diệp Linh Đồng vừa nói vừa giơ tay chỉ chỉ vào chính mình, "Là ta khi dễ người mới đúng."

Vừa nói xong, nàng liền vọt tới hướng Lam Hiên Vũ.

Nhưng Lam Hiên Vũ lại không có một chút kinh nghiệm đánh nhau nào, hấn vô thức mà lui về sau, thò tay ra muốn ngăn cản nàng.

Diệp Linh Đồng vừa vọt đã tới trước người Lam Hiên Vũ,nàng vừa nhấc tay đã bắt được cánh tay phải đang nâng lên của Lam Hiên Vũ. Nàng giật mạnh về phía mình một phát, sau đó thuận thế mà dùng chân phải đá tới chân trái của Lam Hiên Vũ, thân thể nàng xoay nửa vòng, định ném hấn qua vai.

Dưới góc nhìn của Thu Vũ Hình thì một loạt động tác của Diệp Linh Đồng như là nước chảy mây trôi vậy, chẳng những nhanh mà còn rất chính xác, vừa nhìn đã có thể nhận ra nàng là tập võ. Mà Lam Hiên Vũ thì ngoài bối rối lại chẳng làm được cái động tác ngăn cản nào. rõ ràng là không có kinh nghiệm thực chiến.

Quả thực là Lam Hiên Vũ có chút sợ, bị Diệp Linh Đồng kéo một phát như vậy, hấn còn chưa kịp lui về phía sau thì thân thể đã ngừng lại, sau đó Diệp Linh Đồng thuận thế mà quay người, cánh tay phải của hấn cứ như vậy mà bị Diệp Linh Đồng khoắc lên vai.

Lực lượng từ trên vai Diệp Linh Đồng dần truyền đến, tuy chiều cao của Lam Hiên Vũ cùng nàng là ngang nhau nhưng lúc này hấn đã bị nhấc bay khỏi mặt đất.

Lúc này thì Lam Hiên Vũ đã rơi vào trạng thái sợ hãi. Hấn còn chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy a! Thân thể hấn bắt đầu vô thức mà tự bảo vệ, trong nháy mắt này hấn cảm thấy cánh tay phải của mình nóng lên một chút. Sau đó là một luồng nhiệt lưu truyền khắp toàn thân, ngay sau đó thì cảm giác sợ hãi liền biến mất.

Mà cảm nhận của Diệp Linh Đồng lại hoàn toàn bất đồng. Khi nàng bắt được cổ tay của Lam Hiên Vũ thì trong nội tâm nàng cũng đã bắt đầu đắc ý, tất nhiên nàng thấy được sự kinh hoàng trong mắt Lam Hiên Vũ, từ phản ứng của hấn là cũng có thể nhìn ra rằng tên này căn bản là không có chút kinh nghiệm thực chiến nào.

Lúc này nàng đang nghĩ mình cứ như vậy mà quật hấn ngã ra liệu có phải nặng quá rồi không, định thu lại một chút lực.

Đúng là lúc này đây, thân thể của Lam Hiên Vũ đã bị nàng kéo bay khỏi mặt đất, và tiếp theo sẽ là một cái ném qua vai hoàn mỹ.

Thế nhưng tình huống mà Diệp Linh Đồng tuyệt đối không thể nghĩ tới đã xảy ra. Thân thể Lam Hiên Vũ đột nhiên biến thành cực nặng, nặng đến nỗi Diệp Linh Đồng có cảm giác mình đang gánh một tòa núi lớn vậy. Dưới chân nàng trở nên mềm nhũn, sau đó toàn thân liền nằm xuống dưới.

"Bịch — "

Cả bãi tập trở nên lặng ngắt.

Các học sinh của hai ban đều đứng quanh đó mà nhìn hai người té dưới mặt đất.

Diệp Linh Đồng nằm bên dưới, nàng nằm rạp trên mặt đất với một cái tư thế rất chướng tai gai mắt, mà Lam Hiên Vũ lại nằm trên lưng nàng với một vẻ mặt khó hiểu.(à, cái tư thế gì thế này, đề chết con gái nhà người ta mất ^^)

Các sư phụ cũng đều tròn tròn mắt mà nhìn. Mượn lực dùng lực, sau đó ném qua vai, hoàn mỹ a! Làm sao lại thành như thế này rồi?

Bạn đang đọc truyện *Chung Cự Đầu La - Đầu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 19: Cuộc thi cuối kỳ

*Dịch giả: Đức Thành*

Thu Vũ Hình than nhẹ một tiếng: "Xem ra, lực lượng của tiểu cô nương này vẫn còn không đủ a! Có điều, tên nhóc Lam Hiên Vũ này hình như chưa học qua chiến đấu bao giờ, sau này cần tăng cường phương diện này cho hắn. Không nghĩ tới tiểu tử này còn rất trầm nha."

Lam Hiên Vũ từ trên mặt đất bò dậy, mà Diệp Linh Đồng lại vẫn nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích.

Lam Hiên Vũ ngơ ngác nhìn lão sư, trong đôi mắt to tràn đầy vẻ vô tội: "Lão sư, là nàng đánh ta đấy."

Lúc này Thu Vũ Hình mới ý thức được có điểm không đúng, chạy nhanh tới trước mà bế Diệp Linh Đồng lên, giờ nàng mới phát hiện tiểu cô nương này đã bị ngất. May mắn là quanh vùng đất này đều là cỏ, mà trên mặt nàng còn dính theo vài cọng cỏ, hiển nhiên là bị ép không nhẹ a!

"Nhanh đưa nàng tới phòng y vụ."

Một giờ sau, Lam Hiên Vũ bị yêu cầu đo thể trọng. Thân cao một mét ba, nặng hai mươi ba cân, một số liệu rất bình thường.

Khi Lam Hiên Vũ nhìn thấy Diệp Linh Đồng lần nữa thì đã là ba ngày sau rồi. Sắc mặt của nàng thậm chí còn có chút tái nhợt, trạng thái thân thể rõ ràng không tốt lắm.

Tới những khóa thể dục buổi chiều sau đó nàng cũng không chạy vọt tới trước mà chỉ rèn luyện thân thể bằng cách chạy bền.

Các học sinh khác thỉnh thoảng lại ngó về phía hai người, âm thanh vui cười không ngừng truyền đến.

Ánh mắt mà Diệp Linh Đồng nhìn Lam Hiên Vũ tất nhiên là không được tốt lắm. Mà Lam Hiên Vũ lại chỉ cảm thấy mình là người vô tội, lại dùng cái ánh mắt vô tội có thể hòa tan linh hồn người ta mà nhìn, quả thực là có lực sát thương vô địch.

Cả các sư phụ cũng đều cảm thấy chuyện ngày đó là trùng hợp.

"Người đợi đấy, chờ ta đạt đến cấp mười một, đợi ta có hồn kỹ ta lại khiêu chiến ngươi." Khi Diệp Linh Đồng chạy qua bên người Lam Hiên Vũ thì lại dùng cái âm thanh hung dữ này mà nói với hắn.

Thực sự là ngày đó nàng bị đề rất thảm, thậm chí còn có một ít rạn nứt nhỏ ở xương ngực. Tuy sau khi được trị liệu hệ hồn sư trị liệu cho thì nàng cũng đã không có vấn đề gì lớn, nhưng trong thời gian ngắn nàng vẫn không thể rèn luyện cường độ cao.

Nàng cũng đã hỏi cha mình vì sao lại xuất hiện tình huống như vậy thì được câu trả lời là: Hồn Kỹ!

Cho nên nàng mới đặt quyết tâm, chờ tới khi mình cũng có hồn kỹ thì nhất định sẽ phải thắng hắn! Nhất định!

Cuộc sống trong học viện hồn sư sơ cấp có quy luật nhưng cũng bình thản. Mỗi ngày Lam Hiên Vũ đều nghiêm túc học tập, quả thực là đã học được không ít kiến thức. Thành tích văn hóa của hắn là đứng đầu trong danh sách, nhất là về tri thức trụ cột về hồn thú thì hắn lại càng đứng đầu năm nhất. Không có biện pháp a, ai bảo cha của hắn là sở trưởng của sở nghiên cứu hồn thú đây chứ, gia đình có tiếng là nguồn gốc học giỏi.

Chỉ thoáng cái chớp mắt mà thời gian cũng đã qua nửa năm rồi.

Cuộc thi cuối kì cũng sắp diễn ra.

"Cuộc thi tới con có nắm chắc hay không đây?" Nam Trùng cười híp mắt mà hỏi Lam Hiên Vũ.

"mẹ, con chuẩn bị xong rồi. Ba phải giữ lời nói đó nha, con thi được thành tích tốt thì cho đi phi thuyền tới hành tinh Thiên Đầu chơi" Lam Hiên Vũ dùng con mắt tràn đầy khát vọng mà nhìn Lam Tiêu.

Lam Tiêu cười nói: "Đó là đương nhiên. Có điều, thành tích tất cả hạng mục của con phải đứng tới ba vị trí đầu của lớp mới được đẩy nhé."

"Vâng, chắc chắn là được!" Lam Hiên Vũ nói "Ba, con đi nhà vệ sinh một lát rồi chúng ta liền lên đường đi."

"Được"

Nhìn Hiên Vũ chạy vào nhà vệ sinh, Nam Trùng mỉm cười nói: "Thoạt nhìn, con của chúng ta thật sự rất ưu tú đây. Chỉ là..."

Trong mắt nàng toát ra vài phần lo lắng. Điều nàng lo lắng tất nhiên không phải việc học tập của Lam Hiên Vũ mà là việc tu luyện của hắn.

Từ khi vũ hồn của Lam Hiên Vũ thức tỉnh đến nay thì thứ mà Lam Tiêu cùng Nam Trùng lo lắng nhất là phương diện năng lực hồn sư của Lam Hiên Vũ không giống người thường.

Thế nhưng qua nửa năm nay thì tình huống ngoài dự đoán của bọn hắn đã xảy ra.

Tình huống học tập tại học viện của Lam Hiên Vũ rất tốt, tất cả thành tích đều rất tốt, cả chiến đấu trụ cột cũng đã khá ra dáng rồi. Còn vấn đề duy nhất mà Nam Trùng cùng Lam Tiêu vẫn lo lắng thì lại không xảy ra, nói đúng hơn là tình huống ngược lại với dự đoán.

Nửa năm rồi, trọn vẹn nửa năm thời gian trôi qua nhưng khi Lam Hiên Vũ kiểm tra hồn lực thì kết quả lại vẫn như cũ, là cấp mười một!

Đúng vậy, vẫn là cấp mười một.

Ở cái tuổi này của hắn thì nửa năm tăng tới hai ba cấp vẫn có khả năng, ít nhất cũng phải tăng được một cấp, đây là tiêu chuẩn rồi. Chỉ khi đạt tới hai mươi cấp thì tốc độ tăng lên mới giảm xuống. Huống chi hắn còn là Tiên Thiên Mãn Hồn Lực a!

Theo lẽ thường thì người có Tiên Thiên Mãn Hồn Lực sẽ phải có tốc độ tu luyện vượt xa những hồn sư khác mới đúng. Nhưng đã nửa năm rồi, hắn lại không thể tăng nổi một bậc hồn lực. Chỉ có tích lũy mà không có đột phá. Loại tình huống này nghĩa là gì?

Nếu vũ hồn của hắn thật sự là Lam Ngân Thảo thì tốc độ tu luyện như vậy có thể coi như là bình thường.

"Đừng quá lo lắng, cái này cũng coi như là chuyện tốt được mà phải không? Hơn nữa Hiên Vũ nó giống ta, không tranh quyền thế, cũng không có hiếu thắng chút nào. Mà dù sao thì việc tu luyện của hắn giờ mới bắt đầu, từ từ rồi sẽ mạnh a. Hắn học tốt khóa văn hóa cũng giống vậy mà."

"Ừm"

Khi hai cha con Lam Tiêu, Lam Hiên Vũ vào tới học viện thì gặp Diệp Phong ở cửa ra vào. Hôm nay Diệp Phong đưa con gái đến đến trường.

Khi Diệp Linh Đồng thấy Lam Hiên Vũ thì đôi mắt to của nàng tràn ngập sự hưng phấn.

"Thúc thúc, buổi sáng tốt lành." Lam Hiên Vũ lễ phép chào Diệp Phong.

"Ngươi cũng vậy." Tuy trên mặt Diệp Phong không biểu lộ gì nhưng ánh mắt hắn dành cho Lam Hiên Vũ là một ánh mắt rất nhu hòa.

"Ba " Diệp Linh Đồng giật giật tay áo cha mình.

"Ừm. Đi thi thôi." Diệp Phong vỗ vỗ vai con gái.

Lúc này Diệp Linh Đồng cảm thấy có chút ỳ khuất, tuy cha cũng không tỏ vẻ gì nhiều, nhưng dù thế nào nàng cũng vẫn cảm thấy cha đối tốt với Lam Hiên Vũ hơn mình.

Chẳng qua là nàng vừa nghĩ tới...

Hai mắt nàng híp lại mà nhìn Lam Hiên Vũ, đột nhiên đi đến bên cạnh hắn rồi giữ chặt lấy ống tay áo của hắn mà nói: "Đi thôi, chúng ta cùng vào học."

"A." Lam Hiên Vũ quay đầu nhìn cha một chút. Lam Tiêu khoát tay về phía hắn.

"Lam Hiên Vũ, có chuyện này ngươi biết không?" Diệp Linh Đồng vừa kéo hắn đi vừa cười híp mắt mà nói.

Không biết vì cái gì mà khi Lam Hiên Vũ thấy nụ cười này của nàng lại cảm thấy có chút lạnh. Đây là lần đầu tiên nàng cười với mình.

"Chuyện gì?"

Diệp Linh Đồng nói: "Sáng hôm nay sẽ kiểm tra văn hóa, buổi chiều kiểm tra thực chiến. Hai ban chúng ta sẽ kiểm tra thực chiến cùng một chỗ."

Có vẻ như Lam Hiên Vũ đã hiểu ra được chút gì đó: "lớp các ngươi là Cường Công Hệ, lớp chúng ta là Khống Chế hệ, cái này không công bằng a?"

Diệp Linh Đồng nói: "Có cái gì không công bằng chứ? Đại đa số đồng học còn chưa có đạt đến cấp mười một, không có Hồn Kỹ, chẳng qua là chiến

đầu đơn giản mà thôi."

Lam Hiên Vũ lắc đầu: "Thực sự là vẫn không công bằng, ta có hồn kỹ nên chắc lão sư sẽ không để cho ta đấu với những đồng học khác đâu"

Diệp Linh Đồng dừng bước lại, xoay người, nàng chớp chớp đôi mắt to mà nói: " Có một chuyện nhất định ngươi không biết. Ta cũng đã đạt đến cấp mười một rồi. Hơn nữa, lão sư nói cho ta biết, vì để dạy bảo nam nhi các ngươi có đủ phong độ thân sĩ từ nhỏ nên sẽ để cho nữ sinh bọn ta chọn đối thủ. Cho nên, buổi chiều gặp lại nhé."

Nói xong câu đó, nàng buông tay đang nắm tay Lam Hiên Vũ ra, đặc ý nhìn hán một cái rồi đi thẳng vào trong.

Buổi chiều gặp lại?

Lam Hiên Vũ chớp chớp đôi mắt to, hán đột nhiên cảm thấy có một cỗ hàn ý xuất hiện trên sống lưng.

Cuộc thi buổi sáng rất thuận lợi, Lam Hiên Vũ vốn là một đứa nhỏ luôn chăm chú học tập, hơn nữa còn có cha mẹ chỉ điểm, chính hán cũng cảm thấy mình làm được rất tốt trong cuộc thi văn hóa này. Hán toàn lực mà làm, đương nhiên việc này có quan hệ rất lớn tới việc ước định đi du lịch tới hành tinh Thiên Đầu của cha hán. Đây là thứ mà hán mong đợi cả học kì a.

Sau khi ăn cơm trưa và nghỉ ngơi một giờ thì cuộc thi thực chiến kia cũng đã tới.

Cuộc thi thực chiến của năm nhất rất đơn giản, chỉ là đồng học luận bàn với nhau, sau đó lão sư sẽ chấm điểm thông qua biểu hiện trong quá trình chiến đấu. Đúng như Diệp Linh Đồng nói vậy, vài đệ tử đã đạt tới cấp mười một được phân vào một tổ, những đệ tử khác được phân ra tổ khác, và nữ sinh sẽ được ưu tiên chọn lựa đối thủ.

Diệp Linh Đồng với tư cách là lớp trưởng của năm nhất ban một, nên nàng không thể chờ đợi được mà nhảy ra đầu tiên, bước về hướng ban hai.

Nàng quay về hướng Chủ nhiệm Thu Vũ Hình mà nói: "Thu lão sư, ta chọn Lam Hiên Vũ."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cự Đầu La - Đầu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 20: Hồn kỹ mất hiệu lực?

*Dịch giả: Đức Thành*

Ánh mắt các sư phụ đều trở nên cổ quái, vì bọn họ còn nhớ rõ mới đây Diệp Linh Đồng còn đánh nhau với Lam Hiên Vũ. Hơn nữa, lần kia còn là do Diệp Linh Đồng động thủ trước nên Lam Hiên Vũ không phải chịu bất kỳ trách nhiệm gì. Rất rõ ràng tiểu cô nương này là đến để trả thù mà.

"Được rồi, chú ý an toàn." Thu Vũ Hình nhìn Diệp Linh Đồng một cách đầy thâm ý mà nói, cùng lúc đó nàng quay về phía năm nhất ban hai của mình mà tìm kiếm đứa trẻ dễ thương kia.

"Hiên Vũ, Diệp Linh Đồng khiêu chiến ngươi, phải cố gắng lên nha, vì vẻ vang của ban hai chúng ta."

Lam Hiên Vũ mang một bộ mặt ủ rũ mà bước ra. Qua một học kì này hán cũng đã hiểu rõ Diệp Linh Đồng hơn một chút rồi. Lớp trước ngt của ban một năm nhất, thành tích toàn bộ đều đứng đầu lớp, thực chiến lại càng đứng đầu cả nam nhất. Đây là còn vì nàng bị nứt xương mà phải nghỉ mất một đoạn thời gian.

Tuy qua một học kỳ này Lam Hiên Vũ cũng đã học được không ít kỹ xảo thực chiến cùng vật lộn, cũng đã là trình độ trung đẳng trong lớp, đương nhiên đây là dưới tình huống không sử dụng hồn kỹ. Nhưng bây giờ Diệp Linh Đồng cũng đã có hồn kỹ đầu tiên của mình, Lam Hiên Vũ nhất định là đánh không lại nàng a!

"Lam Hiên Vũ cố lên! Lam Hiên Vũ cố lên!" đám học sinh ban hai hô lớn.

Quan hệ của Lam Hiên Vũ cùng những bạn học trong lớp là rất tốt. Nếu không phải vì thành tích thực chiến của hán bình thường thì hán đã sớm là lớp trưởng của ban hai rồi. Hiện tại thì lớp trưởng ban hai là một người khác cũng đã đạt cấp mười một, mà võ hồn của hán thì tốt hơn Lam Ngân Thảo rất nhiều.

"Lần này ta sẽ cho ngươi biết thế nào là lợi hại!" Diệp Linh Đồng kiêu ngạo mà hất hất chiếc cằm nhỏ về hướng Lam Hiên Vũ.

"Bắt đầu!" Giáo viên chủ nhiệm của ban một năm nhất tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Diệp Linh Đồng chờ đợi ngày này đã rất lâu, nàng không thể chờ đợi được mà phóng thích vũ hồn ngay từ đầu.

Trên người nàng phóng xuất ra một tầng sáng trắng nhàn nhạt, có thể nhìn thấy rõ ràng trên hai tay nàng dần hiện ra từng khối lân khiến màu trắng. Lân phiến hiện lên hình tam giác, mỗi một khối lân phiến đều có góc cạnh nổi trội, hai đồng tử mắt của nàng cũng theo đó mà hóa thành đặng thẳng đứng lên, đôi mắt to đen nhánh biến thành vàng óng. Kèm theo đó là một âm thanh long ngâm vang lên nho nhỏ, nàng bước mạnh về phía trước, đúng là có vài phần khí thế bức người.

Võ hồn của Diệp Linh Đồng rất lợi hại, các sư phụ cũng biết, trong lần đệ tử này thì võ hồn của nàng là tốt nhất. Nàng có tiên thiên hồn lực là tám cấp, vậy trong thời gian ngắn ngủi của một học kỳ đã có thể tu luyện tới cấp mười một, Võ hồn của nàng là một loại biến dị hiếm thấy, không giống với cha mẹ nàng.

Đó là một loại võ hồn Địa Long biến dị, từ Thiết Giáp Long mà biến dị thành Thiên Cương Long, từ nguồn gốc Á Long mà tiến hóa đến Chân Long. Mặc dù chỉ là một loại yếu kém trong Chân Long nhưng dù sao cũng là võ hồn loài rồng, mà võ hồn rồng luôn là một tôn tại cường hân nhất trong các loại võ hồn.

Một cái hồn hoàn màu vàng bay từ dưới chân nàng mà lên, màu vàng đại biểu trăm năm. Đây cũng là lý do mà Diệp Linh Đồng tin tưởng vào bản thân như vậy, nàng đã có được một cái hồn hoàn trăm năm. Nàng tin mình sẽ có thể rửa sạch được sự sỉ nhục lúc trước. Vừa nghĩ tới việc mình bị Lam Hiên Vũ dè cho không thở nổi thì nàng lại giận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Phóng ra võ hồn của ngươi đi!" Diệp Linh Đồng hô lớn.

Nhìn cái bộ dáng hùng hổ kia của nàng, Lam Hiên Vũ không khỏi ừ rừ một trận. Hắn nâng tay trái lên, một đám Lam Ngân Thảo mang theo đường vân màu bạc lập tức phóng lên cao.

Nếu để ao sánh với lúc mới khai giảng thì Lam Ngân Thảo này của hắn cũng không có thay đổi gì, từng giọt nước tự chuyển động trên lá cây, khí tức sinh mệnh thơm ngát mang theo mùi thơm của thực vật tỏa ra.

Khi Diệp Linh Đồng thấy cái hồn hoàn màu trắng bay lên theo đám Lam Ngân Thảo kia thì không thể kìm được mà vọt về phía hắn.

Dù sao thì kinh nghiệm thực chiến của Lam Hiên Vũ cũng chưa đủ, đối mặt với việc Diệp Linh Đồng xông tới đột ngột như vậy thì trong lòng hắn vẫn có chút sợ, hắn vô thức mà lui về sau một bước, cùng lúc đó thì hồn hoàn màu trắng cũng sáng lên.

Lam Ngân Thảo lập tức tản ra ngân quang nhàn nhạt, từng điểm giọt nước trên lá cây bắt đầu chuyển động nhanh dần, dưới không chế của hắn những giọt nước đó dần tụ lại một chỗ, hóa thành một vòng xoáy nước chừng một mét mà chắn trước người hắn.

Đúng vậy, Lam Ngân Thảo của hắn rất đặc thù, sau khi có hồn hoàn đầu tiên thì hắn có được năng lực không chế thủy nguyên tố. Có điều, năng lực không chế này cũng không mạnh lắm, dù là công hay phòng cũng chỉ có hiệu quả bình thường mà thôi.

Ngưng tụ thành vòng xoáy là do Lam Hiên Vũ đã từng nhiều lần ném thử, tương đối mà nói thì hiệu quả cũng đã khá hơn một chút.

Cây cỏ cũng xoay tròn theo dòng nước, thoạt nhìn thì rất đẹp nhưng uy lực có bao nhiêu thì chỉ có Lam Hiên Vũ mình là rõ ràng.

Hồn hoàn trăm năm tỏa ra ánh sáng vàng lóng lánh, thiên long đệ nhất hồn kỹ, Thiên Cương Phách Thê!

Nhất thời, vàng sáng trắng quanh người Diệp Linh Đồng tập tức trở nên mãnh liệt, nàng không có một chút ý nghĩ né tránh nào, cứ trực tiếp mà lao thẳng về hướng vòng xoáy nước của Lam Hiên Vũ.

Nàng rất tin tưởng với hồn kỹ Thiên Cương Bá Thê này của mình, đừng nói là nước, coi như là một khối băng nàng cũng vẫn có thể lấy cứng chọi cứng

"Rời — "

Lúc này biểu lộ của Lam Hiên Vũ là có chút kinh hoàng, mà biểu lộ của Diệp Linh Đồng thì không thể nghi ngờ là đắc ý.

Thế nhưng khi va chạm thì nét mặt của bọn hắn lại trở nên giống nhau trong ngắt mắt.

Kinh hoàng cùng đắc ý đều biến mất, thay vào đó chính là kinh ngạc.

Đúng vậy, Lam Hiên Vũ kinh ngạc, mà Diệp Linh Đồng lại càng kinh ngạc hơn.

Ngay khi nàng sắp đụng vào cái vòng xoáy của Lam Hiên Vũ thì tất cả ánh sáng trên người nàng lại không hề báo hiệu mà biến mất

đúng vậy, biến mất.

Thiên Cương Bá Thê biến mất...

Sau đó thì toàn thân nàng lao vào giữa vòng xoáy nước kia. Dù nó có yếu đi nữa thì nó cũng vẫn là một cái hồn kỹ a! Vì vậy, thân thể nhỏ của Diệp Linh Đồng đã bị vòng xoáy cuốn cho xoay tròn. Sau đó thì đám Lam Ngân Thảo kéo lấy thân thể nàng mà quăng ra ngoài...

"Bịch". Toàn thân Diệp Linh Đồng té nhào xuống bãi cỏ.



Các học sinh nhìn một màn này mà sợ ngây người, mà ánh mắt của các sư cũng là ngơ ngác.

Cái này là... chuyện gì xảy ra vậy?

"Không có khả năng, không thể nào!" tuy lần này Diệp Linh Đồng không bị thương tích gì nhưng quần áo đều bị ướt cả, nàng đứng lên từ bãi cỏ mà lớn tiếng khóc hô.

Thiên Cương Phách Thể mạnh như vậy làm sao lại không có? Làm sao lại đột nhiên mất đi hiệu lực? Điều này sao có thể? Ban đầu nàng nghĩ mình sẽ có thể xông qua vòng xoáy kia một cách đơn giản, sau đó là đựng bay Lam Hiên Vũ, sẽ đựng cho hắn té một cái. Vậy mà cuối cùng người bị té lại trở thành chính nàng, điều này làm cho nàng không thể hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra. Nhưng đừng nói là nàng, dù là các sư phụ ở đây cũng ngơ ngác cả ra với nhau, ai cũng không hiểu cuối cùng là xảy ra chuyện gì, hồn kỹ bị mất hiệu lực? Đây là tình huống gì vậy?

"Lam Hiên Vũ thắng." Thu Vũ Hinh có chút đắc ý mà dắt Lam Hiên Vũ về hàng.

"Lam Hiên Vũ" Diệp Linh Đồng hô lớn. Lam Hiên Vũ quay đầu lại nhìn nàng, trên mặt hắn còn mang theo vài phần không hiểu, lại còn dùng ánh mắt vô tội mà nhìn nàng. Nhưng đối với Diệp Linh Đồng thì cái ánh mắt vô tội này thật sự rất đáng giận, rất đáng giận!

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 21: Diệp Phong tới nhà

*Dịch giả: Đức Thành*

"con thử xem có thể ngưng nước thành băng hay không."

"Không được mẹ à, con không biết làm."

"cái vòng xoáy nước này của con, lực công kích quá yếu, con sẽ phải dung hợp nhiều hồn lực vào trong đó. Nhưng nếu hồn kỹ của con là không chế thủy nguyên tố thì việc con cần làm là không chế cho tốt. Tinh thần lực của con cũng đã là cấp độ trung thượng rồi nên rất tốt cho việc không chế này."

"mẹ, con sẽ luyện nhiều một chút"

Đây là đối thoại hàng ngày của Lam Hiên Vũ cùng Nam Trùng.

Trong một cái học kì này, hắn đã rất cố gắng luyện tập không chế thủy nguyên tố. Nhưng không biết vì cái gì hắn lại luôn có cảm giác mình gặp phải bình cảnh, có vẻ như bản thân hắn không hợp với thủy nguyên tố vậy, hắn chỉ có thể không chế một cách đơn giản và không thể có uy lực lớn.

Nhưng chỉ bằng một hồn kỹ như vậy mà hôm nay hắn lại có thể thắng Diệp Linh Đồng. Thế nên khi về tới nhà Lam Hiên Vũ vẫn còn có chút không hiểu thấu.

Hôm nay hắn ngồi xe của học viện mà về, học viện có xe chuyên dụng để đưa đón đệ tử.

Sau khi cuộc thi chấm dứt hắn liền ra về, vì hắn chiến thắng được Diệp Linh Đồng nên kết quả cuộc thi thực chiến này cao hơn hẳn ý định ban đầu của hắn. Nhưng Lam Hiên Vũ vẫn không thể hoàn toàn hài lòng về bản thân, thực sự là hắn không thích cái cảm giác sợ hãi khi Diệp Linh Đồng xông về phía mình.

Lam Hiên Vũ vừa về tới nhà liền chạy ngay vào phòng tu luyện.

Hắn ngồi dưới đất, nâng tay trái mà phóng xuất ra Lam Ngân Thảo, trên lá cây tươi mát mang theo vài giọt nước tản ra khi tức sinh mệnh làm cho người ta thoải mái.

Nhìn Lam Ngân Thảo trên tay mình, Lam Hiên Vũ tự nhủ: "Lam Ngân Thảo à Lam Ngân Thảo, rốt cuộc là người không chế nước như thế nào vậy? Vì cái gì mà lại yếu như vậy đây? Thế nhưng tại sao người lại có thể làm cho hồn kỹ của Diệp Linh Đồng mất đi hiệu lực đây?"

Hắn dùng ngón tay miết lấy một giọt nước mà gior tới trước mặt. Bản thân giọt nước là không màu, khi ở trên đường vân của Lam Ngân thảo nó mới có thể hiện ra màu bạc nhạt.

Trên thực tế thì hắn chưa bao giờ có cái cảm giác thân mật với thủy nguyên tố mà Nam Trùng đã nói, cho tới bây giờ vẫn là như vậy.

"Ta đã rất cố gắng luyện tập rồi à! Làm sao hiệu quả lại vẫn kém mãi như vậy đây?" Lam Hiên Vũ cau mày, "Như thế nào mới xem như thân mật à?"

Hắn kéo lấy một mảnh lá cây Lam Ngân Thảo mà ngậm vào miệng, phiến lá có mùi vị thanh thanh làm cho đầu óc của hắn cũng thanh tỉnh vài phần. Hắn

mút lấy mấy giọt nước trên phiến lá, giọt nước hơi ngọt, rất dễ uống.

Ta uống hết đi, cái này có tính là thân mật hay không đây?

Không có phản ứng gì, cũng không có thay đổi gì, tất cả đều như cũ.

"tít tít tít tít tít tít" Đúng lúc này, tiếng hồn đạo thông tin trong nhà vang lên.

Lam Hiên Vũ vội vàng chạy ra nhấc máy: "Ngài tốt chứ."

"Lam Hiên Vũ, ta đang ở cửa nhà ngói, ra mở cửa nhanh." Một âm thanh hết sức quen thuộc truyền tới, một giọng nói mang theo vài phần tức giận.

"Diệp Linh Đồng?" Lam Hiên Vũ có chút không xác định mà hỏi.

"Mở cửa nhanh!" rõ ràng là Diệp Linh Đồng đang tức.

"Để làm gì?" Lam Hiên Vũ nghi hoặc nói, "Mà làm sao ngươi lại biết số thông tin của nhà ta, còn nữa, ngươi biết nhà ta ở đâu sao?"

Diệp Linh Đồng nói: "Ta nói ba đi hỏi lão sư, ba dẫn ta tới."

"A, thúc thúc cũng tới, ngươi đợi đấy." Cúp dụng cụ thông tin, Lam Hiên Vũ chạy ra mà mở cửa.

Diệp Linh Đồng đứng ở ngoài cửa, Diệp Phong thì đứng sau lưng nàng.

"Thúc thúc tốt chứ." Lam Hiên Vũ hỏi thăm Diệp Phong.

Diệp Phong nói: "Hiên Vũ, thúc thúc tới có chút mạo vị. Linh Đồng cũng đã nói về tình huống tỷ thí của các ngươi, thúc thúc muốn nhìn võ hồn của ngươi một chút, có thể chứ? A, đúng rồi, cha mẹ ngươi ở nhà không?"

"Cha mẹ ta không ở nhà. Mời thúc vào. Diệp Linh Đồng, ngươi cũng vào đi." Nói xong lời cuối kia thì hấn thật sự có chút miễn cưỡng.

Diệp Linh Đồng không chút khách khí mà vào nhà Lam Hiên Vũ.

Diệp Phong vừa vào cửa, đang nhìn thoáng một chút thì Diệp Linh Đồng đã nói ra: "Không có lớn bằng nhà của ta."

Lam Hiên Vũ nói: "Ừm."

Diệp Phong ngắt lời: "Hiên Vũ, Linh Đồng nói với ta, khi nàng tỷ thí cùng ngươi thì hồn kỹ đột nhiên mất đi hiệu lực. Ngươi có thể nói cho thúc thúc biết lúc đó ngươi sử dụng hồn kỹ gì hay có cảm giác đặc thù gì không?"

Hồn kỹ của con gái đột nhiên mất đi hiệu lực, điều này làm Diệp Phong có chút khẩn trương. Võ hồn Thiên Cương Long của Diệp Linh Đồng là từ biến dị mà đến. Biến dị võ hồn thì luôn có một đặc điểm chung là không ổn định. Hấn đang lo võ hồn của con gái mình sẽ xảy ra vấn đề vì sự không ổn định này, nhưng sau khi về nhà kiểm tra thì tất cả lại rất bình thường. Lúc này hấn mới đi tới học viện hỏi rõ tình huống rồi tìm tới nhà Lam Hiên Vũ.

Lam Tiêu chỉ để lại học viện số liên lạc của gia đình nên Diệp Phong cũng không thể liên hệ với Hấn, vậy với trực tiếp dẫn theo Diệp Linh Đồng tới đây.

"Lúc đó ta chỉ muốn không chế thủy nguyên tố đi ngăn cản nàng, sau đó nàng xông tới thì bị cuốn đi, cũng không có thấy gì khác cái khác." Lam Hiên Vũ ăn ngay nói thật.

"Nhà ngươi có phòng tu luyện không? Các ngươi bày lại tình huống lúc đó cho thúc thúc xem một chút."

"Được."

Khi Lam Hiên Vũ dẫn theo cha con Diệp Phong vào phòng tu luyện thì Diệp Linh Đồng nhú nhú mày mà nói: "Phòng tu luyện nhà ngươi thật nhỏ a!"

"Ừm." Lam Hiên Vũ chỉ khẽ gật đầu.

Diệp Phong thâm kinh ngạc, bọn nhỏ như hấn thì ganh đua so sánh, không chịu thua là chuyện bình thường. Mà Lam Hiên Vũ lại cho hấn thấy một loại cảm giác không tranh quyền thế, một đứa nhỏ mới chỉ bảy tuổi lại có thể như vậy thì thật sự là hiếm thấy.

"Bắt đầu đi, làm như lúc chiêu các ngươi từng làm vậy" Diệp Phong nói.

Lam Hiên Vũ vào trong phòng tu luyện, hấn nâng lên tay trái mà phóng thích ra Lam Ngân Thảo.

Diệp Linh Đồng hừ một tiếng, nàng lại một lần nữa phóng xuất ra võ hồn Thiên Cương Long của mình. Làm sao nàng có thể chịu phục được đây? Có thể đánh một trận nữa là việc nàng vẫn mong muốn. Dù như thế nào nàng cũng không muốn tin hồn kỹ trăm năm của mình lại thua bởi Lam Hiên Vũ.

Lam Hiên Vũ tập trung tinh thần tụ lực, vòng xoáy dần xuất hiện.

Diệp Linh Đồng cũng phóng thích ra hồn kỹ Thiên Cương Phách Thể, ngay sau đó nàng liền xông tới.

Tầng quang mang màu trắng cùng tiếng long ngâm rất nhỏ quanh quần bên thân thể nàng, trong phòng tu luyện nho nhỏ này thì gần như chỉ trong chốc lát nàng đã vọt tới trước mặt Lam Hiên Vũ.

Diệp Phong đứng ở bên cạnh mà chăm chú nhìn. Trong hai tròng mắt của hắn có tử quang lập lòe, Mà trong thế giới tinh thần của hắn thì quá trình hai đứa nhỏ này tới gần nhau rõ ràng là chậm hẳn lại.

Tiếp cận, bắt đầu đụng vào.

Hả?

Hòa tan?

Đúng vậy, trong cảm nhận của Diệp Phong thì khi Thiên Cương Khách Thể của Diệp Linh Đồng vừa mới tiếp xúc với vòng xoáy liền bắt đầu hòa tan. Không sai, dùng "Hòa tan" hình dung là chính xác nhất. Tầng ánh sáng trắng kia cứ lặng yên không một tiếng động mà biến mất.

"Phốc!" Diệp Linh Đồng lại một lần nữa nhảy vào vòng xoáy, bị xoay tròn, tiếp theo là bay ra ngoài rồi bắn tới vách tường.

Diệp Phong vươn tay kéo con gái vào ngực mình. Lúc này trong mắt hắn là tràn ngập sự khiếp sợ.

Không phải Hồn Kỹ! Hắn hoàn toàn có thể khẳng định đây không phải là do hồn kỹ va chạm, bởi vì hồn kỹ của hai bên căn bản là chưa có va chạm. Mà là sau khi hồn kỹ bị hòa tan thì Diệp Linh Đồng mới lao vào trong vòng xoáy.

Xế chiều hôm nay, các sư phụ của học viện cũng không hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, có điều, vừa mới một cái chớp mắt kia thì có vẻ như Diệp Phong đã cảm nhận được chút gì đó.

"Ba, tại sao, tại sao chứ? Vì cái gì mà hồn kỹ của con lại mất?" Diệp Linh Đồng không cam lòng mà kêu to lên, mắt nàng cũng đã thoáng đỏ.

Nàng đã phải ăn nhằn cả một học kỳ mà cố gắng tu luyện, chỉ là vì có một ngày có thể "Bảo thù". rốt cuộc thì vừa rồi nàng đã tu luyện tới cấp mười một, đã có được một cái hồn hoàn, một cái hồn kỹ, hơn nữa còn là cấp độ trăm năm. Nhưng ai biết chẳng những nàng không báo thù thành công lại còn thua thảm tới vậy.

"Linh Đồng, trước hết nguoi chờ một chút." Diệp Phong kéo con gái sang một bên, còn mình thì bước tới trước người Lam Hiên Vũ.

"Hiên Vũ, thúc thúc có thể nhìn võ hồn của nguoi một chút được không?"

"Vâng." Lam Hiên Vũ gơ Lam Ngân Thảo trong tay trái về phía trước.

Diệp Phong xem rất cẩn thận, ban đầu là dùng mắt nhìn, sau đó hắn lấy tay chạm nhẹ một phát, nhưng khi ngón tay của hắn chạm tới đường vân màu bạc trên phiến lá thì lập tức cảm giác kì dị xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 22: Lam Ngân phản quyền - Ngưng thủy thành băng

*Dịch giả: Đức Thành*

Đó là cảm giác như thế nào? Khi ngón tay của Diệp Phong chạm vào đường vân màu bạc kia thì trong tích tắc đó hắn cảm thấy có một sự sợ hãi phát ra từ sâu trong linh hồn. Cũng chính khoảnh khắc đó, hắn đã hoàn toàn vô thức mà phóng xuất ra võ hồn của mình.

Tám cái Hồn Hoàn bay lên trong nháy mắt, bốn tím, bốn đen. Không chỉ có thế mà cả người hắn cũng giãn ra, một cỗ khí tức đặc thù cũng theo đó mà tản ra.

Võ hồn Thiết Giáp Long!

Thiên cương long của Diệp Linh Đồng là từ đâu mà đến? Chính là từ Thiết Giáp Long của cha nàng biến dị mà thành a! Mà Diệp Phong còn có một tên hiệu là "Thiết Bối Thương Long"

Mà ở trong mắt Lam Hiên Vũ thì là hai con nguoi của Diệp Phong đột nhiên biến thành ánh sáng vàng, ngay sau đó là khí tức khủng bố bạo phát ra từ người Diệp Phong.

Chỉ là ảnh hưởng của hồn lực nhưng cũng đẩy bản Lam Hiên Vũ ra ngoài. Đối mặt với uy áp kinh khủng này làm cho Lam Hiên Vũ cảm thấy đại não mình trở nên trống rỗng.

Nhưng vừa lúc đó thì cánh tay phải của hắn đột nhiên nóng lên, một cỗ tình cảm ấm áp từ cánh tay phải truyền khắp toàn thân mà bảo vệ lấy thân thể của hắn. Cùng lúc đó, Lam Ngân Thảo ngân văn bên bàn tay trái của hắn cũng lập tức xuất hiện biến hóa.

Những đám Lam Ngân Thảo đang phóng về phía trước đột nhiên vòng lại thành từng mảnh cây cỏ mà rủ xuống phía dưới, từ ngón tay Lam Hiên Vũ bắt đầu quần nhanh dọc theo cánh tay rồi bao bọc toàn bộ cánh tay hắn lại. Mà trên phiến lá, màu bạc lập tức che lại màu lam nguyên bản của Lam Ngân Thảo, toàn bộ đường vân màu bạc trở nên sáng rõ ràng.

Trong không khí, thủy nguyên tố hình thành nên vòng xoáy lúc trước gần như là lập tức ngưng kết lại mà hóa thành một tầng băng thuần, nhìn qua thì không dày nhưng lại hết sức kiên cố mà chắn trước người Lam Hiên Vũ. Tuy rằng sau một khắc băng thuần liền vỡ nát, thế nhưng tất cả mọi thứ này gần như là lập tức xuất hiện.

Rất nhanh Diệp Phong đã phát hiện ra điều không đúng, hắn nhanh chóng thu hồi võ hồn. Mặc dù hắn cũng không trực tiếp xuất thủ với Lam Hiên Vũ, nhưng hắn cũng biết rõ nếu dùng tu vi của mình mà phóng xuất ra Võ Hồn thì sẽ sinh ra uy lực mạnh bao nhiêu với người đứng gần.

Lúc này, Lam Hiên Vũ bị chấn bay trượt sát vào vách tường, đã không còn một tiếng động.

"Ba..." Diệp Linh Đồng cũng bị dọa sợ rồi. Tuy rằng nàng ở phía sau, khoảng cách lại khá xa, thế nhưng khi cha nàng phóng xuất ra uy áp khủng bố đó cũng vẫn làm nàng ngã ngồi ra đất. May mắn là cùng huyết mạch nên nàng mới không bị ảnh hưởng nhiều.

Diệp Phong vội vàng bế Lam Hiên Vũ lên, trong mắt toát ra vẻ lo lắng. Đứa nhỏ này liệu có chịu nổi không đây?! Minh cũng quá bất cẩn rồi, nếu đứa nhỏ này xảy ra chuyện gì thì biết nói với cha mẹ nó thế nào?

Lam Hiên Vũ chìm vào hôn mê.

Hắn cảm thấy trong thân thể của mình hình như có một âm thanh thanh thúy vang lên, khá giống với âm thanh một lần hắn không cẩn thận làm rớt bể một cái bát.

Sau đó hắn chìm vào một giấc mộng. Trong giấc mộng có hai đạo quang mang màu vàng bạc dây dưa lấy nhau, va chạm vào nhau. Có vẻ như bọn chúng không ai chịu nhận thua, muốn áp chế đối phương nhưng ai cũng không thể thành công.

Một chùm sáng chín màu lóe lên. Trong chùm sáng này có rất nhiều chùm sáng nhỏ, trong khoảng thời gian ngắn, Lam Hiên Vũ có chút cảm giác đếm không hết. Những chùm sáng nhỏ này chia hai màu vàng bạc kia ra làm rất nhiều phần mà ngăn cách chúng.

Mà trong đó thì một chùm sáng nhỏ nhất, màu sắc rất rực rỡ đã bị rách nát rồi, nó lặng yên không một tiếng động mà sáp nhập vào luồng sáng màu bạc. Sau đó thì chùm sáng rực rỡ kia lại một lần nữa ngưng tụ, tuy nó không lớn như trước nhưng lại bao bọc được một mảng sáng vàng khi này.

Mà hai chùm sáng vàng cùng bạc bị tách ra hai bên kia lại trở nên rất bình tĩnh, trông giống như chúng đang làm việc mình cần phải làm vậy.

Khi Lam Hiên Vũ mơ mơ màng màng mà mở mắt ra thì thứ hắn thấy là lần lượt từng vẻ mặt ân cần.

Khoảng chừng năm người vây quanh ở bên giường mà nhìn hắn.

"Tĩnh! Hắn tỉnh rồi!" một tiếng nữ non nớt vang lên với vẻ hưng phấn. Đúng là Diệp Linh Đồng.

"Hiên Vũ, người như thế nào rồi? Có chỗ nào khó chịu không?" giọng nói nghẹn ngào của Nam Trùng vang lên. Chỉ một thoáng nàng đã chạy đến bên giường mà nắm chặt bàn tay nhỏ bé của hắn.

Lam Hiên Vũ gần như vô thức mà ngồi dậy, hắn dụi dụi mắt, nói: "Mẹ, đây là thế nào? Sao con lại ngủ rồi?"

Trừ Nam Tiêu, Nam Trùng đang đứng bên giường thì còn có Diệp Phong cùng Diệp Linh Đồng, ngoài ra còn có một vị phụ nhân rất giống Diệp Linh Đồng.

"Tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi." Nam Trùng ôm cổ Lam Hiên Vũ, nước mắt thoáng chảy xuôi. Diệp Phong đứng bên giường cũng thờ dài một hơi, hắn nhìn Lam Tiêu mà nói: "Lam huynh, đứa nhỏ đã tỉnh lại, hắn là không sao. Chúng ta ra ngoài nói chuyện một chút được chứ?"

"Ừm." Lúc này sắc mặt Lam Tiêu không được tốt lắm. Con mình ở nhà lại bị người ta làm cho hôn mê thì đối là ai tâm tình cũng không thể tốt được.

Hai người ra ngoài ban công. Diệp Phong không do dự mà đứng nghiêm chào Lam Tiêu một cái, nói: "Thực xin lỗi, ta xin lỗi vì sự lỗ mãng của ta. Chuyện này ta sẽ gánh chịu toàn bộ trách nhiệm cùng hậu quả. Nếu sau này Hiên Vũ có cái gì không dễ chịu ta sẽ toàn lực ứng phó trị liệu cho hắn. Xin lỗi."

Trong nội tâm Lam Tiêu có chút đắng chát, chuyện lúc này Diệp Phong đã giảng thuật qua, lúc ấy Nam Trùng đã muốn phát tác lại bị Lam Tiêu kéo lại. Đây không phải là lúc để phát tác, cứu đứa nhỏ mới là trọng yếu nhất.

Thật ra thì vừa nãy trong nhà còn có một người nữa, mà đối với Lam Tiêu cùng Nam Trường thì đó là một vị đại nhân vật.

Bát Hoàn trị liệu hệ Hồn Đầu La, đây chính là cường giả a!

Người đó tất nhiên là do Diệp Phong mời tới, sau khi vị trị liệu hệ Hồn Đầu La này kiểm tra thân thể cho Lam Hiên Vũ thì kết quả lại làm cho người ta phải kinh ngạc. Đứa nhỏ này rất tốt, tất cả kiểm tra đều rất bình thường.

Mà sự thật cũng đã chứng minh điểm này, Lam Hiên Vũ đã đã tỉnh lại, nhìn qua cũng không thấy gì suy yếu.

"Cảm ơn người hạ thủ lưu tình." Lam Tiêu nói.

Diệp Phong cau mày lại: "thực sự là lúc đó ta phóng thích võ hồn là hoàn toàn do bản năng cơ thể. Lúc đó chính ta cũng không rõ là chuyện gì xảy ra. Lam Ngân Thảo của con người thì đúng là võ hồn biến dị, hơn nữa còn là biến dị võ cùng lợi hại."

"Thiên Cương Long của Linh Đồng đã là võ hồn cấp độ Chân Long rồi, nhưng khi nàng công kích Lam Hiên Vũ thì hồn kỹ lại mất đi hiệu lực. Người nghiên cứu cô Hồn Thú nên người phải biết rằng, chỉ có một khả năng xuất hiện loại tình huống này, chính là Võ Hồn áp chế. Nói cách khác, Lam Ngân Thảo của Hiên Vũ đã áp chế Thiên Cương Long của Linh Đồng."

"Cho nên ta đoán rằng võ hồn của con người hẳn là biến dị có quan hệ với loài rồng, hơn nữa rất có thể còn không phải loài rồng bình thường. Mà khi ta tiếp xúc với võ hồn của hắn thì Thiết Giáp Long của ta lại cảm thấy uy áp cực lớn đến từ võ hồn loài rồng cao tầng, nên lúc đó cơ thể ta mới tự phản ứng mà phóng võ hồn ra như vậy. May mắn là không tạo thành sai lầm lớn. Trong tương lai, rất có thể đứa nhỏ này sẽ thành một nhân vật không tầm thường a."

Biểu lộ của Lam Tiêu mang theo chút mỉa mai nhàn nhạt: "Lam Ngân Thảo biến Quang Minh Thánh Long? Người đang nói đùa gì vậy? Hiện tại Hiên Vũ đã không có việc gì, ta cũng không giữ các người. Còn nữa, nếu sau này Diệp Phong thủ trưởng muốn tới nhà ta thì mời thủ trưởng liên hệ vợ chồng chúng ta trước, không nên thừa dịp chỉ có đứa nhỏ ở nhà, cảm ơn." Nói xong câu đó, hắn liền đi về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đầu La - Đầu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](http://vWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 23: Sức ăn bạo tăng

*Dịch giả: Đức Thành*

Diệp Phong cau mày mà đứng yên tại chỗ một lát, sau đó mới đi theo Lam Tiêu vào nhà.

"Chúng ta đi thôi." Diệp Phong nói với vợ và con gái.

Thê tử Diệp Phong mang vẻ mặt áy náy: "Chuyện này thật là xin lỗi. Chúng ta có thể bồi thường..."

"Không cần." Lam Tiêu lãnh đạm nói, "Đứa nhỏ không có việc gì là tốt rồi."

Vậy là cả nhà Diệp Phong bị tổng ra ngoài trong cái bầu không khí không được tốt này. Mới vừa ra khỏi cửa, Đường Hiểu Manh, thê tử của Diệp Phong liền không nhịn được mà nói: "Người cũng quá lỗ năng rồi."

Diệp Phong cười khỏ: "Ta cũng không nghĩ là sẽ phát sinh chuyện như vậy."

Biểu lộ của Đường Hiểu Manh trở nên nhu hòa, nàng cầm chặt tay hắn, thấp giọng nói: "Cha Hiên Vũ có làm khó người không?"

Diệp Phong lắc đầu: "Tuy thái độ của hắn không tốt nhưng cũng không nói gì. Có điều, thật sự là đứa nhỏ Hiên Vũ này rất không tầm thường, rất có thể sẽ là một nhân vật đại tài."

"Ba, đại tài là cái gì?" Diệp Linh Đồng nhìn về phía Diệp Phong.

Diệp Phong ôm lấy vai con gái mà nhẹ nhàng lắc đầu: "Sau này hãy nói, chúng ta về nhà trước đi."

Sau khi một nhà Diệp Phong rời đi thì sắc mặt Lam Tiêu lại khôi phục bình thường. Thật ra hắn biết rõ là Diệp Phong làm như vậy cũng đã rất khá rồi, hơn nữa trước kia hắn cũng đã từng nghe ngóng qua lại lịch của người này. rất thần bí, không hề nghi ngờ hắn là một binh sĩ bí mật của quân đội. Cũng chính vì như thế nên lúc đó hắn mới biểu hiện ra vô cùng bất mãn, bởi vì thứ hắn lo lắng nhất chính là Diệp Phong sẽ chú ý tới Lam Hiên Vũ.

Trên thực tế thì những thứ mà Diệp Phong vừa nói cũng giống y hệt với suy nghĩ của hắn, võ hồn của Lam Hiên Vũ là Lam Ngân Thảo, rất có thể có quan hệ với loài rồng, Là Quang Minh Thánh Long sao? Thật sự là Lam Tiêu đã tin rồi, dù sao thì con hắn cũng là sinh ra từ trứng đó a!

Nam Trùng cũng đã dừng khóc, mà lúc này Lam Hiên Vũ cũng đã xuống giường, chạy thẳng vào phòng bếp.

(Ày, qua đoạn này mình cảm thấy nhà này đi

làm diễn viên được rồi a, diễn sâu thì khỏi bàn LDT-53)

"Mẹ, con đói rồi."

"Ừm, mẹ làm đồ ăn cho con"

Ăn cơm là một chuyện rất bình thường, nhưng khi Lam Hiên Vũ bắt đầu ăn thì rất nhanh Lam Tiêu cùng Nam Trùng liền phát hiện không bình thường rồi.

"Mẹ làm cơm là ngon nhất"

"Ăn thật ngon a."

Con vừa bị ỳ khuất nên tất nhiên là có gì ngon thì mẹ sẽ làm luôn cho con. thế nhưng khi làm đến phần bò bít-tết thứ ba thì Nam Trùng bắt đầu giật mình. Mà khi Lam Hiên Vũ ăn hết tất cả thì lại dùng ánh mắt khao khát mà nhìn nằng, tỏ vẻ mình không có ăn no.

"Con cũng ăn quá nhiều rồi a! Đừng ăn no quá không thì hông mát." Nam Trùng vừa nói vừa sờ sờ bụng hần.

Nhưng bụng lại bằng phẳng như là Lam Hiên Vũ còn chưa được ăn gì vậy.

"Mẹ, nhưng con vẫn còn rất đói a! Không biết vì sao mà càng ăn lại càng thấy đói bụng." Lam Hiên Vũ chớp chớp đôi mắt to mà nhìn Nam Trùng.

"Làm thêm cho con ăn đi." Lam Tiêu vẫn một mực đứng cạnh nhìn con đột nhiên nói ra.

"Hần sẽ không no quá mà hông người sao?" Nam Trùng nghi ngờ nhìn về phía trượng phu.

Lam Tiêu lắc đầu, trong mắt đầy thâm ý mà nói: "Con của chúng ta rất không tầm thường đấy."

"A." Đối với trượng phu thì Nam Trùng lại có chút tin tưởng mù quáng.

Có điều, khi Lam Hiên Vũ ăn hết phần bò bít-tết thứ tám thì Nam Trùng kiên quyết không chịu làm tiếp nữa, mà lúc này thì trong nhà cũng không còn nguyên liệu mà nấu nữa rồi.

"Không thể ăn nữa, con cũng ăn quá nhiều rồi, no quá lại bệnh thì phiền toái a!" Nam Trùng có chút vội vàng mà nói với Lam Tiêu.

Lam Tiêu quay sang hỏi Lam Hiên Vũ: "con còn đói không?"

Lam Hiên Vũ sờ sờ lên bụng: "Tốt một chút rồi, nhưng vẫn chưa ăn no ba à."

Lam Tiêu nói: "Vậy chúng ta hoãn một chút có được không? Ba muốn hỏi con ít chuyện."

“vâng”

Nam Trùng có chút khó hiểu mà nhìn trượng phu một cái, Lam Tiêu nói: "Các người đến phòng tu luyện cùng ta"

Một nhà ba người đi vào phòng tu luyện, Lam Tiêu đóng cửa thật kỹ rồi mở ra vòng bảo hộ, hần vuốt vuốt lấy tóc con trai: "Hiên Vũ, ba nghe Diệp Phong thúc thúc nói, trước khi con té xỉu có phóng thích băng thuần? Vậy con có thể phóng thích một lần nữa cho ba mẹ xem một chút không?"

"A? Con không biết! Con không có phóng thích băng thuần a!" Lam Hiên Vũ có chút ngây ngốc mà nói.

Lam Tiêu nói: "Con xem cái này một chút đi." Hần vừa nói vừa nhấn hòn đạo thông rin trên cổ tay mình. Một chùm tia sáng phóng lên vách tường phòng tu luyện, hình ảnh dần hiện ra, chính là lúc Diệp Phong ngồi trước mặt Lam Hiên Vũ mà xem xét Lam Ngân Thảo của hần.

Cả phòng tu luyện đều lắp đặt thiết bị giám sát và điều khiển để thuận tiện xem xét tình hình luyện tập. Hiển nhiên là Lam Tiêu đa. Xem cái này từ trước rồi. Nhưng Nam Trùng lại mới nhìn thấy lần đầu tiên.

Trên hình ảnh là Diệp Phong chạm đến ngân văn Lam Ngân Thảo, sau đó Lam Hiên Vũ bị Diệp Phong vô thức phóng xuất ra Võ Hồn mà đánh bay. Nhưng trong khoảnh khắc đó, gia tròng mắt của Lam Hiên Vũ rõ ràng có hiện lên quang mang nhàn nhạt, đó là một loại hào quang kỳ lạ, có vẻ như rất rực rỡ.

Sau đó, thứ khiến người ta chú ý nhất là tay trái của hần, Lam Ngân Thảo đột nhiên vòng lại mà bao lấy cả cánh tay của hần làm nó biến thành màu bạc. tiếp theo là băng thuần xuất hiện, tuy rằng nháy mắt sau đó nó liền vỡ nát nhưng đúng là có xuất hiện qua.

Lam Hiên Vũ tròn to mắt mà nhìn, sau đó lại cúi xuống nhìn cánh tay của mình, trong đôi mắt to của hần tràn đầy sự khó hiểu, rồi ngay sau đó hần liền nháy nhót mà kêu lên: "Mẹ, con có thể ngưng nước thành băng thật sao? Con thử một chút"

Nói xong hần liền phóng thích Lam Ngân Thảo bên tay trái ra ngoài. Lần này, thật sự là tất cả đã trở nên khác hẳn.

Khi Lam Ngân Thảo xuất hiện thì Lam Hiên Vũ cảm thấy sao Lam Ngân Thảo lại thân thiết với mình tới như vậy, đường vân màu bạc phía trên đã trở nên rất rõ ràng. Những giọt nước trên phiến lá của Lam Ngân Thảo đang từ từ chuyển động. Mà trong cảm giác của Lam Hiên Vũ thì có thể nói là hần đã cảm nhận được rõ ràng quỹ tích chuyển động của từng giọt nước.

Loại cảm giác này thật sự là quá kỳ diệu.

"Băng?" Lam Hiên Vũ thử kêu một tiếng, trong đầu hần cũng nghĩ tới Băng.

Một màn kỳ dị xuất hiện, tất cả những giọt nước trên ngân văn Lam Ngân Thảo đều biến thành từng khóa băng châu chỉ trong nháy mắt, chúng giống như là từng viên ngọc được khảm trên lá cây vậy, mà kèm theo đó là nhiệt độ xung quanh cũng giảm xuống vài phần.

"Oa, cái này chơi rất tốt a." Lam Hiên Vũ cao hứng búng búng mà nói, "Nước?"

Tất cả băng châu lại một lần nữa biến thành giọt nước.

"Lại thử cho Lam Ngân Thảo quán quanh tay con đi." Lam Tiêu nhắc nhở.

Lam Hiên Vũ tập trung tinh thần, từng mảnh Lam Ngân Thảo giãn dần ra mà quán quanh về phía trước, rất nhanh chúng đã có thể bao bọc lại toàn bộ cánh tay của hần.

Mà Khi mảnh Lam Ngân Thảo kia quán quanh xuống phía dưới thì cảm giác đầu tiên của Lam Hiên Vũ là mình tiến nhập một cái thế giới khác. Tất cả mọi thứ chung quanh trở nên rõ ràng, hần có thể thấy rõ ràng từng điểm sáng màu lam trong không khí, hình như cái kia là thủy nguyên tố a!

Hần vô thức mà phát phát tay trái, ngay lập tức, những điểm sáng lam trong phòng tu luyện liền chuyển động theo sát bàn tay của hần, dường như bọn chúng đều là một phần của thân thể hần vậy.

Dù sao thì Lam Hiên Vũ cũng vẫn chỉ là một đứa bé, nên khi có thể thao túng những thủy nguyên tố này khiến cho hần vui không thể ngừng, hần bỗng nhiên khiến chúng nó ngưng tụ thành một quả cầu lơ lửng, bỗng nhiên khiến chúng nó không ngừng đập, hoặc là khiến chúng nó hoán đổi giữa nước và băng, thậm chí còn biến thành một đóa hoa băng.

Nam Trường đứng bên nhìn mà ngây người. Nàng là một người chương không nguyên tố băng nên tất nhiên sẽ cảm nhận được dao động của thủy nguyên tố trong không khí, dù sao thì băng cũng là từ nước ngưng kết mà thành. Nhưng nàng lại không khống chế được nước mà chỉ có thể phóng thích Võ Hồn, cũng chính là băng. Mà Lam Hiên Vũ lại có thể khống chế thủy nguyên tố hoán đổi cùng băng nguyên tố với một tốc độ quá nhanh. Đây là thứ mà tu vi một hoàn có thể làm được sao?

Tuy rằng hồn lực của hần vẫn nhỏ yếu như vậy, nhưng hần lại có thể khống chế thủy nguyên tố thật sự là quá dễ dàng a!

"Con dừng lại một chút đã." Lam Tiêu thở một hơi dài, sự thật đã chứng minh được suy đoán của hần, thật sự con hần đã có chút trở nên không giống trước.

Có vẻ như uy áp đến từ võ hồn của Diệp Phong đã làm cho thứ gì đó trong thân thể Lam Hiên Vũ Võ phóng thích ra ngoài, giống như là gỡ bỏ một đạo phong ấn làm cho thiên phú của hần bắt đầu hiển lộ.

Đối với người thường thì việc này đương nhiên là chuyện tốt, thế nhưng Lam Tiêu lại không hy vọng con mình bị chú ý nhiều.

Lam Ngân Thảo quay về trong lòng bàn tay, cảm giác mà lúc này Lam Hiên Vũ cảm nhận được sự thân mật đến từ thủy nguyên tố vẫn còn nhưng lại nhạt rất nhiều, có vẻ như chỉ khi hần phóng xuất ra Lam Ngân Thảo thì trạng thái thân cận với thủy nguyên tố mới có thể đạt đến mạnh nhất.

Lam Tiêu ra khỏi phòng tu luyện, một lát sau hần liền mang vào một cái thiết bị trông như mũ giáp vậy, hần mang tới trước mặt Lam Hiên Vũ: "Tới đây, ba kiểm tra tinh thần lực cho con một lần nữa"

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 24: Kiểm tra tinh thần lực

Tinh thần lực của nhân loại đã có thể thông qua số liệu mà định lượng từ rất lâu rồi. Một danh hồn sư có cường đại hay không thì tinh thần lực cũng là một nhân tố quan trọng quyết định tới. Nhất là đối với những hồn sư am hiểu sử dụng tinh thần lực thì lại càng phải như vậy.

Tinh Thần Lực mạnh hay yếu sẽ có quan hệ trực tiếp với võ hồn của bản thân. Khi hồn sư thông qua mình tưởng để tăng hồn lực thì tinh thần lực cũng

đồng thời tăng theo, còn để mà nói tới phương pháp tu luyện tinh thần lực đơn thuần thì cực kỳ hiếm thấy.

Từ thấp đến cao, Tinh Thần Lực có những cấp độ phân chia là: Linh Nguyên Cảnh, Linh Thông Cảnh, Linh Hải Cảnh, Linh Uyên Cảnh, Linh Vực Cảnh cùng Thần Nguyên Cảnh. Trong đó thì Thần Nguyên Cảnh là một cấp độ mà chỉ có đạt đến Thần Giai mới có thể có được.

Linh Nguyên Cảnh, Thế giới bắt đầu. Vạn vật sinh sôi.

Mỗi người khi vừa ra đời đều có mức độ tinh thần lực Linh Nguyên Cảnh, đây cũng là mức độ tinh thần lực trụ cột nhất. Tinh thần lực Linh Nguyên Cảnh đã có thể thừa nhận hồn linh trăm năm trở xuống.

Nếu như dùng trị số mà tính thì từ năm mươi điểm trở xuống là thuộc về phạm trù Linh Nguyên Cảnh. Mà Lam Hiên Vũ lại mới thức tỉnh vũ hồn không lâu nên hiển nhiên sẽ phải ở cấp độ này.

Lần trước kiểm tra thì tinh thần lực của Lam Hiên Vũ là mười tám điểm, tất nhiên là mạnh hơn rất nhiều so với người bình thường, nhưng nếu so với hồn sư nhất hoàn thì lại là quá bình thường. Bởi vậy nên lúc trước hấn không chế thủy nguyên tố không được tốt cũng là bình thường.

Nên lúc này Lam Tiêu mới muốn nhìn một chút xem thân thể con mình sau khi biến hóa như đã giải trừ phong ấn thì tinh thần lực có biến hóa theo hay không. Hấn thậm chí có thể khẳng định là có biến hóa, chẳng qua là hấn không thể xác định là sẽ biến hóa tới mức độ nào mà thôi.

Lam Hiên Vũ đội thiết bị kiểm tra trông như cái nón bảo hộ kia lên đầu. Bắt đầu kiểm tra.

Hai mắt của Lam Hiên Vũ bị màn hình che lại, trong màn hình có thể nhìn thấy một con đường, hai bên là cây cối cao lớn, mà phía xa xa có một ngôi nhà nhỏ.

"Tập trung tinh thần nhìn ngôi nhà này là được." Tuy rằng đây cũng không phải lần đầu tiên Lam Hiên Vũ kiểm tra tinh thần lực nhưng Lam Tiêu vẫn nhắc nhở hấn một chút.

Lam Hiên Vũ tập trung tư tưởng mà suy nghĩ tới ngôi nhà này, những con số trên thiết bị kiểm tra bắt đầu nhảy lên.

"Tút!" Một âm thanh thanh thúy vang lên, những con số bắt đầu vọt nhanh qua năm mươi điểm, sau đó tốc độ tăng lên của chúng mới chậm dần, mãi cho đến sáu mươi hai điểm chúng mới dừng lại.

Lam Tiêu cùng Nam Trường ngạc nhiên nhìn nhau. Tinh thần lực của Lam Hiên Vũ từ mười tám điểm tăng lên tới sáu mươi hai điểm, tăng lên tận bốn mươi bốn điểm.

Tăng lên bốn mươi bốn điểm Tinh Thần Lực thì đối với người đã có tu vi hồn đế như Nam Trường thì chẳng đáng là gì. Thế nhưng đối với một đứa nhỏ chỉ có tu vi nhất hoàn thì chỉ có thể gọi là thiên tài của những thiên tài, đây là còn chưa nói tới việc hấn có thể tăng lên với thời gian cực ngắn như vậy.

Đây quả thực là bay vọt a!

Tinh Thần Lực vượt qua năm mươi điểm có nghĩa là hấn đã tiến vào cấp độ thứ hai, Linh Thông Cảnh.

Đạt đến Linh Thông Cảnh là cũng đã bắt đầu nhập môn khống chế tinh thần lực, đã có thể chính thức điều khiển tinh thần lực theo ý mình, có thể thừa nhận hai hồn linh trăm năm hoặc một hồn linh ngàn năm.

Mà hiện tại thì tinh thần lực của Nam Trường cùng Lam Tiêu cũng chỉ là Linh Hải Cảnh, cao hơn Linh Thông Cảnh được có một bậc mà thôi.

Năm mươi một điểm đến năm trăm điểm Tinh Thần Lực đều thuộc về Linh Thông Cảnh. Rất nhiều hồn sư đã bị ngừng lại ở cái cấp độ này. Như các sư phụ ở học viện hồn sư sơ cấp thì đại đa số đều có tinh thần lực ở cấp độ này.

Nam Trường còn nhớ rất rõ, khi mình từ Linh Nguyên Cảnh tiến vào Linh Thông Cảnh là lúc mười hai tuổi.

Trong quá trình cơ thể người phát triển thì tinh thần lực cũng sẽ có tăng lên. Mà càng nhỏ tuổi thì số lượng tinh thần lực tăng lên lại càng trân quý. Cho dù sau này tốc độ tu luyện của Lam Hiên Vũ vẫn chậm chạp như trước thì chỉ cần cái mức độ tinh thần lực Linh Thông Cảnh này của hấn cũng đủ để được coi là thiên tài rồi.

"Khó trách hấn lại có thể khống chế thủy nguyên tố tốt như vậy."

Khi kiểm tra xong thì Lam Tiêu cùng Nam Trường cũng không có nói cho Lam Hiên Vũ biết tinh thần lực của hấn có biến hóa như thế nào, đừng cho hấn biết quá nhiều thì vẫn tốt hơn.

"Ba, cuộc thi hôm nay hấn là con đã làm được rất tốt, ba cũng đừng quên chuyện đã đồng ý với con nha" đột nhiên lúc này Lam Hiên Vũ lại nhớ tới một chuyện mà hấn đã mong đợi rất lâu.

"Ba không quên được, thật ra thì ba đã mua phiếu vé từ ba tháng trước rồi" Lam Tiêu khẽ cười.

Sau khi có thành tích cuộc thi thì sẽ là kì nghỉ. Lúc này Lam Tiêu đang cảm thấy rằng sau khi nghỉ Lam Hiên Vũ mới đột phá thế này là một chuyện rất tốt. Bởi như vậy thì dù sau này việc hấn đột phá có bị học viện phát hiện đi nữa thì cũng vẫn giải thích được. Thời gian nghỉ có chừng hai tháng, vậy cứ



nói hần tu luyện đột phá trong kì nghỉ này là được.

Đi du lịch vào trong vũ trụ cũng không phải là một chuyện dễ dàng, mặc dù thu nhập của Lam Tiêu cùng Nam Trùng cũng có thể coi là khá cao nhưng một lần ra ngoài không gian này cũng đã hao tổn không ít tích góp của bọn hần. Mà phiếu vé đã mua là không thể đòi đầy.

"Ba vạn tuế!" Lam Hiên Vũ hưng phấn mà bắt đầu nhảy nhót.

Ngày hôm sau, Lam Hiên Vũ tới học viện, Lam Tiêu lại một lần nữa dặn dò hần không được nói những biến hóa của võ hồn cho những người khác.

Thành tích của cuộc thi cũng đã được báo ra.

Không ngoài dự kiến, tất cả khoa mục văn hóa của Lam Hiên Vũ đều đứng ở ba vị trí đầu của lớp, mà cuộc thi thực chiến kia hần lại còn được đứng đầu vì đã chiến thắng Diệp Linh Đồng.

Sau đó chính là kỳ nghỉ.

"Lam Hiên Vũ!" Lam Hiên Vũ đang chuẩn bị về thì bị gọi lại.

Khi thấy Diệp Linh Đồng thì Lam Hiên Vũ lại không nhận được mà cau mày: "Ngươi có việc gì?"

Diệp Linh Đồng bị hần hỏi như vậy thì sững sốt một chút, thật sự là hôm nay nàng không có ý định gây phiền toái gì.

Hôm qua nàng thấy Lam Hiên Vũ bị cha mình làm hôn mê như vậy nên trong nội tâm cũng có chút không được tự nhiên.

"Không có gì, ta chỉ là muốn hỏi ngươi thế nào." Diệp Linh Đồng nói.

Lam Hiên Vũ nói: "Rất tốt."

Đúng thật là hần đang rất tốt, bởi vì ngày hôm qua hần đã chơi nghịch thủy nguyên tố không biết mệt nên khi đi ngủ tâm thái vẫn tiếp tục ngưng tụ thủy nguyên tố, kết quả là ướt nhẹp như đất dầm.

Muốn nói tới biến hóa không tốt thì cũng không phải là không có, đó chính là lượng cơm ăn của hần tăng khủng khiếp. Hôm nay hần đã ăn một bữa cực lớn từ sớm, tuy còn đỡ hơn tối hôm qua một chút nhưng vẫn nhiều hơn bình thường không biết bao nhiêu lần.

Diệp Linh Đồng vân vê lấy vạt áo, thần sắc có chút nhăn nhó mà nói: "Thực xin lỗi a! Thực sự là hôm qua cha ta không có cố ý, ba nói võ hồn của ngươi rất đặc thù, hần là võ hồn biến dị, nó áp chế võ hồn của chúng ta, võ hồn tự phóng thích để bảo vệ ta nên mới xảy ra chuyện như vậy..."

"A, không có việc gì! Ta không sao." Lam Hiên Vũ lắc đầu, đối với Diệp Linh Đồng thì quả thực là hần không có chút ấn tượng tốt nào, từ lần đầu tiên gặp mặt nàng đã khi dễ hần, có thể có ấn tượng tốt mới là lạ.

Về phần chuyện ngày hôm qua, tuy rằng Lam Hiên Vũ còn nhỏ tuổi nhưng hần vẫn có thể hiểu mơ hồ là vì Diệp Phong thoáng áp bách một phát đó đã dẫn đến việc võ hồn của hần xuất hiện biến hóa, do đó làm cho mình trở nên mạnh hơn,

Cho nên hần cảm thấy chẳng những đó không phải chuyện xấu mà ngược lại còn là chuyện tốt đây.

"Về thôi, học kỳ sau gặp lại." Lam Hiên Vũ phát phát tay về phía Diệp Linh Đồng rồi xoay người mà đi.

Nhìn bóng lưng hần rời đi, Diệp Linh Đồng kéo lấy vạt áo của mình, không khỏi bĩu môi: "Mặc kệ ngươi, hừ!" Tuy rằng ngoài miệng nàng nói như vậy nhưng trong đầu lại nhớ tới lời mà cha nàng đánh giá về tên này.

Diệp Phong nói rất đúng, Lam Hiên Vũ là một cái hạt giống tốt, hơn nữa, nói không chừng sẽ có kỳ tích phát sinh trên người hần, võ hồn của hần rất có thể sẽ cực kì cường đại.

Dù sao thì Diệp Linh Đồng cũng chỉ là một tiểu cô nương nên từ nhỏ nàng đã sùng bái nhất là người cha cường đại của mình. Tuy nàng cũng không nguyện ý thừa nhận rằng mình không bằng Lam Hiên Vũ nhưng khi hồn kỹ của nàng vừa tiếp cận Lam Hiên Vũ thì lại tan vỡ mất, vậy thì làm sao mà nàng có thể thắng được? Trong nội tâm nàng liền không tự chủ được mà có một chút ý nghĩ về hần, thí dụ như có nên cải thiện quan hệ với hần hay không. Hơn nữa, nàng cũng cảm thấy có vẻ như hôm nay Lam Hiên Vũ không giống mọi ngày.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 25: Phi thuyền vũ trụ

## ***Dịch giả: Đức Thành***

Trước khi mua vé phiếu thì Lam Tiêu cùng Nam Trùng cũng đã sắp xếp ngày nghỉ xong xuôi. Đối với bọn họ mà nói thì đây cũng là một chuyến đi rất hiếm có.

Hai người đều lớn lên ở hành tinh mẹ, sau khi kết hôn không lâu thì tới hành tinh Tinh La. Còn hành tinh Thiên Đầu thì bọn họ còn chưa bao giờ đi qua, nơi đầu tiên di dân vượt không gian này đối với toàn bộ nhân loại mà nói là đều có ý nghĩa vượt thời đại. Bọn hắn cũng muốn đi xem hành tinh đầu tiên được nhân loại thăm dò ra giờ đây đã phát triển thành cái bộ dạng gì rồi.

"Mẹ, chúng ta chỉ cần như thế này là có thể ngồi phi thuyền vũ trụ rồi sao?" Lam Hiền Vũ ngồi ở trong xe, hân hưng phấn mà lôi kéo tay Nam Trùng.

Nam Trùng thấy đôi mắt to của con trai đang nhìn mình chăm chăm thì không nhìn được mà bật cười: "Đứa nhỏ ngốc này, đây là lần thứ sáu con hỏi mẹ vấn đề này rồi đấy. Đúng vậy, chỉ cần như thế này là chúng ta có thể đi phi thuyền vũ trụ rồi, sau đó còn có thể ngắm nhìn vũ trụ mệnh mông nữa nha."

"Quá tuyệt vời!" Lam Hiền Vũ hân hưng phấn mà kêu lên.

Lam Tiêu quay đầu lại mà nhìn hắn một cách ôn nhu. Theo tuổi lớn dần, hiện tại Lam Hiền Vũ đã từ hài nhi siêu cấp khả ái biến thành tiểu suất ca. Nhất là đôi mắt to kia của hắn, ngoài màu đen nguyên bản thì còn có một chút màu tím. Đôi mắt của hắn trong suốt như có thể phản chiếu ra toàn bộ thế giới vậy, dù là ai thấy hắn thì cũng sẽ phải sinh lòng trù mến.

Rút cuộc thì xe hỗn đạo bay cũng đã tới căn cứ hàng không của Tử La Thành. Trước tiên bọn hắn cần phải đi hỗn đạo máy bay từ Tử La Thành tới thủ đô của hành tinh Thiên La, Thiên La Thành, rồi sau đó lại từ Thiên La Thành mới có thể đi phi thuyền tới hành tinh Thiên Đầu.

Cho tới bây giờ cũng chỉ có từ Thiên La Thành mới có thể đi phi thuyền vũ trụ, hơn nữa số lần bay lại không nhiều, tất cả chuyến đi đều cần phải đặt trước.

Lam Hiền Vũ cũng đã được ngồi qua máy bay hỗn đạo rồi, trước kia, khi cha mẹ hắn được nghỉ là sẽ mang hắn đi du ngoạn những thành thị khác ở hành tinh Thiên La. Nên giờ đây thứ hắn mong đợi nhất chính là được ngồi phi thuyền vũ trụ, đối với bọn nhỏ như hắn thì vũ trụ là thứ mà đứa nhỏ nào cũng cực kì thích.

Ba giờ sau, Hỗn Đạo máy bay vững vàng mà đáp xuống trung tâm du hành vũ trụ của Thiên La Thành. Sau đó bọn hắn lại một lần nữa ngồi xe hỗn đạo bay đi tới nửa giờ nữa mới vào được tới khu vực hạch tâm của trung tâm du hành vũ trụ.

Toàn bộ khu trung tâm du hành vũ trụ này là lấy màu trắng làm chủ đạo. Trên một mặt tường kim loại màu trắng cực lớn đang treo một chiếc màn hình, trên đó đang chiếu hình ảnh về vũ trụ.

"Oa! Mẹ, mẹ, cái kia chính là chiến hạm không gian phải không?" Vừa nhìn thấy hình ảnh Lam Hiền Vũ đã hân hưng phấn mà nhảy dựng lên.

Nam Trùng vội khom lưng xuống mà ra hiệu với hắn một cái thủ thế ngậm miệng: "Hiền Vũ, nói nhỏ một chút. Ở nơi công cộng không thể lớn tiếng ồn ào, bởi vì chúng ta không thể gây ảnh hưởng đến người khác!"

"vâng, con sai rồi. Mẹ, vậy kia có phải chiến hạm không gian không?" Lam Hiền Vũ vội vàng hạ giọng, hắn cực kỳ hân hưng phấn mà hỏi.

Nam Trùng ngẩng đầu mà nhìn lên phía màn hình. Trên màn hình lớn là vũ trụ bao la bát ngát, từng chiếc chiến hạm màu trắng bạc đang phi hành trong không gian. Chừng trên trăm chiếc chiến hạm, có lớn có nhỏ. Mà một chiếc lớn nhất trong đó tựa như một tòa thành lũy, nó được những chiến hạm khác bảo vệ xung quanh.

"Đúng vậy, đây là chiến hạm. Nhìn vào phù hiệu trên chiến hạm thì đây là đội chiến hạm thứ tư của liên bang." Lam Tiêu ở bên cạnh mà giải đáp nghi vấn cho con.

"Ba, hay quá a! Sau này con lớn lên cũng đi điều khiển chiến hạm, được không?" Lam Hiền Vũ lắc lắc tay Lam Tiêu, trên mặt hắn lộ ra một vẻ cực kì hân hưng phấn.

Lam Tiêu mỉm cười xoa xoa đầu hắn: "Điều khiển chiến hạm không phải là một chuyện dễ dàng. Con cần phải học tập thật tốt, sau đó còn phải thi được vào học viện cao cấp hệ chiến hạm mới được." Làm sao mà có một tên thiếu niên không thích vũ trụ được chứ? Lam Tiêu cũng đã từng một thời trẻ tuổi, cũng đã từng muốn trở thành một vị quan chức chỉ huy chiến hạm vũ trụ.

Chẳng qua là việc này đầu chỉ là ngàn dặm mới tìm được một? Muốn đi vào vũ trụ, muốn trở thành một thành viên trên chiến hạm sẽ cần phải trả giá lớn như thế nào thì không phải là ngôn ngữ có khả năng miêu tả được. Không có hai mươi năm khắc khổ huấn luyện trở lên thì gần như là không thể nào làm được.

Vũ trụ hạm đội là bảo đảm quan trọng nhất trong việc nhân loại có thể hoàn thành di dân giữa các hành tinh. Phải biết rằng nhân loại đã phải trải qua hơn nghìn năm mới có thể thành lập lên bốn chi vũ trụ hạm đội như vậy. Mỗi một chi vũ trụ hạm đội đều là lực lượng cực kì trọng yếu của Đầu La Liên bang.

Có điều, nhờ vào số lượng những hành tinh có thể khai thác được cùng những khoa học kĩ thuật tiên bộ của nhân loại nên đã đạt được rất nhiều tài nguyên, nên chắc chắn một điều là sau này việc xây dựng lên các hạm đội vũ trụ sẽ trở nên nhanh hơn rất nhiều.

Thậm chí nhân loại đã từng thử nghiệm lập ra trạm trung chuyển giữa vũ trụ đầu tiên, vị trí cụ thể của trạm trung chuyển này thì chỉ có những nhân vật cao

tàng của quân đội mới có thể biết được, nó được gọi là Sứ Lai Khắc Thái Không Bảo Lũy, cái tên này để kỷ niệm học viện Sứ Lai Khắc, một học viện đứng đầu liên bang, một học viện đã làm ra những cống hiến khổng lồ cho liên bang vài vạn năm nay.

Bắt đầu khởi công kiến thiết cùng lúc với Sứ Lai Khắc Thái Không Bảo Lũy còn có hai hạm đội vũ trụ thứ năm và thứ sáu của liên bang, dự tính là trong năm mươi năm sẽ có thể hoàn thành.

Ánh mắt của Lam Hiên Vũ cứ như vậy mà dán chặt vào trên chiếc màn hình lớn kia, những chiến hạm kia thật sự là quá rung động lòng người, nhất là trên từng chiếc chiến hạm còn lóe ra hào quang của pháo đài kim loại, hần như đã thấy được tình huống vạn pháo bắn ra cùng một lúc vậy.

"Đi thôi, chúng ta không thể tới trễ, nếu không thì sẽ không thể ngồi phi thuyền vũ trụ được." Nam Trùng nhắc nhở con mình.

"Vâng."

Một nhà bọn họ đi tới nơi làm thủ tục, thật sự là làm thủ tục này có chút phiền toái, riêng phần kiểm an thì càng khổ cực. Phi thuyền vũ trụ có giá thành cực kì đắt đỏ, mà trong lịch sử cũng không phải là không có kẻ bất cớ đánh vào phi thuyền vũ trụ, cho nên phần kiểm an này cực kì nghiêm khắc.

Bọn hắn tiến nhập phòng đợi phi thuyền, việc tiếp theo chính là chờ đợi.

Nhìn qua cửa sổ lớn phía trước, Lam Hiên Vũ có thể thấy phía xa xa có một thứ trông như đạn pháo dựng đứng trên một vùng đất rộng lớn.

"Đúng vậy, cái kia chính là phi thuyền mà chúng ta sắp lên." Lam Tiêu không đợi con hỏi nữa mà giải thích luôn cho hắn.

"Hay quá a! Nó thật lớn." từ lúc tới đây thì tâm tình hưng phấn của Lam Hiên Vũ chưa từng yếu bớt một chút nào.

Lam Tiêu mỉm cười nói: "Phi thuyền vũ trụ được tọa thành từ nhiều bộ phận, mà trong đó thì thứ trọng yếu nhất là bản thân phi thuyền cùng tên lửa đẩy lúc cất cánh. Sau khi tên lửa đẩy đẩy phi thuyền bay vào vũ trụ thì sẽ tách rời khỏi thân phi thuyền rồi tự động quay về. Mà sau khi phi thuyền tiến vào vũ trụ thì sẽ dựa theo quỹ đạo của tàu tuần tra mà đi tới đích. Bởi vì trong vũ trụ có lỗ đen nên chúng ta tới hành tinh Thiên Đẩu sẽ phải mất chừng bảy ngày. Cho nên trước hết con đừng có hưng phấn quá như vậy, sau khi vào trong không gian sẽ rất nhàm chán đấy."

"Con thích vũ trụ, ba, con không sợ nhàm chán đâu." độ hưng phấn của Lam Hiên Vũ cũng không vì cha hắn nói như vậy mà giảm bớt chút nào.

Lên thuyền! Sau khi qua một cửa kiểm an cuối cùng thì rốt cuộc bọn họ cũng đã có thể leo lên phi thuyền vũ trụ.

Trong phi thuyền vũ trụ có phân ba loại chỗ ngồi cao trung thấp. Trên thực tế thì tiền lương của binh thường căn bản là không có khả năng đi được phi thuyền vũ trụ. Mà như thu nhập của Lam Tiêu cùng Nam Trùng cũng đã tính là mức trung đẳng rồi, nhưng loại vận chuyển phi thuyền vũ trụ một năm một lần này cũng đã phải tốn không ít tích góp của bọn hắn, mà hơn nữa, vị trí bọn hắn ngồi cũng chỉ là chỗ có cấp bậc thấp nhất mà thôi.

Mỗi chỗ ngồi có chừng một mét vuông, một cái ghế có thể nửa nằm nửa ngồi, hai bên có dây an toàn kim loại, ngồi trên ghế này cũng tương đối thoải mái.

Mà chỗ ngồi của trẻ nhỏ cũng lại không giống với chỗ ngồi của người trưởng thành, chỗ ngồi của Lam Hiên Vũ nhỏ hơn một chút nhưng lại có thể nằm hẳn xuống. Chỗ của hắn là ở ngay cạnh cha mẹ, loại phiếu vé tổ hợp gia đình này khá là phổ biến, tương đối mà nói thì cách thức như vậy lại càng có lợi ích thực cả về nhu cầu lẫn kinh tế.

"Hoan nghênh mọi người tới phi thuyền Liên bang du hành vũ trụ số 7703. Hy vọng trong lễ trình dài này chúng tôi có thể mang cho mọi người sự an tâm cùng vui vẻ. Sau đây chúng tôi sẽ với thiệu một chút những hạng mục, kính mời các vị khách cần phải tuân theo."

Một giọng nữ dễ nghe vang lên trên hệ thống truyền âm.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 26: Bay vào vũ trụ

*Dịch giả: Đức Thành*

"thời gian bay vào vũ trụ sẽ khá dài và sẽ có tính nguy hiểm nhất định nên thỉnh chư vị khách phối hợp với nhân viên phục vụ của chúng tôi trong quá trình phi hành, mục đích nhằm đảm bảo sự an toàn cho tới khi các vị tới được đích đến của chuyến đi này."

"hai bên chỗ ngồi của các vị đều có dây an toàn kim loại, vào thời điểm cất cánh, tàu lắc lư hay khi đi qua vùng lỗ đen hoặc đáp xuống thì dây an toàn sẽ tự động cài lên, và trước khi cài sẽ có nhắc nhở nên xin các vị khách không cần kinh hoảng. Đồng thời, khi cất cánh, hạ cánh cùng quá trình đi qua vùng lỗ đen thì vòng bảo hộ sẽ tự động mở ra, nó sẽ cung cấp đầy đủ đường khí cùng áp suất nhất định, nếu vị nào thấy khó chịu xin nhấn nút màu xanh lá bên tay phải, chúng tôi sẽ trợ giúp kịp thời."

Âm thanh giảng thuật rõ ràng những hạng mục cần chú ý, kể cả vị trí tàu cứu sinh các loại. Dùng tàu cứu sinh thì không thể trực tiếp quay về hành tinh nhưng nó có thể duy trì lơ lửng trong vũ trụ một thời gian dài để chờ cứu viện.

"Các vị lữ khách hôn sư xin chú ý, nếu các vị cần tu luyện trên phi thuyền thì mời các vị mở vòng bảo hộ để tránh ảnh hưởng người khác. Đồng thời, khi cất cánh, hạ cánh cùng quá trình đi qua vùng lỗ đen thì xin các vị không nên tu luyện để tránh ảnh hưởng bản thân..."

Trọn vẹn thời gian thông báo Lam Hiên Vũ đều ngồi nghe say sưa. Chung quanh đều là màu trắng bạc, rất nhanh, khu vực chỗ trống xung quanh đã ngồi đầy người. Toàn bộ phi thuyền vũ trụ được chia làm vài tầng, bọn hắn là đang ở tầng dưới cùng, còn phía trên thì là cái dạng gì đây? Lam Hiên Vũ có chút tò mò. Lam Tiêu nói cho hắn biết, phía trên là những chỗ ngồi có cấp bậc cao hơn, mỗi một cấp bậc cao hơn sẽ có giá cao gấp năm lần cấp phía dưới.

"Các vị lữ khách xin chú ý, các vị lữ khách xin chú ý, mười phút sau phi thuyền 7703 sẽ cất cánh, mời các vị lữ khách lập tức quay về chỗ ngồi, bảo trì tư thế ngồi chính xác. Năm phút sau dây an toàn sẽ tự động cài lên."

Âm thanh thông báo lặp lại ba lượt, ngữ khí mỗi lần càng thêm trịnh trọng. Âm thanh thanh thúy vang vọng trong khoang thuyền làm cho người ta một loại cảm giác gấp gáp.

Nhà Lam Hiên Vũ tất nhiên là không có đi đâu. Lam Tiêu nhìn sang phía con mình mà mỉm cười với hắn: "Không cần khẩn trương như vậy đâu, khi cất cánh sẽ có lực trùng kích tương đối mạnh, vào tới vũ trụ là ổn thôi"

"Vâng." Lam Hiên Vũ khẽ gật đầu.

Ba đầu dây an toàn chậm rãi cài lên, dây an toàn kim loại này sẽ căn cứ vào cơ thể hành khách mà tự động điều chỉnh góc độ cùng vị trí, ba dây chặn ở ba phần ngực, eo và chân, làm cho cả người áp sát vào ghế ngồi.

"Chuẩn bị — phóng lửa!"

Đúng lúc này, một tầng sáng nhàn nhạt bay lên từ hai bên chỗ ngồi của Lam Hiên Vũ, phong bế hắn hoàn toàn vào trong không gian đó, vòng bảo hộ mở ra!

Khi phi thuyền vũ trụ cất cánh sẽ có lực trùng kích rất mạnh vì để tránh cho bọn nhỏ không chịu nổi nên tất cả vòng bảo hộ ở ghế trẻ nhỏ đều được mở ra toàn diện, vòng bảo hộ ở những ghế của người trưởng thành cũng được mở ra nhưng cường độ bảo hộ sẽ thấp hơn một chút vì tiết kiệm năng lượng.

"Ồ...ô...n...g!"

Lam Hiên Vũ chỉ cảm thấy toàn bộ phi thuyền chấn động mạnh một cái, nháy mắt sau đó thì một cỗ lực lượng hung hăng ép hắn xuống ghế ngồi.

Lúc này ngay cả hô hấp hắn cũng cảm thấy có chút khó khăn, luồng áp lực cực lớn cùng sự chấn động mạnh làm cho Lam Hiên Vũ có chút sợ hãi.

Thì ra bay vào vũ trụ lại đáng sợ như vậy sao?

Đúng lúc này, một khí tức tình cảm ấm áp lại từ tay phải truyền khắp toàn thân làm cho hắn có thể thả lỏng cơ thể được rất nhiều. Sau đó thì lực ép hắn xuống ghế ngồi khi này có vẻ như cũng giảm bớt.

Lam Hiên Vũ thở dài một hơi nhẹ nhõm, lúc này hắn mới phát hiện ra những vách kim loại xung quanh đang chậm rãi kéo lên làm lộ ra cửa sổ mạn tàu, rõ ràng cũng đã có thể nhìn ra bên ngoài rồi.

Thứ hắn thấy được lúc này là từng mảng mây mù lớn đang xẹt qua.

"Sắp xuyên qua tầng khí quyển, mời mọi người ngồi ổn định." Âm thanh thông báo lại vang lên.

Đột nhiên phi thuyền trở nên chấn động kịch liệt, thậm chí Lam Hiên Vũ còn có cảm giác trong đầu mình xuất hiện từng trận vũ vù mãnh liệt, giờ khắc này những thứ trước mắt hắn đã thành bóng chông đè lên nhau hết cả rồi.

Quá trình này giảng co tới mười mấy giây, sau đó thì phi thuyền giống như là phá xác mà ra vậy, sau khi chấn động mạnh thì trở nên vững vàng ổn định lại.

Tất cả chấn động cùng những âm thanh vũ vù đã không còn sót lại chút gì, tất cả đều khôi phục bình thường.

Cái này là...

Lam Hiên Vũ có chút kinh ngạc cùng mờ mịt, vòng bảo hộ quanh người hắn cũng đã được thu hồi. Dây an toàn kim loại kia cũng đã tự động còi ra.

Lúc này, thứ hắn nghe được là một mảnh âm thanh thờ đốc, sợ hãi cùng thần phục. Rất hiển nhiên ở đây cũng không phải chỉ có mình hắn là lần đầu tiên được ngồi phi thuyền vũ trụ.

Lam Hiên Vũ quay đầu nhìn sang phía cha mẹ, Lam Tiêu có chút kinh ngạc mà nhìn hắn, hắn vốn nghĩ là đứa nhỏ này sẽ sợ tới mức khóc lên, dù sao thì

hắn cũng còn nhỏ như vậy. Nhưng lúc này nhìn Lam Hiên Vũ lại rất bình thường.

Trong lòng Lam Tiêu có chút lo lắng, từ khi thức tỉnh võ hồn thì càng ngày đứa nhỏ này càng không giống người thường rồi.

"Mẹ, con sang bên đó được không?" Lam Hiên Vũ chớp chớp đôi mắt to mà nhìn về phía Nam Trùng.

"Đương nhiên có thể." Nam Trùng mở ra hai tay.

Lam Hiên Vũ còn nhớ rõ mẹ đã dặn dò hắn không thể nói chuyện lớn tiếng, hắn cố nén sự xúc động mà không hô lên, rất nhanh đã bọt tới mà bỏ nhào vào lồng ngực ấm áp của Nam Trùng.

"Mẹ, phi thuyền vũ trụ này bay lên có chút đáng sợ a!" hắn vừa nói vừa dụi dụi đầu vào trong ngực Nam Trùng.

Nam Trùng xoa xoa đầu hắn, lúc này trên mặt nàng đang tràn đầy nụ cười hạnh phúc, Lam Tiêu cũng không khỏi nở nụ cười. Vô luận đứa nhỏ này có lai lịch như thế nào thì cuối cùng hắn cũng là con mình cùng Nam Trùng a! Đúng vậy, hắn là con của chúng ta, ai cũng không thể tổn thương hắn hoặc mang hắn đi. Dù như thế nào chúng ta cũng phải bảo vệ hắn cho thật tốt.

"Bay vào vũ trụ chính là như vậy đó a! Nếu như con sợ hãi như vậy thì sau này còn lái chiến hạm như thế nào được đây?" Lam Tiêu cười nói.

"Con không sợ đây, con muốn lái chiến hạm." Lam Hiên Vũ bật thẳng dậy mà nói.

"Tốt! Vậy con phải tiếp tục cố gắng. Đầu tiên là phải bảo trì được thành tích tốt trong học viện. Sau này tới học viện trung cấp thì ba sẽ dẫn con đi tham gia cuộc thi tương ứng, thì đầu là có thể vào học viện học tập những tri thức tương ứng."

Bởi vì lai lịch của Lam Hiên Vũ đặc thù như vậy nên Lam Tiêu lại càng muốn để cho hắn phát triển theo hướng thành viên lái chiến hạm, dù sao cũng tốt hơn nhiều so với việc hắn tu luyện rồi biểu hiện càng ngày càng không giống người thường mà bị người ta chú ý. Chỉ cần chờ tới khi hắn trưởng thành là sẽ ổn, đến lúc đó thì năng lực của hắn càng mạnh sẽ càng bảo vệ được bản thân tốt hơn.

"Vâng!"

Bay vào vũ trụ đúng thật là rất buồn tẻ, chỉ một thời gian ngắn là đủ cho Lam Hiên Vũ hiểu được vì sao lại như vậy.

Ngày đầu tiên hắn còn có thể hứng thú mười phần mà nhìn xung quanh. Nhưng khoang thuyền lại lớn như vậy, mà lễ khách có vé phiếu loại kém là không thể tới khu vực giá cao. Không gian riêng của mỗi người lại không lớn, thậm chí là đồ ăn cũng chỉ bảo đảm được lượng dinh dưỡng cao, còn về phần hương vị, nói như thế nào đây? Giống như là súp khoai tây bỏ thêm chút muối vậy. Ăn một lần thì coi như cũng được, nhưng sau khi ăn mấy lần thì cho dù sức ăn của Lam Hiên Vũ đã tăng mạnh cũng có chút ăn không nổi rồi.

"Ba, mẹ, thật chán a! Làm sao bây giờ đây?" Đến ngày hôm sau là hắn liền không nhịn mà kêu than.

"Nhàm chán thì tu luyện là được. không phải là con muốn trở thành một thành viên lái chiến hạm sao? Năng lực cá nhân xuất sắc là có cơ hội rất lớn đây." Nam Trùng cười híp mắt mà nói.

"Vậy được rồi." Lam Hiên Vũ đột nhiên nhớ tới sự biến hóa của ngân văn Lam Ngân Thảo.

Hắn quay về vị trí của mình, sau khi được Nam Trùng chỉ cho cách mở vòng bảo hộ thì bắt đầu thử mình tưởng.

Vòng bảo hộ có thể cách tuyệt đại bộ phận âm thanh, đồng thời cũng có thể tránh cho hồn lực tiết ra ngoài.

Lam Hiên Vũ bắt đầu vận hành Huyền Thiên Công, rất nhanh hắn liền tiến vào trạng thái minh tưởng. Mà lúc này tốc độ tu luyện của hắn đã nhanh hơn trước kia nhiều lắm, tất cả đã có vẻ như nước chảy thành sông.

Chính hắn cũng không biết, đây là bởi vì tinh thần lực tăng lên nên bản thân hắn có thể khống chế hồn lực tốt hơn trước kia rất nhiều, nên vận hành Huyền Thiên Công tất nhiên cũng liền trở nên trôi chảy rồi.

Lúc này đầu óc hắn trống rỗng, hồn lực tự động vận chuyển. Trong mơ hồ hắn cảm thấy có rất nhiều điểm sáng vây quanh mình, những điểm sáng này là lấy màu bạc làm chủ. Thứ này hắn còn chưa bao giờ thấy qua đây.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 27: Đường Nhạc xuất đạo

*Dịch giả: Đức Thành*

Những lần tu luyện trước kia thì Lam Hiên Vũ cũng có thể cảm nhận được có lam sắc quang điểm, nhưng những quang điểm màu bạc này còn là lần đầu tiên xuất hiện.

Những quang điểm màu bạc này luôn xoay quanh thân thể hắn, có điều hắn lại không có cách nào điều khiển được chúng, những quang điểm màu bạc này là cái gì đây?

Lần mình tưởng này của hắn trôi qua thời gian khá dài. Khi hắn tỉnh lại thì Nam Trùng nói cho hắn biết hắn đã mình tưởng trọn vẹn sáu giờ. Phải biết rằng tu luyện giữa không gian thế này thật sự là không có hiệu quả lắm, bởi vì các loại Thiên Địa Nguyên Lực giữa không gian này quá mỏng manh. Chính xác mà nói thì mình tưởng ở đây chỉ là vì giết thời gian mà thôi.

"Mẹ, con thấy rất nhiều quang điểm màu bạc, đó là cái gì a?" Lam Hiên Vũ hỏi Nam Trùng về nghi ngờ của hắn.

"Quang điểm màu bạc? Con cảm nhận được nguyên tố không gian rồi hả?" Dù sao thì Nam Trùng cũng đã là một cường giả hồn đế nên đương nhiên nàng sẽ biết màu bạc đại biểu cho nguyên tố gì. Lam Hiên Vũ là chủng khổng giả thủy nguyên tố, nên theo lý mà nói thì hắn sẽ không thể cảm nhận được nguyên tố không gian mới đúng a!

"Đó là không gian nguyên tố sao?" Lam Hiên Vũ có chút mờ mịt mà hỏi.

Nam Trùng khẽ gật đầu: "Đúng vậy, màu bạc đại biểu cho nguyên tố không gian. Trên thực tế mà nói thì giữa không gian thế này đúng là sẽ có rất nhiều nguyên tố không gian. Phi thuyền vũ trụ lại chạy với tốc độ cao như vậy, hơn nữa trong vũ trụ thì không gian sẽ biến hóa rất lớn nên ở đây sẽ có nguyên tố không gian nồng đậm hơn trên tinh cầu rất nhiều. Cho nên những hồn sư chủng khổng nguyên tố không gian sẽ tu luyện ở trong không gian thường xuyên, mà những hồn sư như vậy sẽ được tặng rất nhiều điểm khi họ khảo thí làm thành viên lái chiến hạm. Xem ra con cũng có thiên phú về phương diện này đây."

"Thật vậy sao? Con rất muốn làm một thành viên tàu chiến hạm a!" Lam Hiên Vũ lại một lần nữa cường điệu chí hướng của mình.

Mình tưởng đúng là cách tốt nhất để giết thời gian, ngoài ra thì cũng có hồn đạo ti vi để xem, cũng đủ các loại tin tức đến các tiết mục điện ảnh.

"Ba, ba đang xem cái gì vậy?" Lam Hiên Vũ nghiêng đầu nhìn về phía Lam Tiêu.

"Ba đang xem tin tức, là tin tức về hành tinh mẹ, chỉ có ở trên phi thuyền vũ trụ mới có thể xem được tin tức về những hành tinh khác, đây chính là cơ hội hiếm có a." Lam Tiêu quay sang giải thích cho hắn.

"A." Lam Hiên Vũ chớp chớp đôi mắt to mà nhìn cha mình, Lam Tiêu nói có chút hơi lớn.

"Người còn có hứng xem cả cái này sao? Đây là buổi họp báo minh tinh mà?" Nam Trùng cũng quay đầu lại mà nhìn về phía màn ảnh trước mặt Lam Tiêu.

Trên màn hình đang chiếu tin tức đầu tiên về buổi họp báo.

"Mới đây Tinh Đường truyền thông đã tuyên bố ký hợp tác với một nghệ sĩ mới tên Đường Nhạc cùng người đại diện là Nhạc Khanh Linh. Theo thông tin mới đây thì Tinh Đường truyền thông đã quyết định rót một số tiền lớn vào ngôi sao mới này. Ngày hôm nay Tinh Đường truyền thông tổ chức buổi họp báo này cho hắn, cũng là để xác nhận những tuyên bố của mình. Tinh Đường truyền thông chính là tập đoàn truyền thông lớn nhất Liên bang về các phạm vi lĩnh vực liên quan đến điện ảnh và truyền hình, âm nhạc các loại, đây cũng là nơi hấp dẫn được các nghệ sĩ nhất ở hành tinh mẹ này. Người nghệ sĩ mới kia lại có thể làm cho tập đoàn lớn này coi trọng như vậy thì hắn là sẽ phải vô cùng ưu tú, chúng ta cùng chờ mong nào."

Hình ảnh biến hóa, một đoàn người đi ra. Dẫn đầu là một cô gái đang nói cười tự nhiên, tướng mạo nàng rất đẹp nhưng quần áo lại rất mộc mạc. Đi sau lưng nàng là một thanh niên có dáng người thon dài, quanh thân thể người này vậy mà có thể tỏa ra từng điểm hào quang làm cho người ta không thể thấy rõ tướng mạo của hắn, thứ duy nhất có thể nhìn ra là chiều cao tầm một mét chín của hắn. Ngoài hai người này còn có vài tên mặc trang phục nhân viên công tác. Mấy người bước tới ngồi thành một hàng.

"Hiện tại, buổi họp báo bắt đầu. Mọi người khỏe chứ, ta là Bắc Thiên Hồng, tổng thanh tra công ty môi giới nghệ sĩ của Tinh Đường truyền thông. Lý do hôm nay chúng ta phải tổ chức buổi họp báo này thì chắc hẳn các vị phóng viên cũng đã nhận được tin tức rồi. Nhưng thứ mà ta muốn nói cho các vị phóng viên biết, là tin tức của các người còn chưa hoàn chỉnh."

Nhìn qua thì Bắc Thiên Hồng có chừng hơn bốn mươi tuổi, thân hình cao lớn, tướng mạo đường đường.

Tại ngành giải trí thì vị này chính là là một nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy. Khu vực quan trọng nhất của Tinh Đường truyền thông chính là khu vực Đấu La, cũng chính là toàn bộ hành tinh Đấu La. Mà trong những loại nghiệp vụ của Tinh Đường truyền thông thì người môi giới nghệ sĩ là cực kỳ trọng yếu. Có thể trở thành tổng thanh tra công ty môi giới nghệ sĩ của khu vực Đấu La này thì tuyệt đối có thể dùng "Quyền cao chức trọng" để hình dung hắn, một người mà không biết bao nhiêu nghệ sĩ sẽ phải nịnh bợ.

Cho nên khi hắn vừa xuất hiện liền mang tới sự kinh hô từ những phóng viên. Đây chỉ là một buổi họp báo của một gã nghệ sĩ mới mà lại có thể lại làm cho Bắc Thiên Hồng đến đây thì phải biết Tinh Đường truyền thông coi trọng người này tới mức nào.

"Vậy tin tức đầy đủ là gì đây?" Phía dưới đã có vài phóng viên hỏi dò rồi.

Bắc Thiên Hồng mỉm cười; "Tin tức nguyên vẹn là ta đại biểu Tinh Đường truyền thông tuyên bố, Đường Nhạc tiên sinh chính thức gia nhập liên minh Tinh Đường. Đường Nhạc tiên sinh chính là siêu sao liên hành tinh được bồi dưỡng trọng điểm trong tương lai. Đơn khúc đầu tiên của hắn sẽ được tuyên bố vào tháng sau, đến lúc đó, trừ hai hành tinh hỗn thú thì sẽ công chiếu đơn khúc này ở tất cả những hành tinh còn lại"

Lời này vừa nói ra đã làm toàn trường xôn xao!

Cái này có nghĩa là gì thì quá rõ ràng rồi. Việc công chiếu một đơn khúc trên tất cả những hành tinh của liên bang thật sự là quá mức kinh người. Trong lịch sử của Tinh Đường truyền thông thì loại tình huống này cũng chỉ xuất hiện qua vài chục lần, mà những người đã từng biểu diễn kia không ai không phải là siêu sao liên hành tinh.

Thật không ngờ Tinh Đường truyền thông lại có thể làm lớn như vậy chỉ vì một người mới. Điều này càng làm cho các phóng viên tò mò thêm về người này.

Lúc này Nam Trùng cũng không khỏi tò mò, nàng nhìn không được mà nói: "Tinh Đường truyền thông điên rồi hay sao? Một người mới? tại sao phải như vậy chứ?"

Lam Tiêu mỉm cười: "Rất hợp lý. Tinh Đường truyền thông rất thông minh đấy, bọn hắn càng làm như vậy thì gã người mới này lại càng gây sự chú ý của người ngoài. Đến khi đơn khúc của hắn sắp phát hành thì tất nhiên mọi người sẽ rất chờ mong. Chỉ cần trình độ của hắn không quá chênh lệch thì việc thành danh hắn là không có vấn đề gì. Hơn nữa, nhất định là gã người mới này của Tinh Đường truyền thông phải có điểm đặc thù gì đó"

Nam Trùng có chút khinh thường mà nói: "Ta không thể thích nổi những nam minh tinh này, đều là công tử bột, một chút phong độ cũng chẳng có."

Lam Tiêu cười nói: "Vì ngươi yêu ta rất sâu đậm, ta biết mà."

Nam Trùng mặt trắng không còn chút máu: "Da mặt của ngươi đâu rồi hả?"

Lam Tiêu cười lớn một tiếng: "Thôi đi, thôi đi, chỉ cần ngươi như vậy là đủ rồi."

Nam Trùng đỏ mặt lên, nhưng trong ánh mắt nàng rõ ràng đang mang theo vài phần thoả mãn, chỉ nói khẽ: "Đừng có nói lung tung trước mặt con"

Lam Tiêu cười nói: "Cha yêu mẹ, đây là giáo dục tốt a, sao lại là nói lung tung được chứ?"

Đúng lúc này, Lam Hiên Vũ đột nhiên chỉ tay về hướng màn hình mà nói: "Ba mẹ nhìn kia."

Đương nhiên là lúc Lam Tiêu cùng Nam Trùng nói chuyện thì buổi họp báo vẫn tiếp diễn như thường.

Tâm tính hiếu kỳ của các phóng viên cũng đã thi nhau nổi lên. Rất nhiều người hô lớn: "Bác tổng, cho bọn ta nhìn bộ dáng của Đường Nhạc tiên sinh một chút nào."

Bắc Thiên Hồng mỉm cười: "Đương nhiên. Mục đích buổi họp báo hôm nay chính là để Đường Nhạc ra mắt mọi người. Đường Nhạc, làm phiền người."

"Ừm." Tên nam tử có hào quang bao bọc quanh người kia chậm rãi đứng dậy, tuy hắn chỉ nói một chữ nhưng lúc này toàn trường đều yên tĩnh một cách kì lạ. Trên người hắn hình như có một loại khí tức đặc thù có thể tản ra lực hấp dẫn mãnh liệt.

Bắc Thiên Hồng rất hài lòng về phản ứng của các phóng viên phía dưới, trên thực tế thì trước kia, chính bản thân hắn cũng đã bị Đường Nhạc làm cho rung động lớn.

Hắn còn nhớ rất rõ ràng khi đó có người tới báo cáo với hắn, nói rằng có một người mới cực kì ưu tú thì hắn vẫn còn có chút khinh thường.

Hắn đã giao tiếp với những đại minh tinh nhiều lắm rồi, không người nào là không phải cực kỳ ưu tú, chỉ là một người mới mà lại phải cần tới hắn tự mình đi nhìn?

May mắn là tâm tính của hắn ngày hôm đó cũng không tệ, hắn mang chút tâm tình qua loa đại khái mà đi xem tên kia. Sau đó thì hắn liền chấn kinh rồi, lập tức liền ký hợp tác với người mới kia, thậm chí hắn còn kí luôn cả với người đại diện rõ ràng là một tay gà mờ.

Người mới này không chỉ có một tướng mạo không thể bắt bẻ, quan trọng nhất là hắn có một loại khí chất rất đặc thù, cho dù trong trường hợp nào thì cũng chỉ cần hắn xuất hiện là có thể trở thành thứ thu hút vạn ánh mắt.

Theo lời của Bắc Thiên Hồng mà nói thì hắn là một minh tinh trời sinh, chắc chắn sẽ trở thành một minh tinh ưu tú nhất đương thời.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

# Chương 28: Đường Nhạc cùng Hiên Vũ

*Dịch giả: Đức Thành*

Vốn dĩ thì Bắc Thiên Hồng không hài lòng lắm với cái tên "Đường Nhạc" này, nhưng từ khi gặp người ta thì hắn đã cảm thấy tên cũng chẳng còn trọng yếu nữa.

Nhạc Khanh Linh nhìn thoáng qua Bắc Thiên Hồng, Bắc Thiên Hồng quay sang gật đầu với nàng. Sau đó Nhạc Khanh Linh có chút kiêu ngạo mà nhấn cái nút trên tay, giải trừ đi tầng hào quang đang vây quanh người Đường Nhạc.

Từng điểm hào quang dần biến mất, gã thanh niên có dáng người thon dài kia rốt cuộc cũng đã lộ ra chân dung.

Mà khi hắn lộ ra chân dung cũng chính là lúc Lam Hiên Vũ chỉ về hướng màn hình mà gọi cha mẹ.

Chính là vào lúc này, cho dù là ngoài màn hình hay trong màn hình cũng là một mảnh lặng ngắt như tờ.

Nụ cười trên mặt Lam Tiêu đã biến mất, thay vào đó là ngơ ngẩn, ánh mắt của Nam Trùng thì dán chặt vào màn hình. Mà ở hiện trường buổi họp báo thì tất cả phóng viên cũng đã thi nhau tròn mắt há mồm mà nhìn.

Hắn đứng ở đó, một thân trang phục màu xanh đậm, một mái tóc ngắn màu lam, những sợi tóc phủ xuống trán rất tự nhiên. Hơn nữa là trên mặt hắn không có bất kỳ dấu vết hoá trang nào, bởi vì thật sự là hắn không thể hóa trang được.

Một đôi mắt màu lam như có thể phản chiếu ra hình ảnh mỗi người ở đây vậy. Một sống mũi cao thẳng. Nét mặt của hắn rất bình tĩnh, hai đầu lông mày mang theo nét u buồn nhàn nhạt. Mọi người xung quanh đều không tự chủ được mà bị hắn hấp dẫn lấy.

Lúc này thì các phóng viên cũng đã bị hắn làm cho rung động hoàn toàn. Ngoại trừ hai từ "Hoàn mỹ" thì mọi người đã không thể nghĩ nổi từ nào khác có thể đánh giá được hắn.

Những nam minh tinh anh tuấn cũng không phải là không có, nhưng hoàn toàn không hóa trang, tất cả đều tự nhiên như vậy thì ngoài hắn sẽ không thể tìm được người thứ hai. Đây đã không chỉ là đẹp trai xuất sắc nữa rồi, cái khí chất u buồn kia của hắn cũng lại càng làm cho người ta thương tiếc không thôi, hận không thể ôm lấy mà an ủi hắn, xoa dịu lấy nội tâm bị thương của hắn.

"Mọi người khỏe chứ, ta là Đường Nhạc." Đường Nhạc khẽ gật đầu với mọi người xung quanh, sau đó liền ngồi xuống.

Giọng nói của hắn nghe bình thản nhưng lại rất có từ tính, cứ như vậy mà lôi kéo tâm hồn của mỗi người. Mãi tới lúc này thì các phóng viên mới phục hồi được tinh thần, xung quanh cũng dần trở nên ồn ào.

"Đường Nhạc, Đường Nhạc, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi a?"

"Đường Nhạc, ngươi đẹp quá! Ta muốn làm người hâm mộ của ngươi a"

"Đường Nhạc, Đường Nhạc, ngươi có bạn gái không?"

"Đường Nhạc..."

Trong lúc nhất thời, các phóng viên thi nhau mà hỏi ra vô số vấn đề. Mà Đường Nhạc lại vẫn cứ ngồi bình tĩnh như vậy. thậm chí biểu lộ trên mặt hắn cũng gần như không có biến hóa gì.

"Đường Nhạc, ta yêu ngươi!" Không biết là ai hét lớn một tiếng, lập tức liền đốt lên không khí hiện trường. Trong lúc nhất thời, chừng mấy trăm tên phóng viên tham gia buổi họp báo trở nên hỗn loạn.

Có thể tưởng tượng, sau buổi họp báo này thì người thanh niên có khí chất u buồn này sẽ dùng khí khái như thế nào mà chính thức xuất đạo!

"Mẹ, mẹ làm sao vậy?" Lam Hiên Vũ lắc lắc cánh tay Nam Trùng.

Mà lúc này Nam Trùng vẫn chưa phát hiện, nàng vẫn dán chặt mắt vào màn hình mà nhìn gương mặt kia, hai tròng mắt sáng một cách lạ thường.

Lúc này Lam Tiêu cũng đã tỉnh táo lại từ trong khiếp sợ, hắn vừa quay đầu lại thì thấy bộ dáng này của thế tử, không nhìn được mà nhủ mảy.

"Này, này, nhìn vậy là đủ rồi a!"

Lúc này Nam Trùng mới thanh tỉnh lại được. Nàng quay đầu mà liếc mắt nhìn hắn: "Cái gì đủ rồi?"

Lam Tiêu thần nhiên nói: "Ta nhớ vừa nãy có ai đó còn nói cái gì mà "Công tử bột, một chút phong độ cũng không có"."

Nam Trùng mở to hai mắt mà nhìn hắn: "Ta, ta có nói sao?"



"Mẹ, mẹ có nói đấy." Lam Hiền Vũ thành thật mà nói.

Nam Trùng lại cãi chày cãi cối: "Thế nhưng các người nhìn một chút mà xem, tên Đường Nhạc này làm gì có chút bộ dáng công tử bột nào, ta dám khẳng định hẳn tuyệt đối là một người nam nhân phong độ. Ta mặc kệ, ai cũng không thể ngăn cản ta thích hắn. Từ giờ trở đi hẳn chính là thần tượng của ta."

Lam Tiêu một nháy mắt màn hình..

Phi thuyền vũ trụ tiếp tục bay. Nam Trùng cũng đã thôi kích động. Chủ yếu là vì nàng không thể tìm được bất kì tin tức gì liên quan tới Đường Nhạc trên phi thuyền này cả, chỉ có thể mong chờ đơn khúc công chiếu vào tháng sau mà thôi.

Vốn dĩ Lam Hiền Vũ rất thích quá trình phi thuyền đi qua khu vực lỗ đen. Nhưng đáng tiếc, trong quá trình này khi thuyền lại triển khai toàn bộ hệ thống phòng hộ, vách ngăn kim loại lại đóng xuống làm hắn không thể nhìn được bất kì thứ gì bên ngoài.

Sự chấn động lại một lần nữa giằng co một đoạn thời gian rất dài, tất cả mọi người đều buồn ngủ mà vượt qua đoạn lữ trình này trong vòng bảo hộ.

Rút cuộc thì phi thuyền vũ trụ số 7703 cũng đã vững vàng mà đáp xuống trung tâm du hành vũ trụ của Thiên Đẩu Thành, thủ đô của hành tinh Thiên Đẩu. Khi ba người nhà Lam Hiền Vũ bước ra khỏi phi thuyền thì đều có loại cảm giác chân như đi mựn.

"Nghe nói khi mới xuất hiện phi thuyền thì sau mỗi chuyến đi, những phi hành gia đều phải nghỉ ngơi ít nhất một giờ mới có thể xuống khỏi khi thuyền." Nam Trùng giải thích cho con.

Lam Tiêu mỉm cười mà nói: "Hiền Vũ. Bây giờ con còn cảm thấy Vũ Trụ thú vị không?"

Lam Hiền Vũ nói: "Có vẻ nó có chút nhàm chán."

Lam Tiêu nói: "bỏ cuộc giữa chừng nhanh như vậy sao?"

Lam Hiền Vũ đuổi vội vàng lắc đầu: "không có a. Ba, chiến hạm có thể bay được nhanh hơn đúng không?"

Lam Tiêu cười nói: "Cái này thì phải về sau con nói cho ba biết mới đúng, ba không có học lái chiến hạm a!"

Sau khi xuống phi thuyền, bọn hắn phải ngồi xe hòm đạo bay ra khỏi trung tâm du hành vũ trụ, sau đó lại đổi sang hòm đạo taxi mới có thể chính thức vào tới Thiên Đẩu Thành. Lần lữ hành này, bọn hắn định du lịch quanh hành tinh Thiên Đẩu chừng nửa tháng, lại thêm thời gian đi phi thuyền nửa tháng là tròn một tháng lữ hành. Đây cũng là thời gian nghỉ dài nhất mà Lam Tiêu cùng Nam Trùng có thể xin được.

Nơi đầu tiên bọn hắn muốn du ngoạn dĩ nhiên là Thiên Đẩu Thành, với tư cách là thủ đô của hành tinh Thiên Đẩu nên tòa thành thị này cũng là nơi được kiến tạo đầu tiên.

Cả tòa thành thị có cấu tạo là kim loại kết hợp với thực vật. Khi ngồi trên xe hòm đạo bay bọn hắn có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh vật bên ngoài.

Nếu nói tới việc nó có gì khác nhau với hành tinh Thiên La thì thực sự là cũng không khác quá nhiều, chẳng qua là ở đây nhìn hiện đại hoá hơn một ít mà thôi. Cả tòa Thiên Đẩu Thành này, cho dù là nhìn từ không trung cũng phải có cái cảm giác không thấy giới hạn.

"Mẹ, giờ chúng ta đi nơi nào đây?" Lam Hiền Vũ hỏi.

Nam Trùng cũng đã sớm sắp xếp xong xuôi hành trình này, nàng mỉm cười nói: "trước hết chúng ta tới khách sạn. Hôm nay nghỉ ngơi trước, ngày mai bắt đầu du ngoạn trong Thiên Đẩu Thành, trong Thiên Đẩu Thành có bảo tàng về những sự vật di dân ngày xưa, còn có vài công viên nổi tiếng cũng rất đáng đi. Sau đó, chúng ta lại tới trung tâm thương mại lớn nhất Thiên Đẩu Thành du ngoạn một ngày."

Lam Tiêu cười khổ: "Trung tâm thương mại? Người phải kiềm chế một chút a, đừng mua nhiều quá!"

Nam Trùng trợn mắt mà nhìn hắn: "Người đau lòng trước rồi sao?"

Lam Tiêu nhún vai: "Ta đau lòng thì được gì đâu chứ, tất cả tiền lương của ta giờ người cũng cầm cả, nên người hao phí cũng là hao phí của chính mình đấy. Người đừng có làm mình tự đau lòng rồi khi về lại than thở với ta là tốt rồi."

Nam Trùng chu miệng: "Thật vất vả mới có thể đi một lần, không mua nhiều một chút là thiệt đấy a. Ta còn muốn mua cho con vài bộ quần áo đẹp nhất. Con của ta đẹp trai như vậy, khi hắn trưởng thành nhất định sẽ không kém Đường Nhạc."

Nàng vừa nói vừa cúi xuống mà nhìn Lam Hiền Vũ, đột nhiên nàng có chút kinh ngạc mà nói: "Này, người có thấy con chúng ta rất giống Đường Nhạc không, lúc trước ta còn không chú ý tới vì màu mắt bọn họ không giống nhau, nhưng thật sự là khuôn mặt rất lại rất giống a. Chẳng qua là mặt Hiền Vũ cong mịn hơn một chút, mắt hắn cũng lớn hơn một chút thôi."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 29: Na Na cùng Hiên Vũ

*Dịch giả: Đức Thành*

Lam Tiêu tức giận nói: "Người mê muội rồi hả? Người thích thần tượng rồi thì thôi, đừng có lôi cả con ta vào a!"

Nam Trùng cười nói: "Có người không phục rồi a?"

Lam Tiêu nói: "Ta có cái gì không chứ? Dù sao cũng không ở cùng một hành tinh, người ta ở tận hành tinh mẹ đấy, thật không hiểu nổi những người hâm mộ các người nghĩ cái gì nữa a."

Nam Trùng đắc ý mà nói: "Đó là người không hiểu. Đây là một phần chờ mong rất đẹp, ai không có mộng cô bé lọ lem chứ hả? Ta muốn học tập phong cách trang phục của Đường Nhạc để sau này cho con ta dùng, con ta đẹp như vậy, sau này hẳn trưởng thành không biết sẽ có bao nhiêu cô gái phải thích hẳn đây. Càng nghĩ ta càng thấy vui, sau này ta có thể chỉ huy con dâu đi làm việc nhà. Vậy là ta được giải thoát rồi!"

"Người thẳng. Sức tưởng tượng quá phong phú!" Lam Tiêu không thể cãi lại người vợ này nữa rồi.

Bọn hắn ở lại một khách sạn rất bình thường, đồ ăn ở hành tinh Thiên Đầu này thì gần như là rập khuôn hoàn toàn từ hành tinh mẹ mà tới, điểm này là rất giống hành tinh Thiên La, bởi vậy nên cũng không có gì khác nhau lắm.

Sau một ngày nghỉ ngơi, ba người bọn họ đi tới nơi đầu tiên, chính là bảo tàng di dân giữa các hành tinh.

Hành tinh Thiên Đầu là hành tinh đầu tiên bị nhân loại khai phá và di dân tới nên nó có rất nhiều tư liệu lịch sử quý báu, là sự mở màn của việc di dân nên nó có ý nghĩa cực kì to lớn.

Hành tinh Thiên Đầu này là một tinh cầu vô cùng kì lạ, từ vũ trụ mà nhìn tới thì nó lại là hai màu tách biệt. Đồng bán cầu là hải dương màu lam. Trong những hải dương này có biển nước mặn mà cũng có cả biển nước ngọt, chất nước cũng coi như là không tệ, Phía tây bán cầu thì là lục địa lớn, trên mặt đất có rất nhiều sông ngòi giăng khắp nơi.

Về phân tài nguyên khoáng sản của hành tinh Thiên Đầu này thì phải nói là cực kì phong phú, những sinh vật ban đầu thì đại đa số là được mang tới từ hành tinh mẹ. Qua rất nhiều năm, giờ đây hành tinh này đã rất phát triển, hơn nữa nó còn có thể cung cấp một lượng tài nguyên khổng lồ cho liên bang.

Vào tới bảo tàng di dân giữa các hành tinh thì thứ đầu tiên mà Lam Hiên Vũ thấy được là một cái mô hình hành tinh Thiên Đầu cao chừng hơn mười mét.

Bọn hắn cũng đã thuê một hướng dẫn viên đi theo giảng thuật về lịch sử của hành tinh Thiên Đầu này.

"Từ một vạn năm trước, sau khi nhân loại cùng hồn thú đã có thể chung sống hòa bình thì nhân loại đã dốc toàn lực để phát triển việc di dân. Khi đó nhân khẩu của cả nhân loại lẫn hồn thú đều tăng quá mạnh, tuy hành tinh mẹ vẫn tiếp tục tiến hóa nhưng số lượng tiêu hao vẫn là quá khổng lồ. Việc di dân trở nên cấp bách..."

Hướng dẫn viên cực kì nghiêm túc mà giải thích cho bọn hắn.

"Những ảnh chụp này đều là những tư liệu vô vùng trân quý, là do đội thám hiểm hành tinh Thiên Đầu đầu tiên lưu lại."

"Những bộ đồ ăn này là được mang tới từ hành tinh mẹ, nó cũng là những bộ đồ ăn đầu tiên của hành tinh Thiên Đầu."

"Mời ba vị xem, đây là Lam Ngân Thảo. Có lẽ các vị đang thắc mắc tại sao Lam Ngân Thảo lại được trưng bày ở đây. Trên thực tế thì thực vật đầu tiên được cấy ghép tới hành tinh Thiên Đầu này là Lam Ngân Thảo. Tuy Lam Ngân Thảo không phải là thực vật quý hiếm gì nhưng bản thân nó có sinh mệnh lực cực kì dồi dào cùng năng lực thích ứng rất tốt. Hơn nữa, tác dụng chính của nó là tinh lọc không khí. Ban đầu hành tinh Thiên Đầu này phải nuôi trồng rất nhiều Lam Ngân Thảo mới có thể phát triển như ngày hôm nay. Cho nên nếu nói về công lao trong quá trình di dân này thì không thể không nhắc tới Lam Ngân Thảo."

Lam Hiên Vũ vừa nghe vừa ngẩng đầu lên mà nhìn cha mẹ: "Ba, mẹ, thì ra Lam Ngân Thảo lại trọng yếu tới như vậy a!"

Võ Hồn của hắn chính là Lam Ngân Thảo đấy! Làm sao hắn lại không tự hào về nó được chứ!

"Lam Ngân Thảo sao?" Đúng lúc này, một giọng nói cực kì dễ nghe mang theo một chút mờ mịt vang lên từ sau lưng ba người nhà Lam Hiên Vũ.

Lam Hiên Vũ quay đầu lại mà nhìn lên, chỉ thấy hai cô gái đứng ở đó, bọn họ cũng đang nhìn chăm chú vào bảng giới thiệu của Lam Ngân Thảo.

Hai cô gái này đều có dáng người thon dài, người bên trái mặc một chiếc váy liền áo màu trắng, một mái tóc ngắn màu vàng, một đôi mắt màu ám lam, trên mũi có vài điểm tàn nhang nhỏ, toàn thân nàng mang theo vài phần khí khái hào hùng. Lúc này, nàng đang nhìn cô gái bên cạnh mình mà hỏi: "Lam Ngân Thảo làm sao vậy?"

Cô gái bên cạnh nàng chỉ yên lặng mà lắc đầu: "Không có gì, chỉ là ta đột nhiên cảm thấy có chút quen thuộc."

So với cô gái tóc vàng kia thì người này càng thon dài hơn một chút, nhưng thứ kỳ lạ nhất là nàng có một mái tóc bạc rất dài, để xõa sau lưng đến tận mắt cá chân.

Đề tóc dài như vậy thật sự là rất phiền toái, bình thường sẽ chẳng có mấy ai để tóc như vậy, nhưng mái tóc màu bạc kia của nàng lại cực kì mềm mại.

Nàng đeo một chiếc khẩu trang màu đen, che khuất tuyệt đại bộ phận khuôn mặt, chỉ có duy nhất đôi mắt là lộ ra ngoài. Mặc dù như thế nhưng ba người nhà Lam Hiền Vũ vẫn nhìn ngây người ra.

Thật sự là một đôi mắt rất đẹp, một đôi mắt trong suốt màu tím, hàng lông mi cong dài cuốn về phía trước, nhất là khi ánh mắt của nàng toát ra một chút khó xử kia thì lại càng làm cho người ta phải sinh lòng trù mến.

Tuy rằng nàng đeo khẩu trang nhưng vẫn có thể cảm nhận được nàng có chừng trên dưới hai mươi tuổi.

"A di, võ hồn của ta chính là Lam Ngân Thảo đây." Lam Hiền Vũ ngẩng đầu mà nhìn cô gái tóc bạc kia, hần chớp chớp đôi mắt to, có chút tự hào mà nói.

"Hử?" cô gái tóc bạc vô thức mà cúi xuống, lúc này nàng mới thấy ba người đang đứng gần đó, tầm mắt của nàng không tự chủ được mà nhìn lên người đứa bé kia.

Lam Hiền Vũ mặc một bộ trang phục rất bình thường, nhưng đối với tướng mạo tuyệt đẹp này của hần thì căn bản là quần áo thế nào cũng không có vấn đề. Thật sự là tướng mạo hần quá ưa nhìn, nhất là khi hần nhìn chăm chăm vào cô gái tóc bạc kia mà chớp chớp đôi mắt to của mình.

"Oa, tiểu suất ca thật đáng yêu nha." Cô gái tóc vàng cao hứng mà kêu một tiếng, nàng lập tức ngồi xuống mà nhìn thẳng vào Lam Hiền Vũ "Tiểu bằng hữu, ngươi thật đáng yêu nha! Ngươi tên là gì?"

"Ta là Lam Hiền Vũ." hần còn đang đắm chìm trong sự thân thiết của Lam Ngân Thảo đây.

Cô gái tóc vàng quay đầu nhìn về phía cô gái tóc bạc kia: "Na Na, đứa nhỏ này thật là đẹp, tới bây giờ ta còn chưa bao giờ thấy qua một đứa trẻ đáng yêu thế này a."

Na Na cũng nhìn thấy Lam Hiền Vũ, nhưng trong nháy mắt ánh mắt bọn họ tiếp xúc với nhau thì toàn thân nàng lại cứng ngắc lại như chạm vào điện vậy.

Trong nháy mắt đó, Na Na chỉ cảm thấy như có một dòng điện chạy dọc theo xương sống mà công vào đại não. Một loại thống khổ khó nói lên lời làm nàng kêu lên một tiếng, hai tay ôm lấy đầu mà ngồi thụp xuống.

"A! Na Na, ngươi làm sao vậy?" Vân Diễm thấy Na Na như vậy thì sợ đứng cả người, vội vàng đi tới bên người nàng.

Lam Tiêu cùng Nam Trùng cũng có chút kinh ngạc, cô gái đeo khẩu trang kia có chút không bình thường, nàng bị ngã bệnh sao?

"A di, tóc của ngươi rơi xuống đất rồi, sẽ bẩn đấy." Lam Hiền Vũ chạy tới sau lưng cô gái tóc bạc kia mà ôm lấy mái tóc bị chạm đất của nàng. Khi hần chạm vào những sợi tóc kia thì một loại cảm giác kỳ diệu dần lan tràn ra từ chính đáy lòng hần, làm hần nhìn không được mà xoa xoa những sợi tóc đó lên má của mình, "A di, tóc của ngươi thật mềm, sờ rất thích a."

"Hiền Vũ, không được như vậy" Nam Trùng bị dọa cho sợ nhảy dựng, nàng vội bước lên phía trước. Tuy rằng Lam Hiền Vũ còn nhỏ nhưng hành động này của hần có chút mạo phạm người ta a.

Cảm giác của Na Na lại không giống vậy, khi Lam Hiền Vũ nhặt những sợi tóc của nàng lên thì những sợi tóc rõ ràng không có bất kỳ chút xúc giác đó lại truyền đến một tia ấm áp, nó giúp nàng giảm bớt rất nhiều đau đớn trong đầu, làm nàng có thể dần hồi phục lại.

Na Na cảm lấy những sợi tóc từ tay Lam Hiền Vũ, vì giờ đã ở khoảng cách gần nên nàng càng thấy rõ đôi mắt đẹp đen láy của Lam Hiền Vũ.

Bốn mắt nhìn nhau, bọn hần đều thấy được bóng dáng của mình trong mắt đối phương. Lam Hiền Vũ cười cười với nàng, hần nhìn không được lại định cầm tóc nàng lên mà xoa xoa vào má nhưng lại nghĩ tới lời mẹ vừa nói.

"A di, mắt của ngươi rất đẹp a, vì sao ngươi lại đeo khẩu trang vậy?" Hần cười híp mắt mà hỏi.

Lam Tiêu lại không có tiến tới ngăn cản con mình, trên thực tế thì hần hay Nam Trùng cũng đã quen với lực hấp dẫn của đứa nhỏ này rồi. Những việc như thế này không biết đã diễn ra bao nhiêu lần trong sáu năm qua rồi.

Mà ngay sau đó thì bọn hần cũng đã rõ vì sao mà cô gái kia lại phải một mực đeo khẩu trang rồi.

Na Na giờ tay tháo khẩu trang xuống, để lộ ra khuôn mặt của mình.

Trong một nháy mắt này thì dường như cả bảo tàng cũng trở nên sáng ngời thêm vài phần.

Nàng thật sự là rất đẹp, đó là một vẻ đẹp mà không cách nào có thể dùng lời nói để diễn tả được, tất cả những vẻ đẹp đều không thể đủ hình dung được

khuôn mặt tuyệt mỹ dung nhan này của nàng. Trên mặt nàng không có một chút khuyết điểm nhỏ.

Rất khó tưởng tượng một người lại có thể đẹp tới vậy, cho dù là những nhân vật trong những trò chơi cũng không thể đẹp tới mức này.

Khó trách nàng lại muốn đeo khẩu trang, nếu như không có khẩu trang thì chỉ sợ nàng sẽ nả bước khó đi a?

"A di người thật là đẹp a." Trên khuôn mặt nhỏ của Lam Hiên Vũ cũng lộ ra sự kinh ngạc, hần nhin không được mà tiến lên thêm một bước tới trước người Na Na.

"Người cũng rất đẹp đấy." Na Na vô thức mà nói. Tới lúc này trong đầu nàng vẫn có chút trống rỗng, nàng đã tỉnh lại hơn sáu năm nay, từ đó tới giờ nàng còn chưa bao giờ gặp sự xúc động lớn như vậy, tất cả cũng chỉ vì một đứa bé này.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 30: Có cảm giác đã từng quen biết

*Dịch giả: Đức Thành*

"Ta không nghĩ người lại thích trẻ con tới như vậy đâu." Vân Diễm kéo tay Na Na rồi tiếp tục đi thăm quan viện bảo tàng.

Sau khi nói chuyện đơn giản một chút thì Lam Hiên Vũ cũng theo cha mẹ hần rời đi, các nàng lại tiếp tục đi dạo trong viện bảo tàng.

Vân Diễm vừa nói vừa có chút tò mò mà nhìn Na Na.

Từ khi nàng chịu trách nhiệm chăm sóc Na Na đến giờ Vân Diễm vẫn luôn ở cùng một chỗ với Na Na đã mấy năm rồi. Cho dù phải đối mặt với tình huống gì thì Na Na cũng vẫn luôn rất bình tĩnh, dường như việc gì cũng chẳng có liên quan tới nàng vậy.

Chỉ có hôm nay, khi nàng nhìn thấy đứa nhỏ xinh đẹp kia thì tâm tình của nàng mới đột nhiên xuất hiện chấn động, hơn nữa, hôm nay cũng là lần đầu tiên nàng đau đầu trong mấy năm qua.

"Có phải đứa nhỏ kia xúc động gì tới trí nhớ của người không?" Vân Diễm tò mò hỏi.

Na Na nhẹ nhàng lắc đầu, nàng nói: "Ta cũng không biết, chẳng qua là lúc đó ta đột nhiên cảm thấy có chút đau đầu, ta có chút cảm giác đã từng biết đứa bé kia."

Vân Diễm vô thức mà nói: "không thể nào đâu! Đứa bé kia nhìn qua cũng chỉ có sáu bảy tuổi, mà thời gian người tỉnh lại đã dài như vậy, còn trước kia thì ít nhất cũng đã nghìn năm..." Nói đến đây thì Vân Diễm vội vàng bưng kín miệng mình, nàng có chút áy náy mà nhìn về phía Na Na.

Na Na cau mày, nhẹ nhàng lắc đầu, nàng nghĩ thầm: Đúng vậy a, từ trên lý luận mà nói thì dù thế nào mình cũng khó có khả năng biết được đứa nhỏ kia. Có điều, cuối cùng là trên người đứa nhỏ kia có cái gì mà lại có thể xúc động tới mình đây?

"Mẹ, a di vừa nãy thật là đẹp a." Lam Hiên Vũ nhảy nhót mà nói với Nam Trùng.

Nam Trùng có chút ghen, nàng cười nói: " Là mẹ đẹp hay vẫn là a di kia đẹp đây?"

Lam Hiên Vũ chặn lại: "Đều rất đẹp a."

Lam Tiêu cười lớn: " tên tiểu quỷ lanh lợi này, rất biết nói chuyện a, có điều, đây là lần đầu tiên chúng ta thấy con nói người khác đẹp đấy. Con ta có ánh mắt rất tốt nha, sau này con trưởng thành thì phải tìm một cô vợ đẹp như a di kia. được không?"

"Vâng."

"Lam Tiêu, có phải người đang hối hận vì không tìm một cô vợ đẹp như vậy không hả?!" trong mắt Nam Trùng có sát khí hiện lên.

Những hành trình tham quan bảo tàng thì thường thường là không có gì lạ, ít nhất đối với Lam Hiên Vũ thì là như thế. Hần vẫn chưa tới bảy tuổi nên cũng chẳng có hứng thú gì lắm với những thứ lịch sử này, thứ duy nhất có thể làm cho hần vui chính là người hướng dẫn viên đã nói rằng Lam Ngân Thảo rất trọng yếu.

Một nhà ba người họ cứ như vậy mà chấm dứt một ngày du lãm, quay trở về chỗ ở. Bọn họ đều là hồn sư nên cho dù là Lam Hiên Vũ cũng không cảm thấy mệt mỏi gì lắm.

"Hiên Vũ, luyện khống chế thủy nguyên tố của con một chút đi rồi ngủ, mẹ sẽ hộ pháp cho con." Nam Trùng kéo Lam Hiên Vũ đến buồng vệ sinh để

tránh hấn không khống chế nổi thủy nguyên tố mà làm ướt gian phòng.

"Vâng." Lam Hiên Vũ phóng xuất ra Lam Ngân Thảo ngân văn bên tay trái rồi điều khiển nó bám vào cánh tay của mình. Ngay lập tức, cảm giác thân thiết đối với thủy nguyên tố lại ùa đến.

"Thủy cầu!" Nam Trùng nói.

Trên cánh tay Lam Hiên Vũ hiện lên từng luồng sáng lập lờ, một quả cầu nước nhỏ dần được ngưng tụ.

"Thủy tiến!"

Thủy cầu trên tay hấn đột nhiên phân liệt rồi hóa thành từng đạo thủy tiễn mà xoay quanh thân thể hấn.

"Xoáy nước!"

Thủy tiễn lại một lần nữa hóa thành một vòng nước xoáy mềm mại phát ra những tiếng vang rất nhỏ. Giờ đây, cái xoáy nước này đã mạnh hơn xoáy nước lúc trước hấn dùng để đối phó Diệp Linh Đồng không biết bao nhiêu lần.

"Băng!"

Trong nháy mắt, Xoáy nước trực tiếp ngưng kết thành Băng, chúng vẫn còn bảo trì hình dáng của vòng xoáy lúc trước.

Sau khi Nam Trùng thấy một màn như vậy thì không khỏi có chút trợn mắt há mồm, năng nghĩ thầm, tốc độ ngưng kết này cũng quá nhanh đi!

Không đợi nàng nói, mảng băng xoáy kia cũng đã bị Lam Hiên Vũ biến thành một chiếc thương băng, hấn cầm lấy chiếc thương băng mà khua khua vài cái: "Mẹ, cái này có phải là băng thương thuật mà mẹ đã dùng không? Băng thương có phải như vậy hay không đó? Hình như con cũng có thể làm nổ thương băng rồi, bọn chúng có thể nghe lời của con "

Khi Nam Trùng thấy con mình khống chế thủy nguyên tố càng ngày càng thuần thực như vậy thì cũng chỉ còn cách lộ ra bộ mặt cười khổ.

Trên thực tế thì tuy rằng Nam Trùng cũng đã là Hồn Đế, nhưng nàng lại vẫn luôn làm công tác văn chức, những trận thực chiến từ nhỏ đến lớn của nàng có thể nói là đếm được trên đầu ngón tay. Tác dụng lớn nhất của nguyên tố băng trong tay nàng chính là hạ thấp nhiệt độ vào mùa hè hay làm đông lạnh cái kem. Nàng phát hiện ra một sự thật là mình cũng không có quá nhiều thứ để dạy con.

Lam Hiên Vũ cứ chơi như vậy trọn vẹn một giờ nhưng cũng không thấy mệt mỏi, cuối cùng thì Nam Trùng vẫn phải gọi hấn ngừng lại thì hấn mới chịu đi ngủ.

"Xem ra con chúng ta thật sự thành thiên tài rồi, làm sao bây giờ?" Nam Trùng rúc vào trong ngực Lam Tiêu, nàng có chút bất đắc dĩ mà nói.

Lam Tiêu than nhẹ một tiếng: "Ta cũng không muốn hấn được quá nhiều người chú ý, nhưng chúng ta cũng không thể áp chế sự phát triển của hấn, tất cả cứ để thuận theo tự nhiên đi. Có điều, cứ theo cái tốc độ tăng tiến thần lực với lực khống chế thủy nguyên tố này của hấn thì có lẽ chúng ta sẽ phải tìm cho hấn một lão sư hoặc trường luyện thi nào đó rồi. Tham gia thực chiến nhiều một chút cũng tốt, cũng may là tốc độ tăng hồn lực của hấn còn tương đối chậm nên cũng sẽ không dễ làm người ta chú ý lắm."

"khi nào về chúng ta sẽ xem xét vấn đề này một chút, gia sư cũng không dễ tìm a, hơn nữa giá cả cũng khá cao."

Lam Tiêu mỉm cười: "Những thứ này ngươi không cần lo lắng. Hiện tại cấp trên đang có dự tính cho ta đi thăm dò những hành tinh mới, ta định đi thử một chút. Nghe nói tàu tuần tra đã phát hiện ra cái hành tinh này rất có thể sẽ có những sinh vật cùng loại với Hồn Thú. Nếu như lần thăm dò này có được kết quả tốt thì khi ta về chắc chắn sẽ được thăng chức tăng lương."

Nam Trùng cầm lấy tay Lam Tiêu, nàng có chút khản trương mà nói: "Có thể bị nguy hiểm hay không vậy?"

Lam Tiêu cười nói: "Ngươi quan tâm quá sẽ bị loạn a! Liên bang thăm dò Vũ Trụ cũng đã có mấy nghìn năm lịch sử, mỗi lần lên đường đều làm đầy đủ công tác chuẩn bị thì sao có thể xuất hiện nguy hiểm? Huống chi ta cũng chỉ là nhân viên bảo đảm hậu cần, chịu trách nhiệm phân tích số liệu và các loại công tác đối lập gien mà thôi, sẽ không có nguy hiểm đâu."

Nam Trùng nói: "Vậy ngươi sẽ đi bao lâu?"

Lam Tiêu nói: "Đây chính là thứ ta muốn nói với ngươi, chỉ sợ sẽ phải mất ba tháng đến nửa năm, thời gian này có chút hơi dài. Có điều, hiện nay kỹ thuật liên lạc ra ngoài không gian cũng đã hoàn thiện, ít nhất thì chúng ta cũng vẫn có thể trò chuyện mỗi tuần một lần."

Nam Trùng ôm chặt lấy trọng phụ mà nói: "Ta có chút không nỡ để ngươi đi, nếu không, ta sẽ kiến nghị cấp trên điều ta tới những ngành khác? Với tư vị hồn đế của ta thì có lẽ sẽ vào được một số ngành chủ chiến nên tiền lương hấn là sẽ cao hơn rất nhiều."

"Không được, ta có chủ nghĩa nam tử rất lớn đấy nha, sao lại có thể để vợ ra ngoài kiếm tiền được chứ, ngươi phải cân nhắc tới lòng tự trọng của ta a." Lam Tiêu cả giận nói.

Nam Trùng rúc chặt đầu vào ngực hấn mà nói “ vậy lúc nào thì ngươi phải đi?”

Lam Tiêu nói: "Nếu như người đồng ý thì sau khi trở về ta sẽ ký tên luôn, sau đó chờ thêm chút tin tức. Dựa theo những tư liệu ta thu được thì hẳn là rất nhanh sẽ xuất phát thôi. Hạm đội thăm dò rất cần những nghiên cứu viên như ta. Hơn nữa trợ cấp lần này sẽ phát rất sớm, hẳn là sẽ đủ để tìm gia sư cho Hiên Vũ đấy"

"Cho ta suy nghĩ một chút, khi nào về rồi hãy nói a."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 31: Mô hình đấu khái

*Dịch giả: Đức Thành*

Na Na ngồi yên trong phòng của mình, ngăn người là một trong những sinh hoạt hàng ngày của nàng. Cũng là biện pháp giết thời gian tốt nhất của nàng. Mà tuyệt đại đa số thời gian nàng ngăn người thì trong đầu đều là trống rỗng, không có trở về hồi tưởng, cũng không có suy nghĩ gì, chỉ đơn giản là ngồi ngăn người như vậy.

Nhưng hôm nay có vẻ như có một chút khác lạ, khi nàng lâm vào trạng thái ngăn người thì từ đầu tới cuối đều hiện lên bóng dáng của đứa nhỏ có đôi mắt to đen láy kia, còn giọng nói dễ thương đó nữa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn có chút mập, Na Na gơ lên bàn tay của mình, hình như là muốn chạm tới khuôn mặt nhỏ nhắn kia, trong nội tâm nàng lúc này cũng là một cảm giác nói không ra lời.

Đây là tưởng niệm mà trong sách vẫn nói sao? Thế nhưng vì sao ta lại có cảm giác này với một đứa nhỏ mới chỉ gặp lần đầu chứ?

Chính bản thân Na Na cũng không rõ ràng cho lắm, nhưng nàng cảm thấy mình rất có duyên phận với đứa bé kia.

Dù nàng đã ở cùng Vân Diễm một thời gian lâu như vậy nhưng nàng vẫn còn có chút bái xích Vân Diễm, nhưng kia đứa nhỏ kia vuốt lấy mái tóc của nàng thì nàng lại có một cảm giác đặc biệt ấm áp. Thậm chí còn muốn ôm hắn vào lòng.

Gọi là Lam Hiên Vũ sao? Thế nhưng giờ hắn đang ở đâu đây?

Na Na chậm rãi mà nhắm hai mắt lại, không biết vì cái gì nàng lại cảm thấy lực cảm nhận của mình lại có thể phóng thích ra phía ngoài, rất nhanh nàng đã có thể thấy rõ thế giới bên ngoài.

Hiện tại thì nàng cũng đã có thân phận công dân tạm thời của Liên bang nên sẽ ở trong viện nghiên cứu, có một phòng khách và một phòng ở, ở đây cũng không có nhiều tầng phòng hộ như trong viện nghiên cứu. Nàng cảm thấy lực cảm nhận của mình đang không ngừng phóng ra.

Nàng có thể nhìn thấy sân vận động một cách rõ ràng, cũng nhìn thấy kiến trúc hình bán cầu màu trắng bạc ở phía xa kia, đó chính là viện nghiên cứu mà nàng đã từng ở sáu năm qua.

Nàng cảm thấy có chút mờ mịt, vì cái gì mà mình lại có thể nhìn được một cách rõ ràng như vậy?

Na Na lại tiếp tục cảm nhận tiếp, rất nhanh nàng đã thấy được người quen, đó là những nhà khoa học trong viện nghiên cứu, bọn hắn đang đi ra khỏi đó, hẳn là vừa làm xong công tác.

Mình có thể cảm nhận xa như vậy được sao? Rốt cuộc mình là ai đây? Liệu mình có thể cảm nhận được vị trí của đứa bé kia không đây?

Gia đình Lam Hiên Vũ vẫn tiếp tục chuyến đi của mình, vì Nam Trùng đã sắp xếp chi tiết chuyến đi này nên ngày thứ hai bọn họ đã bẻ bọn với việc "Cưỡi ngựa xem hoa". Đi xem một số nơi trọng điểm của Thiên Đấu Thành rồi lại tiếp tục tham quan những thành thị khác.

Ở đây thì bọn hắn cũng có thể thấy một số thứ giống trên hành tinh Thiên La. Nhưng cũng có rất nhiều thứ mà hành tinh Thiên La không có.

Dù sao thì đại đa số những thứ ở đây cũng là sau khi di dân tới mà xây dựng lên. Mà khi hành tinh Thiên La bắt đầu kiến thiết cũng đã tham khảo rất nhiều kinh nghiệm từ hành tinh Thiên Đấu.

"Thời gian tốt đẹp thì luôn trôi qua rất nhanh, còn có một ngày nữa là chúng ta sẽ phải về nhà, bảo bối của ta, con thấy chuyến đi này có hài lòng không?" Nam Trùng cười híp mắt mà hỏi Lam Hiên Vũ.

"Rất tốt a. Cảm ơn mẹ!" Lam Hiên Vũ cười híp mắt mà đáp.

Hắn rất hài lòng, nhưng thật ra là do hắn rất thích những đồ chơi trong túi du lịch của mình, trong số đó có một cái mô hình. Đó là một mô hình cao chừng

ba mươi phân, là mô hình một gã nam tử mặc bộ giáp trụ màu vàng. Lam Tiêu nói cho hắn đó không phải là giáp trụ bình thường mà là Đẩu Khai, là thứ mà chỉ có những hồn sư rất cường đại mới có thể có được. Mà cái mô hình này lại càng đặc biệt, nó chính là mô hình của một vị hồn sư cực kì cường đại trong lịch sử nhân loại.

Cái mô hình này được chế tác vô cùng tinh xảo, nó có chừng hơn bảy mươi cái linh kiện, nhiều nhất đúng là linh kiện của bộ Đẩu Khai màu vàng kia. Trông cực kì đẹp đẽ và có đôi chút huyền ảo.

Cái mô hình này có Đẩu Khai bao bọc lấy toàn thân, nhưng tướng mạo của nó lại có chút mơ hồ, nghe nói đây là bởi vì Liên bang đã quy định rằng không cho phép mô phỏng hoàn toàn tướng mạo của người này, nhưng cũng có thể là do không có tư liệu hay hình ảnh nguyên vẹn nào của vị này.

Vị này chính là Long Hoàng Đẩu La, mà bộ đầu khai màu vàng kia được ngài gọi là Kim Long Nguyệt Ngự!

"Mẹ, mẹ nghĩ là sau này con có thể có đầu khai không? Con sẽ có thể có bao nhiêu đầu khai đây a?" Lam Hiên Vũ nhảy nhót mà hỏi. Vấn đề này vẫn giống như trước, cũng không biết là Lam Hiên Vũ đã hỏi qua bao nhiêu lần rồi, thật sự là hắn quá thích đầu khai a!

"Sẽ có thể đấy. Chỉ cần con cố gắng tu luyện là nhất định sẽ có thể trở thành Đẩu Khai Sư. Một Đẩu Khai Sư cường đại là có thể so sánh ngang bằng với một thành viên lõi chiến hạm đó." Lam Tiêu cười nói.

"Ba mẹ, ba mẹ đều là hồn sư, vậy tại sao ba mẹ lại không phải là Đẩu Khai Sư vậy?" Lam Hiên Vũ tò mò mà hỏi.

Nam Trùng cười khỏ nói: "Muốn trở thành một Đẩu Khai Sư làm sao có thể dễ như vậy a, sẽ cần phải có một số lượng tài nguyên khá khổng lồ đấy.

Chỉ có những hồn sư chủ chiến mới có tư cách này, hơn nữa sẽ còn phải qua phê duyệt cực kì nghiêm khắc mới được. Vì mỗi một vị đầu khai sư đều gây hao tổn rất nhiều tài nguyên vật chất, mà nếu muốn tự chế tạo lấy Đẩu Khai cho mình thì số lượng tài nguyên cần tiêu tốn sẽ là một con số trên trời. Cho nên việc đầu tiên con cần làm là phải trở thành một hồn cường đại thì mới có thể trở thành Đẩu Khai Sư."

Lam Hiên Vũ nói: "Vậy như thế nào thì mới được xem là một hồn sư cường đại đây?"

Nam Trùng nhéo nhéo lấy hai má trắng nõn của hắn: "hôm nay con có lăm vấn đề quá a. Muốn trở thành một hồn sư cường đại thì sau khi con tốt nghiệp học viện hồn sư sơ cấp sẽ phải vào được học viện hồn sư trung cấp Thiên La, như vậy là có cơ hội rồi."

"Vâng. Con nhất định phải trở thành một Đẩu Khai Sư!" Lam Hiên Vũ dứt khoát mà nói.

Lam Tiêu có chút buồn cười mà nói: "Vài ngày trước còn có người nói muốn trở thành một thành viên lõi chiến hạm cơ mà, cái này biến à nha?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Hiên Vũ có chút đỏ lên: "Con đều lăm mà!"

"Ha ha." Lam Tiêu cùng Nam Trùng không hên mà cùng cười lớn.

"Đi thôi, chuyến cuối cùng này sẽ là một chuyến mua sắm thật lớn, Hôm nay con phải đi mua sắm với mẹ cho thật thống khoái, khi về mẹ con ta mới có thể sống sung sướng a."

Vì để tránh việc tiêu tiền bừa bãi làm ảnh hưởng tới những chuyến đi ngày hôm sau nên sau khi vợ chồng Lam Tiêu bàn bạc thì đã quyết định ngày cuối cùng mới đi mua sắm lớn một lần.

Giá cả thành phẩm các mặt hàng của liên bang vô cùng ổn định. Không hề có vấn đề chênh lệch giá cả quá lớn. Nên liên bang cũng không hạn chế gì về việc mua sắm vượt hành tỉnh này.

Trung tâm thương mại Thiên Đẩu là một chuỗi cửa hàng trải rộng khắp tất cả các thành phố lớn của hành tỉnh Thiên Đẩu.

Không thể nghĩ ngờ là trung tâm thương mại Thiên Đẩu tại Thiên Đẩu Thành là nơi có quy mô lớn nhất, nên gia đình Lam Hiên Vũ lại tới đây. nhưng khi thấy được trung tâm thương mại này có diện tích cực lớn thì Nam Trùng lại hận không có thêm chút thời gian mà mua sắm.

Nữ nhân đi mua sắm thì thật sự là không nhất định là

sẽ mua cho mình, mà quan trọng nhất là bọn họ muốn hưởng thụ khoái cảm khi mua sắm.

Nam Trùng mua cho Lam Hiên Vũ nấy bộ quần áo mới, lại mua cho Lam Tiêu một đôi giày, còn mình thì lại chẳng mua gì mấy.

"Lão công, người xem cái này như thế nào đây? Bùa hộ mệnh, nghe nói đây là tác phẩm của vị đại sư không chế tinh thần Thanh Quang Hàn. Nó có thể làm cho người ta bảo trì thanh tỉnh trong một khoảng thời gian, người sắp phải đi xa nhà nên mang nó đi rất tốt đấy, có lợi cho công việc của người. Tuy nó hơi mắc nhưng vẫn mua nhé" Nam Trùng nhìn lên vật trang sức đang bày trên tủ kính trước mặt mình, nàng quay sang mà nói với Lam Tiêu.

"Người đồng ý cho ta đi rồi hả?" Lam Tiêu có chút kinh ngạc mà nhìn nàng.

Nam Trùng liếc mắt nhìn hắn: "Người rõ ràng có bản lĩnh như vậy nhưng những năm nay lại thăng chức quá chậm. Tuy người không nói nhưng ta vẫn cảm thấy người làm việc không có được vui vẻ như bề ngoài. Người cần có không gian phát triển lớn hơn nữa, vậy thì ta có thể không ủng hộ người sao? Ta chỉ có một yêu cầu, dù thế nào người cũng phải bình an trở về. Thật sự là ta chỉ hy vọng gia đình chúng ta có thể sống một cách vui vẻ bình an, chỉ cần

như vậy là đủ rồi"

Lam Tiêu có chút cảm động, hắn nắm chặt lấy tay Nam Trùng mà nói: "Nếu không, ta vẫn có thể...."

Nam Trùng giơ tay lên che lấy miệng hắn: "Được rồi, đừng nói những thứ này, ta biết ngươi vẫn muốn đi, Ngươi cứ đi thôi, không phải nhiều nhất chỉ có nửa năm thôi sao. Mẹ con ta ở nhà chờ ngươi."

"Ừm."

Lam Tiêu hít sâu một hơi, ánh mắt hắn trở nên kiên định. Hắn tuyệt đối sẽ không làm cho thế tử phải thất vọng, lần này nhất định hắn phải làm ra chút thành tích nào đó, không thể cao ngạo, càng không thể lười nhác.

"Cái bùa hộ mệnh kia chúng ta mua nhé, đây là thứ có thể bảo đảm an toàn cho ngươi một chút. Phục vụ, tính tiền cái bùa này cho ta. Hiên Vũ, con với ba ở đây chờ mẹ... a, Hiên Vũ đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 32: Gặp lại Na Na

*Dịch giả: Đức Thành*

Nam Trùng đang chuẩn bị đi tính tiền, nhưng khi nàng vừa cúi đầu nhìn thì lại không còn thấy Lam Hiên Vũ.

Lam Tiêu cười nói: "Không có việc gì, Hiên Vũ không lạc được, ngươi đi tính tiền đi, để ta đi tìm hắn."

Những cửa hàng lớn như thế này thì đều có vô số thiết bị giám sát và điều khiển nên việc bị lạc mất con là gần như không có khả năng. Nhất định là do Lam Hiên Vũ ham chơi rồi lại chạy lung tung tới đâu đó rồi.

Đúng là Lam Hiên Vũ có chút ham chơi, lúc này hắn đang đứng ở nơi bán mô hình mà nhìn một cái mô hình cực kì xinh đẹp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn tràn đầy sự thích thú.

Cái mô hình Long Hoàng Đấu La màu vàng này đã kích thích sự thích thú của hắn với những mô hình tinh xảo như vậy, nhưng lúc đó Nam Trùng đã nói hắn chỉ có thể mua một cái, bởi vì những mô hình này quá xa xỉ.

Lúc này, thứ làm cho Lam Hiên Vũ thích thú là một chiếc mô hình khác, chiếc mô hình này được một bộ đầu khải màu bạc bao trùm. Sau lưng có những chiếc cánh lớn đang mở ra, một mái tóc bạc tung bay sau đầu, cầm trong tay một thanh trường thương bạc và một đôi mắt màu tím.

"Cậu bạn nhỏ, ngươi thích cái này sao?" Người bán hàng đã sớm thấy Lam Hiên Vũ đứng ở chỗ này.

Lam Hiên Vũ khẽ gật đầu: "A di, cái mô hình Ngân Long Đấu La này có thể bán rẻ một chút không?"

Lần trước, khi hắn mua chiếc mô hình Long Hoàng Đấu La thì cũng đã thấy cái mô hình này, nhưng lúc đó chỉ có thể mua một cái nên hắn liền chọn Long Hoàng Đấu La. Khi đó Nam Trùng đã nói cho hắn cái mô hình Ngân Long Đấu La này là một đôi với Long Hoàng Đấu La, vì Ngân Long Đấu La là thế tử của Long Hoàng Đấu La.

Người bán hàng cười nói: "Cái này là không được. Đây là cái thứ ba mươi, những mô hình này đều sản xuất với số lượng có hạn, Đầu Khải của mô hình đều dùng kim loại hiếm để chế tác nên ta cũng không có quyền hạ giá a!"

"A." Lam Hiên Vũ thờ dài, "Cảm ơn a di, sau này ta lại đến mua."

Người bán hàng nhìn hắn bộ dạng đáng yêu của hắn, không nhịn được mà cười nói: "Vậy ngươi phải nhanh một chút a, số lượng những mô hình này đã còn rất ít rồi, tiệm của ta cũng chỉ còn có một cái này."

"A?" Lam Hiên Vũ có chút gấp gáp, thật sự là hắn rất thích cái mô hình này.

"Ta muốn mua cái mô hình này." Đúng lúc này, một giọng nói dễ nghe vang lên.

Người bán hàng vội vàng đứng thẳng người lên mà nhìn về phía người đang tới, mắt nàng lập tức sáng ngời lên: "Oa, tóc giả này ngươi mua ở đâu vậy, rất giống với tóc của Ngân Long Đấu La nha."

Lam Hiên Vũ vừa nghe có người muốn mua mô hình Ngân Long Đấu La, mà người bán hàng lại nói chỉ còn lại có một cái nên hắn lập tức khẩn trương mà xoay người lại. Có điều, khi hắn thấy người này thì lại không khỏi ngẩn người.



Người mới tới này có một mái tóc dài màu bạc, một đôi mắt màu tím, và còn đeo một chiếc khẩu trang màu đen.

"A di, là người sao!"

Na Na dùng một ánh mắt nhu hòa mà nhìn hấn, nàng ngồi xổm người xuống mà giơ tay lên, thoáng do dự một chút nhưng rồi vẫn không thể nhịn được mà sờ lên hai má trắng nõn của hấn: "Đúng là ta đây! Người rất thích cái mô hình này có phải không? A di tặng cho người."

"A? Không được, không được, mẹ ta nói không thể tùy tiện nhận đồ của người khác." Lam Hiên Vũ vội vàng nói.

Na Na mỉm cười: "A di thấy người rất ngoan nên rất thích người, cho nên a di mới muốn mua tặng người cái này"

Lam Hiên Vũ ngăn người, lúc này hấn cảm thấy lời mẹ dạy hình như không hợp lý lắm, lại thấy người bán hàng đang đóng gói chiếc mô hình Ngân Long Đầu La kia thì hấn lập tức trở nên xoắn xuýt.

Thấy bộ dáng cau mày kia của hấn, Na Na nhịn không được mà đưa tay lên xoa xoa đầu hấn: "Như vậy như vậy không dễ coi đâu, lúc người vui vẻ là nhìn đẹp nhất a."

"A di, ta thật sự có thể nhận sao không?" Lam Hiên Vũ có chút do dự.

Na Na mỉm cười: "Đương nhiên có thể. Được rồi, A di mang người đi tìm ba mẹ người rồi sẽ giúp người thuyết phục bọn họ, để bọn họ đồng ý cho người nhận cái này, được không?"

"Thật sao?" đôi mắt to của Lam Hiên Vũ rõ ràng phát sáng lên.

Thấy bộ dáng hưng phấn này của hấn thì không biết vì cái gì Na Na lại cảm thấy, dù là hấn có muốn mua cả thế giới nàng cũng sẽ mua cho hấn vui.

"Đương nhiên là thật." Na Na ôn nhu mà nói.

Đột nhiên, Lam Hiên Vũ giữ chặt tay của nàng, hấn nghiêm túc mà nói: "A di, ta cũng rất thích người."

"Ha ha, tên nhóc con này còn nhỏ như vậy mà lại rất biết nói chuyện, lại rao bán chính mình rồi, thật đáng yêu a." Người bán hàng nhịn không được mà cười nói.

Đột nhiên Na Na ngẩng đầu về phía người bán hàng, đôi mắt màu tím của nàng lập tức trở nên lạnh như băng: "Người nói cái gì?"

Người bán hàng rung mình một cái, trong nháy mắt này nàng cảm thấy cả người mình như bị đóng băng vậy.

Lam Hiên Vũ cũng bị nàng dọa cho nhảy dựng, hấn kéo lấy tay Na Na mà nói: "A di, người làm sao vậy?"

Lúc này thần sắc của Na Na mới khôi phục bình thường, nàng nói nhạt với người bán hàng: "đừng nói thứ không nên nói."

Người bán hàng đột nhiên cảm thấy tim mình đập nhanh mãnh liệt, nàng hoảng sợ mà vâng hai tiếng rồi vội vàng cúi xuống mà đóng gói tiếp.

"Hiên Vũ, sao con lại chạy tới đây a? Ồ, là người sao!" Rốt cuộc thì Lam Tiêu cũng đã tìm được tới đây, hấn vừa ngó cung quanh đã tập trung vào cửa hàng bán mô hình này, quả nhiên là Hiên Vũ đang ở đây. Chẳng qua là Lam Tiêu cũng không nghĩ tới, hấn không chỉ thấy được Lam Hiên Vũ, mà còn thấy cả Na Na.

Thật sự là bề ngoài của Na Na quá dễ gây ấn tượng sâu. Nên tất nhiên là Lam Tiêu cũng không quên.

"Người khỏe chứ." Na Na khách khí gật đầu với hấn.

Khi Lam Hiên Vũ thấy Lam Tiêu thì làm ra một bộ dáng đã làm sai chuyện, hấn cúi đầu nói: a di nói muốn tặng mô hình này cho con, con có thể nhận không?"

"A?" Lam Tiêu có chút kinh ngạc mà nhìn về phía Na Na.

Na Na nói: "Ta cảm thấy mình rất có duyên phận với đứa nhỏ này, Ta thấy hấn thích cái kia nên mua cho hấn, nhất định người phải cho hấn nhận."

Lam Tiêu chặn lại nói: "Cái này không được tốt cho lắm a! Chúng ta chỉ là bè nước gặp nhau, sao có thể lấy của người được? Như vậy đi, cái mô hình kia để ta trả tiền, dù sao cũng cảm ơn người."

"Ba vạn tuế!" Lam Hiên Vũ vui sướng mà nhảy lên.

Na Na vừa định nói gì nhưng khi nàng thấy bộ dáng hưng phấn của Lam Hiên Vũ thì lại thôi.

"A di cũng vạn tuế." Hình như Lam Hiên Vũ cảm giác được cái gì, hấn cười híp mắt rồi kéo lấy tay Na Na mà lắc.

Lam Tiêu đi trả tiền, hắn cảm về một mô hình Ngân Long Đầu La đã được đóng gói tốt, hắn vuốt đầu con trai mà nói: "khi về phải nói là ba chủ động mua cho con đấy, nếu không thì cả cha con ta đều sẽ bị mẹ mắng a"

"Vâng, ba là tốt nhất."

Lam Tiêu làm một vẻ mặt bất đắc dĩ, trên thực tế thì căn bản là hắn sẽ chịu không nổi việc khẩn cầu của con trai. Thực sự là chính Nam Trùng cũng không được, chẳng qua là Hiên Vũ luôn rất hiểu chuyện từ nhỏ và rất ít khi hắn đòi hỏi thứ gì.

"Tạm biệt A di" Lam Hiên Vũ bất đắc dĩ mà phát tay với Na Na, mãi một lúc lâu sau hắn mới theo Lam Tiêu đi được.

Na Na cứ đứng yên ở đó mà nhìn bóng lưng hai cha con họ rời đi. Nàng vẫn cảm thấy trong tay mình còn chút cảm giác nắm lấy bàn tay nhỏ của Lam Hiên Vũ. Một cảm giác khó hình dung cứ quanh quẩn mãi trong lòng nàng.

Thật sự là Na Na tình cờ gặp được Lam Hiên Vũ sao? Đương nhiên là không phải. Thực ra thì khi gia đình Hiên Vũ về tới Thiên Đầu Thành thì Na Na cũng đã cảm nhận được rồi, lúc đó nàng cũng đã cảm nhận rõ được vị trí của Lam Hiên Vũ. Khi đó nàng đã không khống chế được tâm tình của mình mà bất tri bất giác đi tới đây, một lần nữa tới gặp Lam Hiên Vũ.

Không muốn cách xa hắn, đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu nàng.

Nàng vô thức mà bước nhanh theo gia đình hắn, sau đó thì nàng liền thấy Nam Trùng cùng Lam Tiêu, mỗi người họ nắm lấy một bàn tay nhỏ của Lam Hiên Vũ, gia đình họ cứ như vậy mà đi trong cửa hàng.

Khi Nam Trùng thấy mô hình trong tay Lam Tiêu thì không biết đã nói với hắn gì đó, sau đó còn giơ tay lên cụng trán Lam Hiên Vũ.

Mà khi Na Na thấy động tác đó của Nam Trùng thì không biết vì cái gì nàng lại vô thức mà siết chặt lấy hai, nhưng chỉ một lát sau thì lý trí đã có thể làm cho nàng buông lỏng, bởi vì nàng thấy Lam Hiên Vũ nhảy tới mà ôm lấy đuôi Nam Trùng với một bộ dáng nhu thuận.

Thật sự là mình rất thích hắn a!

Hơn nữa, lúc này trong lòng nàng còn có một loại tâm tình khác đang lan tràn, cái này...chẳng lẽ là... Ghen ghét?

Na Na dùng sức mà hít sâu một hơi, cuối cùng thì nàng vẫn hạ quyết tâm, nàng bước nhanh tới mà đuổi theo gia đình Lam Hiên Vũ.

"Phiền các người chờ một chút." Nàng tới sau lưng gia đình Lam Tiêu mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đầu La - Đầu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 33: Ta có thể làm lão sư của hắn

*Dịch giả: Đức Thành*

Lam Hiên Vũ là người đầu tiên quay đầu lại, khi hắn thấy người tới là nàng thì lập tức nở nụ cười: "a di tóc bạc, lại là người a"

Lam Tiêu cùng Nam Trùng đều có chút kinh ngạc, mới vừa nãy Lam Tiêu đã nói việc Hiên Vũ gặp được Na Na cho Nam Trùng.

Nam Trùng hỏi: "Người có chuyện gì không?"

Na Na do dự một chút, lúc sau nàng mới nói: "Ta là Na Na, hôm nay lại gặp phải các người thật là có duyên phận. Ta rất thích Hiên Vũ, nên chúng ta có thể làm quen một chút được không? Sau này ta muốn nhìn thấy hắn nhiều một chút có được không?"

Vợ chồng Lam Tiêu liếc nhau, Nam Trùng nói: "Thật ra thì bọn ta cũng không phải là người của hành tinh Thiên Đầu này, bọn ta ở hành tinh Thiên La, lần này chỉ là đến hành tinh Thiên Đầu chơi, cho nên..."

"Ta có thể tới hành tinh Thiên La với các người!" Na Na gần như là thốt ra.

"A?"

Lam Tiêu cùng Nam Trùng đều sửng sốt.

Ngày đó thì bọn hắn cũng đã thấy rõ tướng mạo của Na Na rồi, ít nhất thì trong những người bọn hắn đã từng gặp thì còn không có ai có thể so về mặt dung mạo với vị này. Một vị mỹ nữ tuyệt sắc lại thích Lam Hiên Vũ tới như vậy sao.

"Thực xin lỗi, ta hơi đường đột một chút." Na Na vuốt vuốt lấy mái tóc bạc của mình, cười khổ nói, "Ta cũng không biết vì cái gì, nhưng lần thứ nhất nhìn thấy hấn thì ta đã cảm thấy mình rất hợp với hấn."

Lam Tiêu cũng không biết nên nói cái gì cho phải, hấn cảm thấy điều này thật sự là có chút đột ngột: "Na Na nữ sĩ, trước hết thì người có thể bình tĩnh lại một chút được không?"

Na Na nhìn thoáng qua Lam Hiên Vũ rồi nói: "Ta nghĩ ta có thể làm lão sư của hấn."

Đêm hôm đó, nàng đã thông qua cảm giác lực mà cảm ứng được sóng tinh thần của gia đình họ, nên lúc này nàng mới đề cập đến vấn đề lão sư.

Nàng nói tiếp: "Hấn là hồn sư, ta cũng vậy, nên hấn là ta có thể dạy hấn."

Nam Trùng mang một vẻ mặt cổ quái mà nói: "Vậy Hồn Kỹ của người là..."

Na Na lại nhìn Lam Hiên Vũ một cái, trong đôi mắt tím của nàng có một tầng hào quang nhạt hiện lên, sau đó nàng mới đáp: "ta là cô võ sĩ, hồn kỹ của ta là khống chế thủy nguyên tố."

"Trùng hợp như vậy sao?" Lam Tiêu mang một vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi mà nhìn nàng.

Đúng vậy a, tất cả những thứ này không phải là quá trùng hợp sao?. Lần đầu gặp nhau thì có thể nói là duyên phận, nhưng lần thứ hai thì sao?

Hơn nữa, hồn kỹ của cô gái tên Na Na này lại cũng là khống chế thủy nguyên tố, là giống với hồn kỹ của Lam Hiên Vũ. Nàng lại còn thích Hiên Vũ tới như vậy, lại muốn làm lão sư của hấn, nhưng sao nàng lại biết gia đình họ đang cần một gia sư đây?

Lam Tiêu vẫn luôn là người thông minh nên tất nhiên hấn sẽ cảm thấy tất cả những sự trùng hợp này rất có thể cũng không phải là trùng hợp. Nên ngay sau đó thì hấn đã trở nên cảnh giác với Na Na.

"Còn chưa có biết người là làm việc gì?" Lam Tiêu thận trọng mà hỏi.

Na Na nói: "Ta vốn là lão sư dạy cô võ thuật tại phân viện của viện nghiên cứu Thiên Đẩu."

Vốn là lão sư sao? Lam Tiêu hơi sững sờ.

Lúc này thì Na Na đã tháo hồn đạo thông tin trên tay rồi đưa cho hấn.

Trong liên bang thì mỗi người đều có hồn đạo thông tin của riêng mình, và nó gắn liền với người sử dụng, dù là ai cũng không thể sử dụng của người khác. Mà trong mỗi cái hồn đạo thông tin lại đều ghi chép tất cả những thông tin của người sử dụng nó.

Việc Na Na đưa hồn đạo thông tin của mình cho Lam Tiêu nhìn có thể nói là một hành vi cực kì thẳng thắn, vì Liên bang rất coi trọng về vấn đề riêng tư nên việc này là hiếm khi xảy ra.

Nếu là dưới tình huống bình thường thì chắc chắn Lam Tiêu sẽ không cầm lấy hồn đạo thông tin của người khác mà xem như vậy, đây là thông tin riêng tư của người ta đấy. Nhưng vì con nên hấn vẫn nhận lấy mà bắt đầu tiến hành kết nối tín hiệu vô tuyến.

Hồn đạo thông tin của Na Na bắt đầu mở ra, rất nhanh hấn liền thấy được toàn bộ thông tin của Na Na.

Tên: Na Na;

Tuổi: Hai mươi lăm

Chức vụ: lão sư cô võ thuật, phân viện viện nghiên cứu Thiên Đẩu, liên bang Đẩu La.

Hạng chức danh: cấp ba

Giới thiệu rất đơn giản, không có những thứ khác, càng không có kinh nghiệm cá nhân hay đại loại vậy.

Theo cách nghĩ của Lam Tiêu thì đây là do Na Na đã khóa những tư liệu khác lại nên hấn mới không xem được, đây cũng là tình huống bình thường mà thôi. Những thông tin có trong hồn đạo thông tin đều là những thứ đáng tin cậy. Vì liên bang rất coi trọng việc này.

Chưa nói tới việc sửa những thông tin trong hồn đạo thông tin này là rất khó, cho dù có thể sửa được thì người sửa nó cũng mang tội nặng.

"Trả lại cho người." Lam Tiêu đưa hồn đạo thông tin cho Na Na, hấn nghiêm mặt mà nói, "Na Na nữ sĩ, rất cảm ơn người vì đã yêu thích Hiên Vũ. Nhưng ta nhất định phải nói với người, gia đình ta chỉ là đến đây chơi, và cũng đã tốn khá nhiều tiền mới có thể đi được chuyến này. Người lại là giáo sư nghiên cứu, thân phận của người cao như vậy nên ta sợ bọn ta sẽ không trả nổi phí dạy học cho người, huống chi người theo bọn ta tới hành tinh Thiên La thì cũng tương đương với việc người bỏ công tác bên này. Về phí tổn của việc này thì thật sự là bọn ta không trả nổi."

Lam Tiêu nói rất thẳng thắn, mà cũng đúng thật là gia đình họ không đủ tiền để thuê một giáo sư hệ cô võ thuật từ hành tinh Thiên Đẩu. Chưa nói tới việc phí dạy học, mà chỉ riêng lộ phí với tiền bồi thường tổn thất cho viện nghiên cứu thôi bọn hấn cũng không đủ sức.

"Không cần các người phải gánh vác, ta không cần tiền. Chỉ là ta rất thích đứa nhỏ này nên muốn dạy hần, tất cả chi phí ta sẽ tự lo" Na Na không chút do dự mà nói.

"A?"

Lần này thì cả Nam Trùng cũng cảm thấy có chút không đúng rồi, điều kiện mà Na Na đưa ra thật sự là quá tốt rồi a.

Nam Trùng cau mày mà nói: "Thế nhưng là.. "

Có vẻ như Na Na tựa đã hiểu ra gì đó, nàng cúi đầu nhìn thoáng qua Lam Hiên Vũ rồi nói: "Thật có lỗi, có lẽ ta có chút mạo muội rồi, nhưng thật sự là ta không có ác ý gì. Hơn nữa ta cũng có thể chứng minh với các người, ta có năng lực dạy bảo hần, mà ta lừa gạt các người cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì."

Nàng vừa nói vừa đi về phía vòng bảo hộ bên hành lang.

Trong mỗi cửa hàng thì hành lang của nó đều trôi nổi giữa không trung, chúng men theo một quy tắc đặc thù mà giao nhau.

Mà vòng bảo hộ của mỗi hành lang đều được chế tác từ kim loại hóa thủy tinh, cao tầm một mét chín, có thể nói là nó vượt qua chiều cao của đa số người trưởng thành, cái này là để tránh khách hàng vượt qua vòng bảo hộ mà phát sinh nguy hiểm.

Na Na bước tới trước vòng bảo hộ mà nhìn ra phía ngoài.

Gia đình Lam Tiêu cũng đi theo, nàng đang muốn chứng minh cái gì đây?

Lam Hiên Vũ nhìn theo Na Na, bên ngoài vòng bảo hộ là một vùng trống trải, khoảng không gian giữa cửa hàng này này là một khoảng rộng lớn cao tới mấy trăm mét. Mà lúc này bọn hần đang đứng ở tầng trệt mà nhìn xuống, nên độ cao cũng tầm chừng trăm mét.

Ở tầng trệt của hàng này có một đài phun nước cực lớn chừng năm mươi mét, mỗi nửa giờ sẽ có nước phun ra, là một trong những cảnh quan trọng yếu của cửa hàng, vì Lam Hiên Vũ cũng vừa mới thấy nó phun không lâu nên tất nhiên lúc này sẽ không có gì, mặt nước bóng loáng như gương.

Nhìn bề nước trước mặt. Na Na nói với một âm thanh mà chỉ có chính nàng mới nghe được: "hần la ta có thể làm một ít chuyện đây."

Nàng vừa nói vừa chậm rãi mà giơ tay lên, đặt vào vòng bảo hộ trước mặt.

Trong khoảnh khắc đó, gia đình Lam Tiêu đều vô thức mà nhìn về phía nàng.

Nàng muốn làm cái gì đây? Thứ làm bọn hần nghi hoặc là bọn hần không thể cảm nhận được bất cứ chút dao động hỗn lực nào từ người Na Na.

Lam Tiêu cùng Nam Trùng hoàn toàn không có cảm giác gì, mà đúng lúc này thì Lam Hiên Vũ lại đột nhiên cảm thấy cánh tay trái của mình có chút nóng lên.

Hần vô thức mà bước hai bước về phía Na Na, trong nội tâm hần đột nhiên tuôn ra một loại cảm giác nhớ nhung và muốn thân mật với nàng. Nam Trùng nghĩ rằng con mình lại hiểu kì nên nàng vội vàng kéo hần lại, không cho hần tiếp tục tới gần Na Na.

Mà đúng lúc này thì bề nước phía dưới đột nhiên xuất hiện biến hóa.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 34: Cữu long hí châu

*Dịch giả: Đức Thành*

Mặt nước đang tĩnh lặng thì đột nhiên xuất hiện rung động, từng vòng sóng xoay tròn đang khuếch tán dần ra phía ngoài. Chỉ một cái chớp mắt sau thì bề nước cực lớn kia đã biến thành một cái vòi rồng khổng lồ không ngừng xoay tròn. Những người vừa mới bước vào cửa hàng liền lập tức thấy sự biến hóa của bề nước, sau đó là những tiếng trầm trồ thán phục không ngừng.

Nháy mắt sau đó thì từng vòng xoáy nước kia chậm rãi mà dâng lên, cái vòi rồng khổng lồ đó cứ như vậy mà ra khỏi hồ nước, chúng bắt đầu chậm rãi bay lên.

"Thùy Long Quyền?" Nam Trùng thốt ra.

Nàng là người chường khổng Bạng nguyên tố nên tất nhiên sẽ rất gần gũi với thủy nguyên tố, Từ khoảng cách trăm mét mà lại có thể biến một bể nước tĩnh lặng thành Thủy Long Quyển thì thật sự là một hồn đế sẽ không thể nào làm nổi.

Nói cách khác thì cô gái trẻ tuổi đang đứng cạnh mình này là một cường giả có cấp bậc Hồn Đế trở lên.

Cái Thủy Long Quyển kia vẫn còn tiếp tục kéo lên, thoáng một chút nó đã đạt tới độ cao trăm mét, nơi cao nhất của vòng xoáy này gần như đã cao ngang bằng với vị trí mà bọn họ đang đứng.

Một tầng ánh sáng bạc lóe lên trong mắt Na Na, những bọt nước trong trung tâm Thủy Long Quyển dần trở nên cuộn cuộn, một con rồng nước đang chậm rãi ngưng tụ thành hình, kèm theo đó là tiếng long ngâm vang lên trầm thấp.

Vì khoảng cách của gia đình Lam Tiêu là gần nhất nên bọn họ có thể thấy rất rõ ràng. Con rồng nước kia không chỉ có ngoại hình của một con rồng, mà cả râu, mắt hay thậm chí là từng mảnh vảy của nó cũng rất chân thật. Trong mắt nó còn tỏa sáng lấp lánh, chiều cao hơn mười mét, nó cứ như vậy mà quanh quẩn trên không trung làm cho người xem phát ra từng đợt kinh hô.

Thế nhưng lúc này mới chỉ là bắt đầu. Ngay khi mọi người giật mình thì Thủy Long Quyển thu nhỏ lại vài phần, sau đó lại có thêm một Thủy Long xuất hiện, nó cũng lượn vòng giữa không trung, sau đó là đầu long thứ ba, đầu thứ tư...

Mãi cho đến khi có tới chín con rồng nước lượn quanh khoảng trống của trung tâm cửa hàng thì tất cả mới dừng lại, còn có thêm một quả cầu nước chừng năm mét đang lơ lửng ở chính giữa.

Chín đầu Thủy Long vây quanh quả cầu nước kia mà bay vút lên, cực kỳ đồ sộ. Lúc này thì tất cả những vòng bảo hộ ở các hành lang đều đã đứng đầy người, không chỉ là khách hàng mà cả những nhân viên của cửa hàng cũng nhìn không được mà chạy đến xem.

Những người vây xem vừa kinh hô vừa dùng hồn đạo thông tin mà quay lại, cảnh tượng này thật sự là quá tráng lệ a! Trong mắt của những người xem thì đây là biểu diễn của cửa hàng này.

Mà giờ này khắc này thì Lam Tiêu cùng Nam Trùng cũng đã cả kinh không ngâm được miệng, cái này... đây quả thật là Na Na làm được sao? Nếu như đây quả thật là nàng làm thì nàng có thể không chế thủy nguyên tố tới mức độ nào chứ?

Na Na quay đầu mà nhìn về phía Lam Tiêu cùng Nam Trùng: "Có thể chứ?"

Nam Trùng hỏi dò: "Ngươi... ngươi là Phong Hào Đầu La sao?"

Na Na sùng sốt một chút: "Phong Hào Đầu La sao? Hẳn là vậy đi."

Thật sự là chính Na Na cũng không biết mình có phải là Phong Hào Đầu La hay không nữa, những năm gần đây nàng cũng đã học được khá nhiều tri thức của thế giới này, cũng biết đại khái Phong Hào Đầu La là cái gì. Trong tiềm thức thì nàng cho rằng mình không phải là Phong Hào Đầu La, nhưng hình như cái danh xưng này cũng có chút quan hệ với nàng.

"Phong Hào Đầu La!" Nam Trùng hưng phấn tới mức mặt đỏ lên, dùng nhìn nàng đã là một Hồn Đế, nàng còn chưa bao giờ thấy qua Phong Hào Đầu La đây. Cho dù là giờ đây khoa học kỹ thuật đã thuật thập phần phát triển, nhưng một vị Phong Hào Đầu La cũng vẫn là tồn tại cao quý nhất Liên bang.

Na Na chỉ tay phải xuống dưới một cái, quả cầu nước đang lơ lửng giữa không trung bỗng rơi xuống, chín đầu Thủy Long cũng đuổi theo nó mà xuống, cuối cùng rơi vào trong trong bể nước, nhưng cũng không có chút tung tóe hay âm thanh gì. Tất cả đều khôi phục lại về tĩnh lặng ban đầu.

Nếu không phải đã thấy được một màn kia thì chỉ sợ sẽ không ai nghĩ rằng bể nước này vừa mới phát sinh một màn hoành tráng tới như vậy.

Tuy tu vi của Lam Tiêu không bằng Nam Trùng, mà thậm chí hẳn còn không có cách nào phán đoán ra tu vi dạng gì mới có thể làm được như vậy, "Phong Hào Đầu La" bốn chữ này đã để cho hẳn một sự rung động mãnh liệt.

Na Na nói: "khi nãy hẳn là ngươi đã ghi lại số hồn đạo thông tin của ta rồi, sau này chỉ cần tra một chút là có thể liên lạc với ta. Khi nào các ngươi quay về hành tinh Thiên La?"

Nam Trùng vô thức mà đáp: "Ngày mai a."

Na Na khẽ gật đầu, sau đó nàng ngồi xổm xuống rồi nhẹ nhàng mà xoa đầu Lam Hiến Vũ đầu, mỉm cười nói: "Vậy ngày mai gặp lại."

Đến khi bóng dáng Na Na hoàn toàn biến mất thì Lam Tiêu cùng Nam Trùng cũng vẫn còn cảm giác đang ở trong mộng.

Phong Hào Đầu La? Nếu thật sự đối phương là một vị Phong Hào Đầu La thì cũng không thể hoài nghi được gì nữa rồi. Những thứ khác không nói, riêng là trợ cấp của Liên bang dành cho Phong Hào Đầu La cũng đủ để cho nàng trở thành giai cấp thượng tầng. Khó trách người ta không so đo gì tới tiền lương. Chẳng lẽ nàng thật sự có duyên phận với Lam Hiến Vũ sao?

Lam Tiêu cau mày mà nói với Nam Trùng: "Có phải ngươi phát hiện ra cái gì rồi không? "

Nam Trùng lắc đầu: "Chúng ta không thể quá miễn cảm như vậy. Dù thiết bị cũng không thể tra ra được gì, vậy coi như người ta đứng là Phong Hào Đầu La thật thì mình có thể nhìn ra cái gì đây?"

"Ba mẹ đang nói cái gì vậy a? Na Na a đi là muốn làm lão sư của con sao?" Lam Hiền Vũ mở to mắt mà nhìn bọn họ.

Nam Trùng nói: "VẬY con có thích Na Na a đi không?"

"thích, thích." Lam Hiền Vũ gật đầu không ngừng, hần nhìn nhìn về chiếc mô hình Ngân Long Đầu La trong tay Lam Tiêu thì lại càng cảm thấy Na Na a đi đáng thích vô cùng.

Lam Tiêu nói: "Nhìn tình huống rồi nói sau. Nếu như ta nhớ không lầm thì phi thuyền về hành tinh Thiên La cũng đã không còn chỗ trống rồi, không biết nàng sẽ định theo chúng ta về như thế nào, chỗ chúng ta thì có số hồn đạo thông tin của nàng nhưng nàng lại không có cách liên lạc với chúng ta. Nếu như vậy mà nàng vẫn có thể tìm đến thì sợ là chúng ta không có cách nào từ chối được." Nói đến đây thì hần cũng không nhịn được mà cười khổ.

Bị một vị Phong Hào Đầu La nhìn trúng thì việc từ chối cũng không phải chuyện dễ dàng gì. Hơn nữa, từ biểu hiện của nàng mà nhìn thì có lẽ là nàng thật sự thích Hiền Vũ. Vì thậm chí nàng còn không tiếc bại lộ năng lực của mình trước mặt mọi người nữa mà.

Lúc này thì sự hào hứng khi mua sắm của Nam Trùng đã bị hạ thấp rất nhiều, gia đình họ cứ đi lòng vòng một hồi, cũng nghe thấy những vị khách xung quanh đang bàn tán sôi nổi về "Cửu Long Hí Châu" khi nãy. Sau đó không lâu thì bọn hần cũng trở về khách sạn.

Nhưng phi thuyền vũ trụ là không đợi người, vừa rạng sáng ngày thứ hai thì bọn hần cũng đã thu thập xong tất cả hành lý, lại một lần nữa vào trung tâm du hành vũ trụ Thiên Đầu Thành mà đợi giờ khởi hành.

"Na Na a đi sẽ tới sao?" Lam Hiền Vũ ngó ngang ngó dọc quanh phòng đợi, nhưng từ đầu tới cuối hần cũng không nhìn thấy được bóng dáng của Na Na.

"Ba cũng không biết, có lẽ là phải xem duyên phận thôi" tuy rằng ngoài miệng thì Lam Tiêu nói như vậy nhưng trong nội tâm thì hần cũng không quá hy vọng gặp lại cô gái tuyệt sắc kia.

Mà Nam Trùng thì lại là một bộ dáng chẳng thèm nghĩ ngợi, nếu quả thật có một vị Phong Hào Đầu La muốn dạy bảo con của mình thì đương nhiên không phải là chuyện gì xấu.

Mãi cho đến khi leo lên phi thuyền vũ trụ bọn hần cũng vẫn không nhìn thấy Na Na.

Phi thuyền vũ trụ mà bọn hần ngồi vẫn là con tàu số 7703 trước kia vì vốn dĩ là bọn họ đặt vé cả hai chiếc. Mà trước khi phi thuyền cất cánh thì cũng vẫn là một tràng nhắc nhở dài ngoằng về những vấn đề an toàn.

Lúc này thì tâm tình của Lam Hiền Vũ đã có chút sa sút, tới khi phi thuyền châm lửa cất cánh hần cũng vẫn im lặng mà ngồi một chỗ, bởi vì từ đầu tới cuối hần vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Na Na.

Hần muốn nhờ Lam Tiêu dùng hồn đạo thông tin gọi cho Na Na nhưng Lam Tiêu lại từ chối, Lam Tiêu nói rằng nếu có duyên phận thì nhất định sẽ nhìn thấy, còn nếu như không thấy được thì chính là duyên phận chưa tới.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đầu La - Đầu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 35: Mất tích

*Dịch giả: Đức Thành*

Hành tinh Thiên Đầu.

"Na Na, người dạy chưa?" Vân Diễm đứng ngoài cửa phòng Na Na nhấn thiết bị thông tin, nàng vô cùng buồn chán mà hỏi.

Tuy hiện tại thì đã có thể coi Na Na là một người tự do, nhưng bởi vì tình huống đặc thù nên Vân Diễm vẫn phải chịu trách nhiệm chăm sóc Na Na và báo cáo các tình huống lên trên. Mà trong lúc vô tình Na Na đã biểu hiện ra trình độ cổ võ thuật của mình nên các nhà khoa học trong viện nghiên cứu đã cho nàng cái danh hiệu giáo sư.

Vân Diễm cũng đã thử đề cho Na Na đi làm lão sư nhưng Na Na lại không đồng ý, vì nàng còn muốn dùng khoảng thời gian nhàn rỗi đó để ngắm người.

Hôm nay phải làm cái gì mới tốt đây? Na Na cũng không muốn đi làm thủy liệu pháp với mình, nàng nói không muốn người khác thấy thân thể mình. Lúc này thì cái quan niệm này của nàng thật sự là rất tốt a. Coi như là nàng đã bị mất kí ức nhưng cũng không có vứt bỏ cái quan niệm này.

Vẫn đi dạo quanh các cửa hàng sao? Không có ý nghĩa a! Không bằng mang nàng tới xem học viện sơ cấp của viện nghiên cứu một chút đi, nói không chừng nàng sẽ có hứng thú làm lão sư đây? Nếu như nàng chấp nhận làm lão sư thì sau này mình sẽ không phải đi cùng nàng thường xuyên nữa, cũng có

thể tự do một ít rồi a.

A, sao mãi lâu rồi mà Na Na còn chưa tới mở cửa?

Trước kia, mỗi lần Vân Diễm tới thì nàng chỉ cần nhấn vào thiết bị thông tin là Na Na sẽ tới mở cửa trong vòng năm giây, nhưng hôm nay đã quá cả mười giây rồi a.

"Na Na, là ta, Vân Diễm đây! Mở cửa nào." Vân Diễm vừa gọi vừa cười.

Thế nhưng vẫn không có một tiếng trả lời.

Vân Diễm lại đợi gần một phút đồng hồ, rốt cuộc thì nàng cũng đã cảm thấy có chút không đúng rồi. Nàng nhanh chóng lấy ra thẻ ra vào dự bị mà mở cửa phòng.

Trong phòng thập phần sạch sẽ, giường cũng đã được sắp xếp vô cùng bằng phẳng, nhưng lại không có tung tích của Na Na.

"Na Na, Na Na." Vân Diễm vội gọi hai tiếng, nàng tìm khắp nơi trong phòng nhưng cuối cùng cũng không thấy Na Na, sắc mặt nàng lập tức trở nên khó nhìn. Bình thường thì Na Na sẽ không bao giờ ra ngoài một mình a!

Nàng vội vàng bấm hờn đạo thông tin mà gọi cho Na Na nhưng cũng không cách nào liên lạc được. Trong hờn đạo thông tin thì cũng có trang bị cả thiết bị định vị. Nhưng nếu hờn đạo thông tin bị ép tắt đi thì thiết bị định vị cũng vô dụng.

Đối với người hiện đại mà nói thì đây là một tình huống gần như không thể xuất hiện, vì mọi người đều vô cùng ỷ lại vào hờn đạo thông tin, nhưng lúc này thì hiển nhiên là Na Na đã tắt hờn đạo thông tin của mình.

Vân Diễm lục lọi quanh phòng một hồi lâu, cuối cùng nàng đã tìm được một trang giấy.

"Vân Diễm, ta muốn ra ngoài một thời gian. Ta đã tìm được một ít việc mình cần phải làm, người không cần tìm ta, sau khi giải quyết xong mọi việc ta sẽ trở về. Nhưng có lẽ, ta cũng sẽ không về" Ký tên "Na Na".

Chỉ có vài câu đơn giản như vậy nhưng sau khi Vân Diễm đọc xong thì liền hoảng sợ. Nàng là một người giám hộ, nhưng đối tượng giám hộ lại trốn đi, lại còn nói có lẽ sẽ không trở về, nàng sẽ phải báo cáo lên trên như thế nào đây?

Vân Diễm không dám trì hoãn, nàng vội vàng gọi tới một dãy số hờn đạo thông tin.

...

Phi thuyền vũ trụ thuận lợi lao ra khỏi tầng khí quyển mà tiến nhập vào trạng thái phi hành dài đằng đặc. Khi đi cần tới bảy ngày thì tất nhiên lúc về cũng phải cần bảy ngày mới được.

Vì không có nhìn thấy Na Na nên lúc này Lam Tiêu cũng khá thoải mái, đương nhiên hắn sẽ cho rằng đây là chuyện tốt, dù sao lúc trước cũng chỉ là tình cờ gặp nhau mà thôi, thứ hắn hi vọng là gia đình được bình an, còn về phần con trai có nổi bật được không thì cứ thuận theo tự nhiên là được.

Lúc này thì tâm tình của Lam Hiên Vũ cũng đã bình phục lại một chút, hắn nhìn ra ngoài cửa sổ mà có chút sững sờ.

Thật sự là vũ trụ rất đẹp, rất yên tĩnh, những ngôi sao là thứ duy nhất tô điểm lên vũ trụ, tất cả những điều này đều mang cho hắn một cảm giác tự do.

Lúc này thì vòng bảo hộ của hắn cũng đã được mở ra, bảy ngày thời gian, thứ giết thời gian tốt nhất tất nhiên vẫn là mình tưởng.

Từ ngày bị Diệp Phong áp bách làm cho Lam Ngân Thảo ngân văn của hắn xuất hiện một ít biến hóa thì hắn phát hiện, mình đã có thể vận hành Huyền Thiên Công trời chảy hơn rất nhiều rồi.

Cái này tất nhiên là do tinh thần lực tăng mạnh nên lực khống chế của hắn cũng tăng mạnh theo. Cuối cùng là hồn lực của hắn đã tăng lên với tốc độ cao, lúc này hắn đã có cảm giác hồn lực của mình sắp đột phá đến cấp mười hai.

"Hiên Vũ." Đúng lúc này thì một giọng nói dễ nghe vang lên trong đầu hắn.

Lam Hiên Vũ gần như là vô thức mà ngồi ngay ngắn lại, hắn ngó nghiêng xung quanh mà thì thào: "Na Na a di, là người sao?" Hắn quá quen thuộc giọng nói này rồi, nên thoáng nghe hắn cũng đã nhận ra là ai.

"Người ngồi xuống đi, không nên cử động, là ta đây." giọng nói của Na Na lại xuất hiện lần nữa trong đầu của hắn. Vì có vòng bảo hộ cách âm nên âm thanh của Lam Hiên Vũ cũng không bị ngoại giới nghe thấy.

Lam Hiên Vũ hưng phấn mà nói: "Na Na a di, người cũng đang ở trên phi thuyền sao, ta còn tưởng rằng người không có lên nên đang có chút thất vọng rồi đây."

Na Na mỉm cười: "Làm sao ta lại không đi đây? A di đã nói thì nhất định sẽ làm được."

"Thật tốt quá! A di, vậy sau này người thật sự muốn làm lão sư ta sao?" Lam Hiên Vũ hỏi.

"Người có muốn ta làm lão sư của người không?" Na Na hỏi lại.

"Muốn chứ! Vậy từ giờ ta sẽ gọi người là Na Na lão sư được không?" Lam Hiên Vũ hưng phấn mà nói.

"Được." Na Na đáp ứng một tiếng.

"Na Na lão sư, vậy giờ người đang ở đâu?" Lam Hiên Vũ tò mò hỏi.

Hắn không nhìn thấy Na Na nhưng lại có thể nghe được giọng nói của nàng, đối với một đứa nhỏ mới có bảy tuổi thì thực sự đây là một chuyện rất gây tò mò a.

"Ta không có ở tầng của các người nên người mới không nhìn thấy ta, có điều nó cũng không ảnh hưởng gì, ta có thể thông qua Tinh Thần Lực để câu thông với người." Na Na nói.

Lam Hiên Vũ nói: "Như vậy sao! Ba nói gia đình ta không có nhiều tiền để mua vé cấp bậc cao hơn. Na Na lão sư, chỗ đó có thể nằm thẳng không?"

Na Na dừng lại một chút, hình như là đang nghĩ gì đó, lúc sau nàng mới nói: "Có thể đấy. Sau này Hiên Vũ cũng nhất định có thể ngồi trên chỗ tốt hơn"

Lam Hiên Vũ nói: "Na Na lão sư, ta có thể đi tìm người không?"

Na Na dừng lại một lát rồi nói: "Cái này có lẽ là không được, vì theo quy định của phi thuyền thì người sẽ không thể lên đây."

Nếu như hiện tại Lam Hiên Vũ có thể đi tới những tầng cao hơn thì hắn sẽ phát hiện ra dù mình có đi tới bất kì tầng nào cũng không thể thấy được Na Na.

"A, vậy cũng chỉ còn cách gặp nhau khi xuống phi thuyền thôi sao?" Lam Hiên Vũ có chút thất vọng mà nói.

"Thực ra cũng không hẳn là không thể nhìn thấy. Nếu như người muốn thấy ta, thì người liền nhắm mắt lại và mình tưởng là được. Lão sư sẽ tới gặp người, được không?" âm thanh của Na Na trở nên càng ôn nhu.

Thật sự là nàng không muốn để cho đứa bé này phải thất vọng, phần cứng chiều đến từ nội tâm kia cũng làm cho chính nàng phải kinh ngạc, mà đây lại là một loại tình cảm mà nàng cũng không thể không chế được.

"A. Vâng!"

Lam Hiên Vũ khoanh chân mà ngồi xuống tại chỗ, hắn dần tiến vào trạng thái minh tưởng. Huyền Thiên Công bắt đầu tự hành vận chuyển. Đối với một đứa trẻ mà nói thì thực ra cũng không có quá nhiều tạp niệm.

Sau khi tiến vào trạng thái minh tưởng thì ý thức của hắn dần biến thành một mảnh tối đen. Hắn cảm thấy xung quanh mình có chút ánh sáng lơ lửng. Chúng là từng điểm sáng nhỏ màu bạc tạo thành. Đúng lúc này, đột nhiên có một vệt sáng lớn xuất hiện, nó chiếu sáng tất cả mọi thứ chung quanh.

Sau đó một bóng người dần hiện lên một cách chậm rãi.

Tóc bạc, mắt tím, trên mặt nàng đã không còn khẩu trang, chỉ có một khuôn mặt tuyệt sắc dung nhan đang cười dịu với hắn.

"Hiên Vũ." Nàng nhẹ giọng mà gọi hắn.

Lam Hiên Vũ chỉ cảm thấy có một cỗ lực lượng đang dẫn dắt lấy hắn, nháy mắt sau đó thì những hình ảnh trước mắt hắn liền trở nên rõ ràng mà chân thật. Hắn cúi đầu xuống nhìn thì phát hiện mình lại đang lơ lửng trong mảnh không gian này, hắn cứ như vậy mà đứng trước mặt Na Na.

"Oa, thật thần kỳ a! Na Na lão sư, đây là nơi nào vậy?" Hắn kinh ngạc mà nhìn chung quanh, sau đó hắn lại phát hiện mình vẫn có thể cử động, cũng có loại chân đạp trên mặt đất cảm giác.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cự Đầu La - Đầu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 36: Trò chơi

*Dịch giả: Đức Thành*

"Đây là ở trong ý thức của người, sau này tinh thần lực của người trở nên mạnh mẽ thì người sẽ rõ vấn đề này, thực ra thì ý thức của chúng ta cũng là



một phiên không gian, chẳng qua là người bình thường sẽ không có cách nào khống chế mảnh không gian này mà thôi. Cho nên hiện tại thì ngươi chỉ có thể đề ta dẫn dắt thì mới có thể tiến vào mảnh không gian này, vì hiện tại mảnh không gian ý thức bày của ngươi còn rất yếu. Nhưng sau này sẽ rất mạnh đấy." Na Na khẽ cười nói.

Lam Hiên Vũ nghe mà có chút không hiểu: "Ý thức không gian? Chính là Tinh Thần Lực sao?"

Na Na suy nghĩ một chút rồi nói: "Hắn là vậy a. Sau khi ta dùng tinh thần lực mới hiểu được những điều này."

"Thật thú vị, vậy sau này ta có thể gặp lão sư ở chỗ này không?" Lam Hiên Vũ hỏi.

Na Na nói: "Chỉ cần khoảng cách không quá xa thì hẳn là là cũng được. Có điều, chỉ có thể là ta tới tìm ngươi."

"Tốt! Tốt!" Lam Hiên Vũ cao hứng búng búng mà nói.

Na Na nói: "Vậy từ giờ ta đã là lão sư của ngươi, ngươi muốn học cái gì đây?"

Lam Hiên Vũ suy nghĩ một chút rồi nói: "Ta cũng không biết. Có điều, ở học viện có một nữ sinh luôn khi dễ ta, mà Hồn Kỹ của nàng lại là trăm năm, nhưng không biết vì cái gì mà hồn kỹ đó lại mất hiệu lực với ta. Na Na lão sư, ngươi có đánh nhau không?"

Na Na ngăn người một lát: "có lẽ là có a."

Lam Hiên Vũ nói: "Thế nhưng có phải đánh nhau là không tốt không?"

Na Na nở nụ cười: "Cái này thì phải xem lý do đánh nhau là gì, nếu vì bảo vệ ai đó nên bảo vệ thì đó cũng không phải là không tốt. Thí dụ như mẹ ngươi bị người khi dễ thì chẳng lẽ ngươi lại không bảo hộ nàng sao? Mà khi ngươi muốn bảo hộ nàng nhưng lại không có năng lực thì ngươi nên làm cái gì bây giờ?"

Có vẻ như Lam Hiên Vũ đã có chút hiểu ra: "Vậy tu luyện chính là vì bảo hộ người sao? Bảo vệ người mình yêu quý?"

"Ừm, ngươi có thể hiểu như vậy. Đúng vậy a, có thể bảo vệ người mình thích." thần sắc của Na Na đột nhiên trở nên mê man, hình như nàng đã nhớ ra cái gì đó.

Lam Hiên Vũ quơ quơ tay trước mặt nàng: "Na Na lão sư, ngươi làm sao vậy?"

Na Na giật mình tỉnh lại: "Ta cũng không biết, hình như là đột nhiên nghĩ đến cái gì. Hiên Vũ, vậy bây giờ ngươi muốn học cái gì nhất đây? Lão sư cũng muốn nghĩ xem nên dạy ngươi người thế nào đây"

Lam Hiên Vũ nghiêng đầu mà nói: "Na Na lão sư, nhưng ta vẫn có chút không dám đánh người, mà cũng không muốn bị người khác đánh, có cách gì để không bị người khác đánh không vậy?"

Na Na nở nụ cười: "Vì cái gì không dám đánh người a?"

"Ta có chút sợ nha." Lam Hiên Vũ có chút nhăn nhó mà nói.

Na Na lập tức cười sáng lạn, nhìn đáng cười rực rỡ kia của nàng, Lam Hiên Vũ không khỏi có chút ngây dại.

"Ở chỗ này thì ta cũng không có cách nào dạy ngươi điều khiển nguyên tố, vậy bây giờ lão sư sẽ dạy ngươi một cái bộ pháp nha. Nếu ngươi học được tốt cái này thì người khác có muốn đánh ngươi cũng không dễ, được không?"

"Vâng, tốt!" Lam Hiên Vũ cười nói.

"Vậy ngươi thử tới bắt ta xem." Na Na mỉm cười nói.

Lam Hiên Vũ nói: "Bắt lão sư làm gì?"

Na Na nói: "Bắt được lão sư thì sẽ có thưởng, bắt không được thì có trừng phạt nhé."

Lam Hiên Vũ vui mừng mà nói: "Ban thưởng?"

Na Na cười nói: "Bắt được ta thì ta sẽ cho ngươi ôm một chút, nếu bắt không được thì ta sẽ phạt ngươi phải để cho ta ôm một phát, được không?"

Sau khi nàng nói mấy lời này thì chính nàng cũng không khỏi có chút kinh ngạc. Vì từ khi tỉnh lại từ trong băng tới giờ nàng còn chưa có cho ai thân mật với mình, cho dù là nữ cũng không được. Nhưng chẳng hiểu sao khi ở trước mặt đứa bé này nàng lại chẳng có chút suy nghĩ phòng hộ nào.

"Được rồi, ta tới rồi." Lam Hiên Vũ vừa nói vừa chạy bắn về phía Na Na.

Na Na chỉ lui về phía sau một bước, có thể nói là ngay khi Lam Hiên Vũ sắp chạm tới nàng thì nàng lập tức rút lại, Lam Hiên Vũ liền bắt hụt. Lam Hiên Vũ lại vội vàng nhào tới. Na Na khẽ uốn người, chân nàng cũng theo đó lướt ngang ra mà né đi cái nhào này của hắn.

Lam Hiên Vũ vô thức mà định phóng thích võ hồn, nhưng ngay sau đó thì hắn phát hiện ra, ở chỗ này thì hắn không có cách nào phóng thích được Võ Hồn, chỉ có thể đuổi theo mới bắt được Na Na.

Nhìn qua thì Na Na chỉ lướt qua lướt lại trong vòng một mét vuông, tốc độ cũng không quá nhanh, nhưng dưới chân nàng lại thực hiện một bộ pháp kì diệu, dù Lam Hiên Vũ có dùng cách nào đi nữa cũng không thể chạm tới nàng.

Dù là ở trong không gian của ý thức nhưng người cũng vẫn phải mệt, chỉ một lát sau Lam Hiên Vũ đã mệt mỏi mà ngừng lại, mọi thứ trước mắt hắn cũng dần trở nên mơ hồ "Lão sư, ta bắt không được, ta mệt quá."

Na Na nói: "Cái này là do tinh thần lực của ngươi bị tiêu hao, không sao, lần tới ta lại đến. Khi ngươi đuổi bắt ta phải chú ý bộ pháp dưới chân ta, ngươi có thể học cái này để bắt ta. Lần này ngươi thua nhé."

"Vậy còn việc cho ngươi ôm một phát?" Lam Hiên Vũ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn mà nhìn Na Na.

Na Na mỉm cười: "Hiện tại nợ nha, lần sau lại ôm. Được rồi, ngươi tiếp tục minh tường đi, khi tinh thần lực của ngươi khôi phục lại thì lão sư sẽ lại tới tìm ngươi đấy."

Bởi vì có Na Na nên chuyến đường về này đối với Lam Hiên Vũ đã trở nên không còn nhàm chán.

Lam Tiêu cùng Nam Trường cũng đều có chút kinh ngạc, vì trong toàn bộ chặng đường, ngoài ăn cơm thì hầu như lúc nào Lam Hiên Vũ cũng minh tường, hơn nữa còn minh tường không ngừng nghỉ chút nào.

Mà trên thực tế thì hắn đang rất vui vẻ trong thế giới tinh thần của mình, mỗi khi tinh thần lực của hắn khôi phục lại là Na Na sẽ lại xuất hiện trước mặt hắn, lại để cho hắn đi bắt nàng.

Lam Hiên Vũ luôn bắt không được, hắn cũng đã có những lúc vì không bắt được nàng mà ảnh hưởng tới tâm tình, mà mỗi khi hắn như vậy thì Na Na lại cố ý để cho hắn bắt, cho hắn vui vẻ thoáng một chút, sau đó lại một lần nữa tiếp tục. Hắn vẫn luôn chơi cái trò đuổi bắt người này tới khi phi thuyền vũ trụ đáp xuống.

Trong sự chấn động kịch liệt, phi thuyền số 7703 xuyên qua tầng khí quyển mà chậm rãi đáp xuống hành tinh Thiên La, vững vàng dừng ở trung tâm du hành vũ trụ.

"Hô ——" hầu như mỗi người đều có cảm giác như trút được gánh nặng.

Trọn vẹn bảy ngày a! Dưới cái tư thế nửa ngồi nửa nằm mà lại phải kiên trì lâu như vậy thì đối với bất cứ ai cũng không phải một chuyện dễ dàng.

Lúc này thì chỉ có Lam Hiên Vũ là đang lộ ra thần thái sáng láng, không biết vì cái gì, nhưng Nam Trường cảm thấy mắt con trai mình trở nên sáng ngời hơn rất nhiều.

Trở lại hành tinh thiên La, tất cả mọi thứ đều trở nên quen thuộc, mà sau khi ra khỏi phi thuyền thì Lam Hiên Vũ không ngừng ngó ngang ngó dọc, hắn đang cố gắng tìm kiếm bóng dáng kia. Trò đuổi bắt của hắn và Na Na đã diễn ra vài chục lần trong suốt chuyến đi, hai người cũng đã quen thuộc rất nhiều. Khi hắn vui vẻ nhất là lúc Na Na cố ý để cho hắn bắt được mình.

Mặc dù trong thế giới tinh thần thì cũng không có cảm giác gì, nhưng mỗi khi hắn bắt được Na Na thì đều có cảm giác rất an toàn.

"Đừng ngó nghiêng nữa, lão sư sẽ tới nhà tìm ngươi. Giờ thì cứ về cùng ba mẹ trước đi." Giọng nói của Na Na đột nhiên vang lên trong đầu hắn.

Lam Hiên Vũ gần như là thốt ra: "vâng"

"Vâng cái gì vậy?" Nam Trường nghi ngờ mà nhìn về phía hắn.

Lam Hiên Vũ cười híp mắt mà nói: "Đây là bí mật, không nói cho mẹ."

Sắc mặt Nam Trường đột nhiên nghiêm nghị lại, nàng cứng rắn nói: "Vậy tịch thu mô hình của con."

"A? Đừng, đừng mà mẹ yêu." Lam Hiên Vũ lập tức ôm lấy eo Nam Trường, hắn mở to đôi mắt ngập nước mà nhìn nàng.

Nam Trường lập tức nở nụ cười: "Được rồi, mẹ trêu đấy, chúng ta nhanh về nhà a, về nhà tắm rửa cho thật tốt đã."

Bọn hắn không dừng lại ở Thiên La Thành mà trực tiếp bay tới Tử La Thành, rút cuộc thì cũng về tới nhà trong tối hôm đó.

Vừa về tới nhà, Nam Trường cùng Lam Tiêu lập tức nằm vật ra giường, cũng không muốn nhúc nhích một chút nào. Chuyến đi vũ trụ dài như vậy thật sự là rất mệt mỏi a!

Lam Hiên Vũ cũng có chút mệt rồi, nhưng hắn còn nhớ rõ Na Na đã nói nên không có đi ngủ, mà vào phòng mình ngồi minh tường. Ngay sau khi hắn tiến vào trạng thái minh tường không lâu thì thế giới tinh thần của hắn lại một lần nữa sáng lên.

## Chương 37: Lão sư tới

*Dịch giả: Đức Thành*

"Na Na lão sư." Lam Hiên Vũ thấy Na Na thì vui mừng mà kêu lên, "Thật tốt quá, Lão sư giữ lời nói."

Na Na mỉm cười xoa đầu hắn: đương nhiên là lão sư sẽ giữ lời rồi, hơn nữa ngươi cũng sắp phải thực hiện lời hứa rồi, ngươi còn thiếu nợ ta rất nhiều cái ôm đấy."

Lam Hiên Vũ kháng nghị: "lão sư cũng thiếu nợ ta đấy."

Na Na khẽ cười: "Được rồi, lát nữa chúng ta sẽ trả nợ lẫn nhau. Đến đây đi, tiếp tục trò chơi của chúng ta, tới bắt ta đi."

"Ha ha, ta bắt được lão sư luôn rồi, ta thắng!." Lam Hiên Vũ ôm lấy nàng với một vẻ mặt đắc ý.

"Được rồi, coi như ngươi thắng một lần, lại tới đây đi" Na Na lơ đãng mà cười. Lam Hiên Vũ buông tay ra, sau đó hắn lại lập tức ôm nàng mà hô: "Lần thứ hai."

Hắn nhớ rất rõ Na Na đã nói với hắn, công kích định nhân bắt ngờ mới là tốt nhất.

Đáng tiếc, người hắn đối mặt lại là lão sư của mình.

Na Na bước sang một bên, tránh được cái ôm này của hắn trong nháy mắt, tiếp theo thì tất nhiên Lam Hiên Vũ sẽ không thể bắt được nàng nữa. Mãi cho đến khi hắn mới một không thể đuổi nữa thì trò chơi mới dừng lại, Lam Hiên Vũ lại tiếp tục tiến vào trạng thái mình tưởng.

Ánh sáng bạc lóe lên trong một con hẻm nhỏ tại Từ La Thành, Na Na chậm rãi bước ra, tầng sáng bạc trên người nàng dần thu lại, sai đó nàng cứ như vậy mà đi dạo trên đường phố.

Nàng không có chỗ ở, cũng không biết mình nên đi chỗ nào, hơn nữa, nàng cũng không hề có nhiều tiền như Lam Tiêu vẫn nghĩ. Trợ cấp mà viện nghiên cứu cho nàng cũng không nhiều. Chẳng qua là bình thường thì nàng sẽ chẳng bao giờ dùng tới tiền mà thôi.

Lúc này thì nàng cũng đang ở một nơi không xa nhà Lam Hiên Vũ, trên thực tế thì đúng thật là nàng đi cùng chuyến tàu với gia đình Lam Hiên Vũ. chỉ có điều, nàng không có mua phiếu.

Giờ đây thì càng lúc nàng càng cảm thấy mình không giống người thường rồi. Tuy trí nhớ của nàng vẫn không có khôi phục nhưng có vài thứ khác, thí dụ như năng lực, có vẻ như chúng đang dần khôi phục theo yêu cầu của nàng.

Con đường ban đêm có vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng, nàng cứ như vậy mà đi về phía trước, ánh đèn kéo ra một bóng dáng thật dài sau lưng nàng..

Sáng sớm.

Lam Hiên Vũ khoanh chân mà ngồi mình tưởng cả một đêm, lúc này hắn dùng lực mà đuổi cái lưng mệt mỏi, thoáng giãn thân thể một phát.

Không biết vì cái gì nhưng Lam Hiên Vũ cảm thấy hôm nay bản thân có chút khác, có vẻ như hồn lực đã tăng lên rõ rệt.

"Mẹ, mẹ, hình như hồn lực của con đã thăng cấp." Lam Hiên Vũ chạy đến phòng bếp rồi tìm thấy Nam Trùng đang làm bữa sáng, hắn cao hứng bưng bưng mà nói.

Nam Trùng cười nói: "Thật vậy sao? Vậy thì quá tốt rồi, để mẹ kiểm tra cho con một chút."

Qua thời gian dài như vậy thì cho dù hồn lực của Lam Hiên Vũ thật sự thăng cấp cũng đã là rất chậm, nhưng dù sao nàng cũng không thể đã kích tới suy nghĩ tích cực của con mình được.

"Lão công, ngươi mang thiết bị kiểm tra hồn lực vào đây cho con một chút, hồn lực của hắn giống như thăng cấp." Nam Trùng ngoảnh ra phía ngoài hồ một câu, sau đó lại tiếp tục nấu nướng.

Quả nhiên chỉ cần kiểm tra một chút là rõ. hồn lực của Lam Hiên Vũ đã đột phá đến mười hai cấp. Tuy rằng tốc độ tăng lên chậm một chút nhưng vẫn làm cho hắn rất vui vẻ.

Đúng lúc này thì tiếng chuông cửa vang lên.

Đôi mắt Lam Hiên Vũ đột nhiên sáng ngời lên, hắn không thể chờ đợi được mà lập tức chạy ra ngoài, hắn cũng chẳng cần nghĩ là ai cũng đã mở cửa ra luôn.

Một mái tóc dài màu bạc, Na Na đang đeo chiếc khẩu trang màu đen mà đứng ở cửa.

Khi thấy người mở cửa là Lam Hiên Vũ thì nàng ngồi xổm người xuống, mỉm cười nói: "Ta đến đòi nợ rồi đây."

"Na Na lão sư." Vì hắn đã rất quen thuộc với Na Na trong không gian ý thức của mình, nên vừa thấy thì hắn bỏ nhào qua mà ôm lấy nàng.

Thân thể Na Na thoáng run rẩy nhẹ một chút, một luồng tình cảm ấm áp đang tuôn ra từ đáy lòng nàng, một đêm lang thang giữa đường lạnh lẽo cũng đã bị cổ tình cảm này đánh tan hết.

Lúc này Lam Tiêu cũng đã đi tới cửa, hắn thấy Na Na thì kinh hãi mà nói: "Miện hạ, người thật sự đến rồi sao!"

Hắn và Nam Trùng cũng đã nhận định Na Na là một vị Phong Hào Đầu La, mà đối mặt với một vị Phong Hào Đầu La là cần dùng "Miện hạ" mà xưng hô.

Mỗi một vị Phong Hào Đầu La đều là nhân vật lớn của Liên bang, chỉ có những học viện cực hạn mới có cấp độ này tồn tại, huống chi Na Na lại còn trẻ như vậy.

Na Na có chút không nở buông Lam Hiên Vũ, nàng ôm luôn tên tiểu tử này mà đứng lên: "Lam tiên sinh khỏe chứ, quấy rầy gia đình rồi, ta có thể vào không?"

"Đương nhiên, đương nhiên, mời vào" Lam Tiêu vội vàng tránh cho nàng vào.

"Hiên Vũ, mau xuống đây a." Lam Tiêu khẽ kêu con trai một tiếng.

Lam Hiên Vũ quay đầu nhìn về phía cha mình mà nói: "Ba, trên người Na Na lão sư có mùi thơm quá a."

"con lễ phép chút đi." Lam Tiêu cau mày lại.

Lam Hiên Vũ thè lưỡi rồi nhảy xuống từ trên ngực Na Na.

Lúc này Nam Trùng cũng đã ra tới cửa. Khi nàng thấy người tới là Na Na thì cũng rất kinh ngạc, sau khi liếc mắt với trượng phụ thì nàng quay sang nói với Na Na "Miện hạ ăn sáng chưa?"

Na Na sững sốt một chút, trên thực tế thì nàng cũng không có cảm giác gì về đói khát mấy, thậm chí bình thường nàng cũng rất ít khi ăn uống. Nhìn nét mặt của nàng, Nam Trùng chặn lại mà nói: "Vậy tới ăn cùng gia đình ta luôn đi, ta vừa làm xong bữa sáng."

"Ừm"

Có lẽ là bởi vì Na Na đến nên bữa sáng hôm nay Lam Hiên Vũ lại ăn được rất nhiều.

Mà Na Na thì ăn rất ít, nàng vừa nhìn Lam Hiên Vũ vừa ăn từng chút một, cái bộ dáng ăn như hổ đói kia của hắn làm cho nàng không khỏi buồn cười. Không biết vì cái gì nhưng nàng cảm thấy cảnh này rất quen thuộc, hình như nàng đã từng gặp cảnh như vậy từ rất lâu rồi.

"Thằng nhóc này càng ngày càng tham ăn rồi. Miện hạ, cái này liệu có phải không bình thường hay không vậy?" Lúc này, vị người trước mặt là một vị Phong Hào Đầu La nên Nam Trùng mới nhin không được mà hỏi. Còn ai có thể hiểu biết rộng hơn một vị Phong Hào Đầu La chứ.

Na Na lắc đầu: "Không việc gì đâu. Ăn được nhiều hắn là là bởi vì thân thể hắn cần rất nhiều dinh dưỡng, hắn cần nhiều năng lượng đến trợ giúp sự phát triển của thân thể. Có điều trong thức ăn bình thường cũng chỉ có mức năng lượng nhất định mà thôi."

Lam Tiêu chợt hiểu: "ý người là cần phải có những nguyên liệu cùng được liệu quý?"

"Đúng. Những cái kia sẽ tốt hơn nhiều "

Lam Tiêu cười khò một tiếng: "thật sự là gia đình ta không có điều kiện này. Ta nghe nói, hình như chỉ có những học viện cao cấp mới có được những thứ này"

Na Na nhìn hắn một cái rồi nói: " Học viện cao cấp mới có? Tại sao chứ?"

Lam Tiêu nói: " Vì những dược thiện này có giá trị cao, nhất là những nguyên liệu nấu quý hiếm thì lại càng đắt đỏ. Nghe nói chỉ có những lớp tinh anh của các học viện cao cấp mới được dùng một chút dược thiện, nhưng cũng cần dùng tiền để mua. Còn đối với những người thường như bọn ta thì tư cách mua cũng không có. Liên bang quản chế rất chặt chẽ những nguyên dược liệu quý này, chỉ có hành tinh mẹ với hai hành tinh hỗn thú mới có nhiều, nhưng giá cả vận chuyển chúng cũng là con số trên trời rồi."

"A. Vậy ở Tử La Thành có học viện cao cấp không?" Na Na hỏi.

Lam Tiêu nói: "Chỉ có phân viện Tử La Thành của học viện hồn sư cao cấp Thiên La."

"Ta hiểu rồi" Na Na khẽ gật đầu.

Nam Trùng nói: "Miệng hạ, thật sự là ngươi chuẩn bị dạy Hiên Vũ sao? Để ngươi dạy hẳn thì thật là quá coi rẻ nhân tài rồi, mà hơn nữa bọn ta cũng không đủ sức chi trả."

Đừng nói là gia đình có mức thu nhập trung đẳng như bọn hắn. Cho dù là những gia đình giàu có chỉ sợ cũng mời không nổi một vị Phong Hào Đẩu La về làm gia sư. chỉ có những đại gia tộc hoặc tập đoàn mới có thể.

Na Na nói: "Ta nói rồi, ta không cần tiền, các ngươi chỉ cần cho ta một chỗ ở là được, cũng không cần lớn, phòng tu luyện cũng được. Ta cũng không ăn uống gì ở đây nên sẽ không tạo thành gánh nặng cho các ngươi."

Khi nói những điều này thì sắc mặt của nàng là rất bình tĩnh, dường như nàng đang nói một thứ chẳng phải chuyện của mình vậy.

Nam Trùng cùng Lam Tiêu đột nhiên cảm thấy, khi đối mặt một vị Phong Hào Đẩu La thì ngay cả từ chối bọn họ cũng không thể, dù sao thì người ta cũng là tồn tại ở hàng đầu của liên bang.

"Đây cũng là vận khí tốt của Hiên Vũ. Vậy làm phiền ngươi." Lam Tiêu không do dự nữa mà quyết định thật nhanh.

Người ta còn theo từ hành tinh Thiên Đẩu tới đây, thời gian ngắn như vậy cũng đã tới nơi thì rất có thể là đi phi thuyền cỡ nhỏ. Mà người có thể điều động được thứ này để đi thì căn bản là sẽ không cần bất cứ thứ gì của bọn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 38: Na Na lão sư

*Dịch giả: Đức Thành*

"Cảm ơn các ngươi." Na Na khẽ gật đầu với Lam Tiêu cùng Nam Trùng.

Lam Tiêu cùng Nam Trùng đương nhiên sẽ không để cho Na Na phải ở trong phòng tu luyện, trong nhà vẫn còn phòng khách đấy.

Thuở nhỏ thì Lam Tiêu là một cô nhi, hẳn một thân một mình lớn lên ở cô nhi viện. Còn cha mẹ Nam Trùng thì thỉnh thoảng sẽ tới nhà chơi vài hôm, phòng khách duy nhất trong nhà chính là làm cho cha mẹ Nam Trùng, mà lúc này thì dĩ nhiên là cho Na Na ở.

"Miệng hạ, lúc ngươi dạy Hiên Vũ ta có thể tới nghe không?" Nam Trùng hỏi dò, dù sao thì Na Na cũng là người ngoài nên nàng vẫn có chút không yên lòng.

"Có thể." Na Na gật đầu.

Nam Trùng âm thầm thở dài một hơi, người ta đã đồng ý cho mình dự thính thì hẳn là sẽ không có vấn đề gì rồi.

Nam Trùng đối tất cả giường đệm trong phòng khách thành đồ mới, nàng để Na Na nghỉ ngơi trước, sau đó mới mang Hiên Vũ về phòng của mình.

"Hiên Vũ, từ giờ con sẽ bắt đầu đi theo Na Na lão sư học tập, học cái gì phải nói cho mẹ. Nếu cảm thấy có cái gì không đúng là phải nói ngay cho mẹ. được không?" Nam Trùng thấp giọng dặn dò con trai.

"A, vâng. Mẹ, mẹ tới bắt con xem có được không?" Lam Hiên Vũ đột nhiên cười nói.

"Bắt con làm gì?" Nam Trùng sùng sốt một chút.

Lam Hiên Vũ hi hi cười một tiếng, nói: "Bắt được con sẽ cho mẹ ôm một phát."

Thấy bộ dáng đáng yêu này của hắn, Nam Trùng lập tức nở nụ cười, nàng giơ tay mà chụp về phía hắn: "Mẹ bắt thì ôm một trăm cái mới buông ra."

Tuy rằng Nam Trùng nói như vậy nhưng cái chụp này của nàng lại rơi vào khoảng không, bởi vì Lam Hiên Vũ nhảy ngược lại ngay khi nàng vừa vươn tay.

Nam Trùng vừa cười vừa mở hai tay mà nhào về phía con trai, Lam Hiên Vũ bất chợt ngồi thụp xuống, dưới chân hắn đột nhiên phát lực, cả người liền bắn ra ngoài.

"A?" Tuy Nam Trùng không phải một hồn sư chủ chiến nhưng dù sao nàng cũng có tu vi lực hoàn, tốc độ và tố chất thân thể của nàng đều mạnh hơn người thường rất nhiều. Lần thứ nhất nàng bắt hụt thì còn chấp nhận được, nhưng tới lần thứ hai vẫn không bắt được thì nàng đã cảm thấy có chút kinh ngạc.

Nàng xoay người, rõ ràng tốc độ đã nhanh hơn nhưng lại cố ý lắc lư bả vai một cái, gương đồng kích tây mà nhào tới lần nữa.

Chân Lam Hiên Vũ khẽ động, ngay khi nàng vừa chuẩn bị ôm được hấn thì thân thể hấn lại xoay tròn mà lướt ngang khỏi người nàng. Cái chớp này của nàng lại một lần nữa rơi vào khoảng không.

"Ha ha, chưa bắt được. Mẹ bắt không được đâu, để con ôm một cái nào." Liên tục né được ba lần "Bắt" của mẹ làm Lam Hiên Vũ đắc ý cực kỳ.

Nam Trùng không có tiếp tục bắt mà kinh ngạc nhìn hấn. Nàng không biết Lam Hiên Vũ làm như thế nào, nhưng hiển nhiên Lam Hiên Vũ không chỉ né tránh đơn giản như vậy, mà hấn né theo một quy luật đặc thù.

"Hiên Vũ, phương pháp né tránh này con học của ai?"

"Na Na lão sư dạy con a!" Lam Hiên Vũ nói "Không phải mẹ bảo con nói tất cả những gì học được cho mẹ biết sao?"

"Na Na lão sư dạy sao? Lúc nào? Sao mẹ không biết?" lúc này thì Nam Trùng đã chấn kinh rồi.

Lam Hiên Vũ nói: "Con học trong mộng đấy. A, không phải, Na Na lão sư nói đó là trong không gian ý thức."

Nam Trùng kinh sợ, nàng vội vàng hỏi, lúc này Lam Hiên Vũ mới đem việc Na Na lão sư dạy mình trong chuyện về cho Nam Trùng biết.

Nghe hấn kể, nội tâm Nam Trùng kinh ngạc tới mức nào thì không cần nghĩ cũng biết.

Có thể tiến vào không gian ý thức của người khác mà lại không làm thương tổn đến đối phương, hơn nữa còn có thể dạy công pháp trong không gian ý thức, việc này phải cần tinh thần lực cường đại tới mức nào mới có thể làm được a? Chỉ sợ Linh Hải Cảnh cũng không được a, rất có thể phải là cảnh giới có cấp độ cao hơn mới được, đó là cảnh giới mà Nam Trùng vẫn luôn mong muốn. Thực lực vị diện hạ này thật sự là quá mạnh mẽ rồi.

Sau khi Nam Trùng đạt đến lực hoàn thì dù nàng có tu luyện thế nào đi nữa thì tốc độ tăng hồn lực vẫn rất chậm, quả thực có thể dùng "Tốc độ nhanh như rùa" để hình dung. Nàng biết tu vi của mình cũng chỉ có thể đạt đến như vậy, nhưng dù sao nàng cũng là Hồn Đế nên những tri thức về hồn sư nàng cũng có khá nhiều.

"Hiên Vũ, chúng ta có thể bắt đầu học chưa?" Ngoài cửa truyền đến giọng nói dễ nghe của Na Na.

Nam Trùng bước ra mở cửa, khi nàng nhìn thấy...Na Na tuyệt sắc dung nhan lần nữa thì trong nội tâm nàng không tự chủ được mà sinh ra vài phần kính sợ. Hiện tại nàng đã có thể khẳng định hoàn toàn rằng Na Na không có bất cứ ác ý gì với Lam Hiên Vũ, vì nếu dùng cái thực lực này của Na Na mà muốn làm gì gia đình họ thì thực sự là dễ như trở bàn tay.

Phải biết rằng Phong Hào Đẩu La cũng giống quý tộc thời cổ đại vậy. Chỉ cần họ không làm cái tội ác tày trời gì thì Liên bang cũng sẽ không thể ước thúc được bọn họ.

"Miện hạ." Nam Trùng cung kính mà khom người với Na Na.

Na Na nói: "Không cần lo lắng, ta sẽ dạy hấn thật tốt. Ngươi cũng tới dự thỉnh đi, võ hồn của ngươi là băng nên cũng có thể tham khảo được một chút."

Nam Trùng vội vàng gật đầu, tuy rằng nàng cũng không quá khát vọng về việc tăng thực lực, nhưng có thể học cùng con trai thì nàng cũng có thể yên tâm một ít.

Ba người tiến vào phòng tu luyện.

Na Na mỉm cười nhìn Lam Hiên Vũ: "Hiên Vũ, đối với ngươi mà nói thì hiện tại thứ ngươi cần nhất là ổn định tốt căn cơ trụ cột, cho nên giờ chúng ta tu luyện đơn giản một chút. Hôm nay, chúng ta sẽ tới tiến hành luyện tập chống đỡ áp lực, được không?"

"Chống đỡ áp lực? Luyện tập chống đỡ áp lực là cái gì vậy Na Na lão sư?" Lam Hiên Vũ tò mò hỏi.

Na Na nói: "Lão sư sẽ tăng áp lực cho ngươi, ngươi cần vận chuyển hồn lực của mình để chống cự. Cái này rất có lợi cho việc tăng hồn lực cùng cường độ thân thể, và nó cũng kích phát tiềm năng rất tốt."

"A, vâng." thật sự là lúc này Lam Hiên Vũ còn chưa hiểu rõ lắm. Mà Nam Trùng thì cũng vừa mới nghĩ thông.

Lúc trước, khi võ hồn của Lam Hiên Vũ xuất hiện biến hóa không phải vì áp lực của Diệp Phong sao? Có điều, áp lực sẽ sẽ không làm thương tổn đến hấn chứ?

Có vẻ như Na Na đã cảm nhận được sự lo lắng của Nam Trùng, nàng cười nói: "Ta sẽ khống chế tốt, ngươi cũng tới đi." Na Na vừa nói vừa vung tay trái lên, Nam Trùng vừa cảm thấy thấy hoa mắt thì nàng đã bị chuyển tới vị trí khác.

Lúc trước thì Nam Trùng còn đang đứng cùng Lam Hiền Vũ, nhưng lúc này thì Na Na lại ở chính giữa, mà nàng cùng Lam Hiền Vũ thì lại ở hai phía của Na Na.

Đây là năng lực gì vậy? Khi Nam Trùng vừa mới giật mình thì một cỗ khí tức đã phóng ra từ trên người Na Na. Nam Trùng chỉ cảm thấy có một cỗ áp lực đập vào mặt, tuy nó không quá mạnh mẽ nhưng nhất định phải vận chuyển hồn lực thì mới có thể đối kháng. Nàng vội vàng phóng thích Võ Hồn, nhiệt độ xung quanh đột nhiên hạ thấp xuống một cách rõ ràng, bốn vàng hai tím, sáu cái Hồn Hoàn bay dần lên từ dưới chân nàng.

Mà khi nàng phóng thích võ hồn thì áp lực mà Na Na phóng ra cũng lại tăng cường theo.

Nam Trùng nhìn về phía Na Na.

Na Na chỉ là đứng yên ở đó mà nhìn Lam Hiền Vũ, căn bản là nàng không nhìn tới phía Nam Trùng, nhưng áp lực mà nàng phóng ra vẫn là tồn tại một cách chân thật. Lúc này Nam Trùng cảm thấy thật sự là mình còn hiểu biết quá ít về giới hồn sư.

Lúc này Lam Hiền Vũ cũng đang cảm nhận được luồng áp lực của Na Na. Luồng áp lực này là từ bốn phương tám hướng mà đến đè ép thân thể hắn. Hắn dựa theo lời Na Na mà phóng xuất hồn lực của mình, dựa theo lộ tuyến vận hành Huyền Thiên Công mà điều chuyển.

Áp lực dần gia tăng một cách chậm chạp. Dưới cỗ áp lực này thì thậm chí Lam Hiền Vũ còn có thể cảm nhận được tốc độ vận chuyển hồn lực của mình đang tăng mạnh, nhưng chúng cũng đang không ngừng tiêu hao.

"Cảm thụ sự biến hóa của thân thể, cố gắng khống chế hồn lực, đừng cho nó chạy loạn, cứ dựa theo công pháp của người mà vận hành, có thể phóng thích Võ Hồn." Bụng nói của Na Na lại vang lên trong đầu hắn.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 39: Nguy cơ

*Dịch giả: Đức Thành*

Lam Hiền Vũ vừa nhấc tay trái, Ngân văn Lam Ngân Thảo lập tức chui ra từ trong lòng bàn tay hắn mà đối mặt với áp lực, thậm chí không đợi hắn khống chế thì một mảnh cây cỏ đã cuốn dọc theo ngón tay của hắn mà xuống, chúng dần quấn quanh tới kín cả cánh tay hắn.

Khi Ngân văn Lam Ngân Thảo phóng xuất ra thì Lam Hiền Vũ lập tức cảm thấy mình đã cảm nhận được xung quanh rõ ràng hơn rất nhiều. Thủy nguyên tố tự động ngưng tụ mà hoá thành một cái vòng bảo hộ, bảo vệ lấy thân thể Lam Hiền Vũ.

Đúng lúc này thì hắn đột nhiên cảm nhận được áp lực thay đổi, chúng không còn áp bách từ bốn phương tám hướng nữa mà biến thành chỗ mạnh chỗ yếu. Hắn vội vàng điều chỉnh vòng bảo hộ thủy nguyên tố đi đối kháng những áp lực kia.

Trên miệng Na Na hiện ra vẻ mỉm cười, một đứa trẻ thông minh thì căn bản là không cần nói thêm cái gì, hắn sẽ tự làm ra những phản ứng cần có.

Có điều chỉ một lát sau thì Lam Hiền Vũ đã cảm thấy mình bắt đầu mệt mỏi rồi, khi hắn điều chỉnh hồn lực thì Na Na cũng không tăng thêm áp lực cho hắn nữa, có điều, lực áp bách tuy không tăng nhưng cũng biến hóa không ngừng. Nên ngoài sự mệt mỏi thể xác thì giờ hắn còn mệt cả tinh thần. Lam Hiền Vũ vẫn đang cố gắng mà khống chế lấy vòng bảo hộ thủy nguyên tố của mình, tuy hắn mệt mỏi nhưng từ đầu tới cuối thì áp lực cũng vẫn sừng sững ở đó.

Cảm giác của Nam Trùng cũng giống hần như đức, tuy rằng nàng đã có tu vi lực hoàn nhưng áp lực mà Na Na cho nàng cũng mạnh hơn rất nhiều, y phục sau lưng nàng đã bị mồ hôi thấm ướt từ lâu rồi.

Nàng từ bên cạnh cũng có thể thấy Lam Hiền Vũ đang phóng thích vòng bảo hộ thủy nguyên tố, trạng thái của hắn có vẻ như rất giống với mình a..

hật khó lường. Nhất tâm nhị dụng, Na Na cho mỗi người một cường độ áp lực riêng mà lại có thể khống chế chuẩn tới như vậy được thì lực khống chế của nàng phải mạnh tới mức nào chứ.

"Miệng hạ, ta..." tới lúc này thì Nam Trùng đã hoàn toàn yên tâm, mà nàng cũng đã có cảm giác sắp không chịu nổi áp lực này nữa rồi.

"Kiên trì." Trong đầu Nam Trùng bỗng nghe thấy giọng nói của Na Na.

"A?" Nam Trùng ngẩn người.

"Sở dĩ người không có cách nào đánh vỡ bình cảnh khi tu luyện là vì người quá mức bảo vệ chính mình, người không nguyện ý đột phá cực hạn, lại không có áp lực từ bên ngoài nên tốc độ tăng trưởng hồn lực của người mới chậm như vậy."

"Vâng" Nam Trùng chỉ có thể cười khổ mà đáp ứng một tiếng, nàng cũng không thể nói rằng mình không có hứng thú về việc tăng thực lực, rằng mình chỉ là nghiên cứu viên. Mà nàng cũng không có cơ hội giao thủ mấy, vì nàng không phải một hồn sư chủ chiến.

Sau đó, áp lực mà Na Na phóng lên người nàng lại càng trở nên mạnh hơn.

Mà tình huống của Lam Hiên Vũ bên kia thì cũng giống vậy, sau khi Na Na duy trì cân bằng áp lực một thời gian ngắn thì cũng đột ngột tăng cường độ.

Lam Hiên Vũ há to miệng muốn kêu ra tiếng, nhưng hắn lại phát hiện mình không thể phát ra được chút âm thanh, mà hắn cũng không thể phân tâm được chút nào.

"Thình thịch, thình thịch, thình thịch!" Hắn nghe thấy rõ ràng tim mình đang đập càng lúc càng nhanh.

Thật là khó chịu a! Na Na lão sư, ta sắp kiên trì không nổi nữa rồi! Lam Hiên Vũ mạng ráng về tội nghiệp mà nhìn Na Na.

Na Na vẫn đang nhìn hắn, trên mặt nàng vẫn mang nét mỉm cười từ đầu tới cuối, mà trong ánh mắt của nàng là tràn đầy sự cổ vũ.

Thấy dáng vẻ kia của Lam Hiên Vũ thì lòng Na Na trở nên mềm nhũn, nàng vô thức mà giảm bớt áp lực cho hắn. Mà ánh mắt của Na Na đúng là có thể cổ vũ Lam Hiên Vũ rất tốt, hắn vô thức mà uồn ngực, ánh mắt hắn lập tức trở nên kiên định hơn rất nhiều. Hai tay hắn siết lại, đột nhiên tay phải của hắn phát sáng lên. Một vệt sáng vàng lóe lên.

Kim văn Lam Ngân Thảo tự động phóng ra từ trong lòng bàn tay. Ngay khi ánh mắt hắn trở nên kiên định thì Kim văn Lam Ngân Thảo cũng cuộn dọc theo bàn tay hắn mà lên, chúng nhanh chóng bao trùm lấy toang bộ cánh tay phải của hắn.

Một cỗ khí tức ấm áp truyền từ tay phải đến khắp toàn thân, hắn chỉ cảm thấy toàn thân chột nhẹ băng, có vẻ như áp lực đã giảm bớt rất nhiều. Càng làm cho hắn kinh ngạc là hắn cảm thấy cơ thể mình trở nên tràn đầy lực lượng, sự tin tưởng của hắn cũng theo đó mà tăng cường rất nhiều.

Từ khi hắn thức tỉnh Võ Hồn thì đã có Ngân văn Lam Ngân Thảo cùng Kim văn Lam Ngân Thảo, Ngân văn Lam Ngân Thảo thì có thể khống chế thủy nguyên tố, mà tay phải rõ ràng cũng có một cái hồn hoàn màu trắng, nhưng vô luận hắn có thí nghiệm như thế nào đi nữa thì cũng không thể phóng ra được hồn kỹ.

Giờ này khắc này hắn mới cảm thấy sự biến hóa mà Kim văn Lam Ngân Thảo mang đến, hình như là... Lực lượng? Khi ý chí của hắn đủ kiên định thì rốt cuộc hồn kỹ của Kim văn Lam Ngân Thảo cũng bị kích phát ra rồi.

Đúng lúc này, cảm giác đầu tiên của hắn là hồn lực đã bị tiêu hao thì giờ lại tăng lên một cách mãnh liệt. Mà Ngân văn Lam Ngân Thảo bên tay trái cũng có những rung động nhẹ, nó và Kim văn Lam Ngân Thảo tạo cho hắn một loại cảm giác rất giống nhau.

Hai cỗ năng lượng đồng thời phóng từ hai tay tới toàn thân thể Lam Hiên Vũ.

Na Na vẫn luôn ở đó cảm thụ sự biến hóa của Lam Hiên Vũ thì nàng đột nhiên biến sắc, sau đó thì áp lực mà nàng phóng ra nhanh chóng biến mất. Chỉ một cái lóe lên nàng đã tới trước mặt Lam Hiên Vũ. Nàng không chút do dự mà phóng ra một chương lên ngực Lam Hiên Vũ.

Hai cỗ năng lượng này đối với Lam Hiên Vũ mà nói là chúng giống như nước biển đang mãnh liệt bành trướng vậy, những nơi chúng đi qua dường như đều bành trướng lên, mà nơi hai luồng năng lượng này đang trùng kích tới chính là trái tim của hắn.

Na Na xuất thủ vừa kịp lúc hai cỗ năng lượng này sắp va chạm. Nàng đem một luồng hồn lực nhu hòa rót vào thân thể Lam Hiên Vũ. Luồng hồn lực này nhanh chóng hóa thành một cái vòng xoáy, nó kéo hai cỗ năng lượng xoay tròn theo, cũng nhờ đó mà hai cỗ năng lượng này không va chạm được vào nhau. Lúc này thì thân sắc trên mặt Na Na đã là kinh hoàng.

Áp lực biến mất, Nam Trùng lập tức từng ngệm từng ngệm mà thở dốc, nàng cũng nhìn thấy những động tác của Na Na, mà sự biến hóa trên thân thể Lam Hiên Vũ cũng dọa nàng sợ hết vía.

Lúc này thì Lam Hiên Vũ đã hoàn toàn khác bình thường, Nam Trùng hoảng sợ mà nhìn khuôn mặt nhỏ của hắn, nửa trái mặt giăng đầy đường vân màu bạc. Mà nửa mặt bên phải lại đầy vân màu vàng, hai loại đường vân khác nhau này mãnh liệt mà lao về phía trung tâm, dường như chúng đều muốn áp chế đối phương.

Thân thể Lam Hiên Vũ cũng bành trướng ra vài phần, hồn lực chấn động trên người hắn đã trở nên mạnh mẽ hơn người thường rất nhiều, mà hai con mắt của hắn đã biến thành một vàng một bạc, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp mà lúc này đã có vài phần đáng sợ.

"Miệng hạ, Hiên Vũ... Hiên Vũ đang bị sao vậy?" Nam Trùng nghẹn ngào mà kêu lên.

Na Na nhú chặt lông mày: "Dị chủng năng lượng, vì hắn là song sinh Võ Hồn nên hai loại năng lượng trong cơ thể tương khắc với nhau. Có lẽ là lúc trước hắn mới chỉ thức tỉnh hoàn toàn được một võ hồn, nên dưới áp lực khi này thì võ hồn kia cũng đã thức tỉnh. Bọn chúng cảm nhận được sự tồn tại của đối phương thì lập tức liền phát khởi tiến công. Cái này vô cùng phiền toái."

Nam Trùng nghe xong thì càng trở nên hoảng sợ, tình huống này xuất hiện quá đột ngột, hoàn toàn không có báo hiệu.

"Vậy hắn có nguy hiểm gì không?" Nam Trùng run giọng hỏi.



Na Na trầm giọng nói: "Rất nguy hiểm. Nếu như hai năng lượng này va chạm trong cơ thể hần thì có lẽ hần sẽ bạo thể mà chết. Nhưng không biết vì cái gì ta lại cảm thấy hai loại năng lượng này rất quen thuộc."

Na Na nhú chặt lông mày, nàng đang cố gắng mà nhớ lại, nhưng cuối cùng thì cũng không thể nhớ được bất cứ thứ gì, Nàng càng cố nhớ về khoảng thời gian dài hơn thì đầu lại càng đau như muốn vỡ ra vậy.

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Nam Trùng vội vàng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 40: Hai loại năng lượng

*Dịch giả: Đức Thành*

Na Na nói: "Để ta suy nghĩ biện pháp, trước hết ngươi đừng nói chuyện với ta."

Nàng khoanh chân ngồi trước mặt Lam Hiên Vũ rồi vươn tay ôm lấy hần vào ngực mình, tay phải đặt lên ngực của hần. Nàng vừa ngăn cản hai cỗ năng lượng kia vừa yên lặng mà cảm thụ biến hóa của chúng.

Thoáng một chút thì mặt Nam Trùng cũng đã ngấn lệ, dù như thế nào thì nàng cũng không nghĩ tới tình huống như vậy. Nàng cũng không có trách việc Na Na gia tăng áp lực làm cho Lam Hiên Vũ xuất hiện biến hóa như vậy, nàng biết rõ sự biến hóa này không phải do Na Na tạo thành.

Dù sao thì Hiên Vũ cũng là một đứa nhỏ không bình thường, hần là một đứa trẻ sinh ra từ trứng a.

Mà nếu Kim văn Lam Ngân Thảo chưa thức tỉnh hoàn toàn thì chắc chắn sẽ có ngày nó phải thức tỉnh, nên hiện tại cũng vẫn đáng mừng là có một vị Phong Hào Đấu La ở chỗ này. Nếu như chỉ có nàng ở nhà thì thật sự là nàng sẽ không biết phải xoay sở thế nào nữa.

Lam Hiên Vũ lại tiến vào mộng cảnh kì lạ kia, hần lại một lần nữa thấy được rất nhiều quang điểm, mà một cái quang điểm trong đó đang chia lìa ra, một chùm sáng vàng đang dung nhập vào thân thể hần, có vẻ như nó đang phải va chạm với một chùm sáng bạc khác, cả hai đều muốn đuổi đối phương ra ngoài, mà lúc này lại có một cỗ lực lượng vô hình đang ngăn cách bọn chúng, làm chúng không thể đuổi được đối phương hoặc đụng chạm vào nhau. Cỗ lực lượng vô hình kia dần xoay tròn mà kéo lấy hai luồng năng lượng màu vàng cùng màu bạc.

Trong sự xoay tròn với tốc độ cao thì cỗ lực lượng vô hình lại chia hai loại năng lượng thành từng sợi nhỏ mà xếp xen kẽ nhau, lúc này thì hai cỗ năng lượng đã không còn có thể phân biệt rõ như lúc đầu nữa.

Hai loại năng lượng xoay tròn càng lúc càng nhanh, mà một bộ phận nhỏ trong đó đã bắt đầu tiếp xúc với nhau. Khi chúng tiếp xúc thì liền bắn ra như điện giật vậy, nhưng rất nhanh sau đó chúng lại đụng nhau một lần nữa. Bọn chúng lúc thì muốn đẩy đối phương ra, lúc lại muốn thôn phệ lấy, nhưng cường độ hai loại năng lượng này lại ngang nhau nên ai cũng không thể làm được gì.

Không biết qua bao lâu thời gian, trong sự quan sát hăng hái của Lam Hiên Vũ thì hai loại năng lượng này đã hoàn toàn xoắn xuýt lại với nhau, tạo thành một cái vòng xoáy nho nhỏ có hai màu vàng bạc, rốt cuộc thì hai loại năng lượng cũng đã ổn định lại.

Na Na mở hai mắt, nàng chậm rãi thu tay lại rồi nhẹ nhàng mà ôm lấy Lam Hiên Vũ.

Lam Tiêu cùng Nam Trùng vẫn luôn ở bên cạnh mà nhìn, trên mặt họ đã tràn đầy sự lo lắng cùng mối bận tâm. Ba ngày rồi, đã qua trọn vẹn ba ngày. Mãi tới vừa rồi thì hai loại vân trên mặt Lam Hiên Vũ mới rút đi.

Nam Trùng muốn hỏi nhưng lại bị Lam Tiêu kéo lại. Vì Lam Tiêu đã nhìn ra được, khí tức của Lam Hiên Vũ lúc này cũng đã vững vàng, hần là vượt qua kỳ nguy hiểm rồi.

Na Na ôm Lam Hiên Vũ về gian phòng của hần, nàng cẩn thận từng li từng tí mà đặt hần xuống giường rồi đắp chăn cho hần, sau đó mới nhẹ chân mà bước ra.

Khi nàng đóng cửa phòng thì Nam Trùng không thể chờ đợi được mà hỏi: "Miệng hạ, Hiên Vũ..."

Nhưng Na Na vẫn cau mày như trước: "Ta đang muốn nói một chút tình huống của Hiên Vũ với các ngươi đây, tình huống này của hần phải nói là vô cùng đặc thù."

"Ngươi nói đi" Lam Tiêu kéo Nam Trùng rồi mời Na Na đến phòng khách mà ngồi xuống.

"Trong thân thể Hiên Vũ có hai loại năng lượng hoàn toàn bất đồng. Các ngươi cũng nhìn thấy một loại là màu vàng, một loại khác là màu bạc. hai loại

năng lượng này đều đều rất cường đại, cường độ của chúng thì gần như là giống nhau. Không biết vì cái gì nhưng ta cảm thấy mình rất quen thuộc với hai loại năng lượng này. Có lẽ đây là lí do mà ta thích Hiên Vũ rồi theo hấn về tới đây."

"Nếu trong cơ thể hấn chỉ có một loại năng lượng thì nó sẽ có thể trợ giúp rất lớn, hấn sẽ có thể trở nên cường đại trong khoảng thời gian ngắn. Thế nhưng có cả hai loại trong cơ thể thì lại thành phần tác dụng. Khi bọn chúng đều được kích hoạt thì cả hai loại năng lượng sẽ đều tranh đoạt quyền điều khiển thân thể, mà bọn hấn lại không có ý thức nên khi bọn chúng triển khai tranh đoạt chính là lúc Hiên Vũ gặp nguy hiểm, thân thể hấn sẽ tan vỡ vì không chịu nổi hai loại năng lượng này va chạm"

"Ta đã thử khống chế hai loại năng lượng này, khiến chúng nó biến thành nhiều sợi nhỏ rồi xếp chúng xen kẽ lẫn nhau. Làm như vậy thì cường độ năng lượng của từng bộ phận sẽ không còn cao như ban đầu. Hơn nữa ta còn dùng phương thức xoay tròn để làm chúng không thể đụng vào nhau, do đó chúng đã có thể tiến vào trạng thái cân bằng mà dần ổn định lại."

Sau khi nghe Na Na nói xong loại phương thức này thì Lam Tiêu cùng Nam Trùng vừa khiếp sợ vừa cảm thấy có chút vô lực, vì bọn họ nghe không hiểu, cái này có vẻ như là thuộc về một thể giới khác.

Na Na tiếp tục nói: " Vấn đề bây giờ là hai loại năng lượng trong cơ thể hấn cũng không phải chỉ có điểm này. Vì theo tu vi của hấn tăng lên thì sẽ còn có thể sinh ra thêm nữa, vì hai loại năng lượng này vốn tồn tại trong huyết mạch của hấn. Khi tới một độ tuổi nhất định mà không có cách khai thông tốt thì nguy hiểm sẽ còn xuất hiện, thậm chí còn có thể nghiêm trọng hơn rất nhiều"

Nam Trùng thất thanh mà nói: "Vậy phải làm thế nào?"

Na Na nói: "Ta cũng vừa mới thử qua, hai loại năng lượng này có thể dung hợp với nhau ở trạng thái nào đó nhưng lại vô cùng khó thực hiện, cũng cần thời gian rất lâu. Cách này của ta chỉ làm cho hai loại năng lượng này không va chạm vào nhau. Tới lúc nào hấn có thể tự khống chế hai năng lượng này dung hợp với nhau thì nguy cơ mới được giải trừ. Ta cũng muốn biết sau khi hai loại năng lượng này dung hợp thì sẽ thế nào nhưng không nghĩ ra."

Nam Trùng còn muốn nói gì đó nhưng lại bị Lam Tiêu kéo lại.

Lam Tiêu quay sang nói với Na Na: "Miệng hạ, nếu dưới tình huống người vẫn còn ở đây thì Hiên Vũ còn có nguy hiểm không?"

Na Na nói: "Tạm thời thì không có. Các người cũng không cần quá lo lắng, tình trạng này của hấn sẽ chỉ xuất hiện vào những lần đột phá lớn. Mà hai loại năng lượng này lại luôn áp chế lẫn nhau nên sẽ dẫn đến việc tốc độ tu luyện chậm chạp, cho nên tạm thời khá tốt. Về phần hai loại năng lượng này có thể dung hợp hay không thì phải chờ hấn đạt tới hai mươi cấp, có lẽ khi đó sẽ có chút phương hướng cùng manh mối. Và tới khi hấn ngưng tụ được hồn hạch thì có lẽ sẽ giải quyết được."

Hồn Hạch? Nam Trùng cùng Lam Tiêu đương nhiên biết đó là cái gì, đó là đại danh từ của những hồn sư cao giai. Dưới tình huống bình thường thì chỉ khi tu vi đạt đến thất hoàn mới có thể ngưng kết ra Hồn Hạch. Hồn Hạch với tư cách là hạch tâm của hồn lực nên có thể bỏ củ lấy mới, nó sẽ tăng cường sức chiến đấu của hồn sư trên một phạm vi lớn.

Nam Trùng đã là một Hồn Đế, lẽ ra bước tiếp theo chính là ngưng kết Hồn Hạch, nhưng bây giờ thì một điểm cảm ngộ năng cũng không có, việc ngưng kết ra Hồn Hạch còn xa xa không nhìn thấy. Nếu như trước bốn mươi tuổi mà năng vẫn không thể ngưng kết ra Hồn Hạch thì cả đời này năng sẽ không thể ngưng kết được.

Lam Tiêu nói: " Vậy bây giờ chúng ta có thể trợ giúp hấn được gì không?"

Na Na nói: "Tăng cường khí lực cho hấn, nhất là tăng cường tính bền dẻo của kinh mạch. Nếu thân thể của hấn đủ cường tráng thì cho dù có xuất hiện nguy hiểm hấn vẫn có khả năng thừa nhận được phần nào, sẽ có nhiều thời gian để xử lí hai loại năng lượng kia hơn."

Lam Tiêu nhú chặt mày lại: "Tăng cường thân thể còn có thể dựa vào rèn luyện, nhưng tăng cường kinh mạch..."

Na Na nói: "Ta sẽ nghĩ biện pháp a. Trên thực tế thì nội tình của bản thân hấn cũng đã rất tốt. Tuy hai loại năng lượng kia áp chế lẫn nhau thì sẽ mang đến nguy hiểm, nhưng bọn chúng cũng đang tắm bổ cho thân thể của hấn, nhất là cái năng lượng màu vàng kia, nó chính là thứ tăng cường cường độ thân thể đấy, mỗi ngày ta sẽ dẫn đạo giúp hấn một chút, thân thể hấn sẽ trở nên tốt hơn nhanh thôi."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 41: Chiếc nhẫn hóa kích

*Dịch giả: Đức Thành*

"Vậy làm phiền người rồi." Lam Tiêu than nhẹ một tiếng, hấn nắm chặt lấy tay Nam Trùng tay, cho thê tử một cái an ủi.

Sự biến hóa bất thành linh này đã vượt khả năng khống chế của bọn hấn, nhưng lúc này thì ngoài việc tin tưởng Na Na bọn hấn cũng chẳng làm được gì

khác. Thậm chí bọn hán còn không thể đi tìm một hồn sư khác tới giúp, vì như vậy rất có thể sẽ bại lộ lai lịch của Lam Hiên Vũ.

Mà năng lực của Na Na đã làm cho bọn hán hoàn toàn đồng ý với nàng, huống chi hiện tại bọn hán cũng chỉ có thể tin tưởng nàng.

"Được rồi, ta đi chăm sóc kinh mạch giúp Hiên Vũ." Na Na đứng lên rồi bước thẳng tới phòng Lam Hiên Vũ. Nhìn bóng lưng nàng rời đi, Nam Trùng có chút vội vàng mà nhìn về phía Lam Tiêu: "Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy a?"

Lam Tiêu than nhẹ một tiếng: "Thực ra thì từ khi võ hồn của Hiên Vũ thức tỉnh thì ta đã có dự cảm, mặt không bình thường của đứa nhỏ này nhất định sẽ có lúc hiện ra. Chúng ta chỉ còn cách làm hết sức mà thôi, cũng phải tin tưởng hán."

Nói đến đây, môi hán khẽ nhúc nhích nhưng không có phát ra âm thanh, sau đó hán mới nói với Nam Trùng: "Trong hoàn cảnh lạnh giá như Cực Bắc Chi Địa mà hán vẫn có thể bảo trì sinh mệnh lực tràn đầy, hán sẽ không có việc gì."

Na Na ngồi bên người Lam Hiên Vũ, nàng vẫn để cho hán nằm lý ở trên giường, nàng vuốt nhẹ bàn tay trắng nõn của mình vào lưng hán, một đoàn sáng nhu hòa lấp lờ trên ngón tay nàng, sau đó chúng chậm rãi mà dung nhập vào cơ thể Lam Hiên Vũ.

Đôi mi nàng hơi nhúu mà ngập vào trong suy tư. Hôm nay, khi nàng hóa giải nguy cơ cho Lam Hiên Vũ thì hai loại năng lượng kia làm nàng cảm thấy chúng rất quen thuộc, dường như đã thấy được một thứ gì đó cực kì trọng yếu nhưng lại không rõ ràng.

Có vẻ như nàng vốn nên biết phải làm như thế nào để xử lý những thứ này mới đúng, nhưng nàng lại nghĩ không ra, cảm giác này thật sự là quá thống khổ.

Từ sau lưng đến hai chân, sau đó lại tới hai cánh tay, Na Na cẩn thận từng li từng tí mà chải chuốt lấy kinh mạch của Lam Hiên Vũ. Khi nàng cảm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của hán để chải chuốt kinh mạch thì toàn thân nàng đột nhiên cứng đờ.

Trong giây lát này Na Na trừng lớn hai mắt, ánh mắt nàng đã hoàn toàn tập trung vào ngón cái trên cánh tay phải của Lam Hiên Vũ.

Trên ngón tay này của Lam Hiên Vũ có một chiếc nhẫn màu ám lam, phía trên có những đường vân màu bạc. Khi Na Na thấy chiếc nhẫn này thì toàn thân nàng như bị điện giật vậy. Vì sâu trong tâm trí đã nói cho nàng biết là nàng nhận ra chiếc nhẫn này, nhất định là biết nó.

Nàng hoàn toàn có thể khẳng định điểm này, tuy rằng nàng cũng không hiểu vì sao mình lại nhận ra chiếc nhẫn này, hơn nữa hán là nó còn cực kì trọng yếu với nàng. Nàng nhắm hai mắt lại, trong đầu nàng dần xuất hiện một ít hình ảnh đứt quãng.

Chung quanh gần như là một mảnh đen kịt, rất lạnh, thân thể của nàng cũng rất đau, đó là một loại đau đón tới tận tâm liệt phế.

Nàng thấy ngón tay của mình một cách mơ hồ, mà chiếc nhẫn kia chính là trên ngón tay của nàng, nó chậm rãi chảy xuống, sau đó nàng đem nó đặt ở một chỗ mà đè xuống.

Đây là toàn bộ mọi thứ mà nàng có thể nhớ lại.

Chiếc nhẫn này... chẳng lẽ vốn là của ta sao? Na Na có chút ngờ ngác, vậy đứa bé này lấy được chiếc nhẫn này từ đâu, nàng có chút run rẩy mà sờ lên chiếc nhẫn. Một cảm giác lạnh lùng mà trong trẻo dần lan tràn mà đến, đó hoàn toàn là cảm giác trên tinh thần, là cảm giác mà Nam Trùng cùng Lam Tiêu hoàn toàn không thể thấy.

Đầu ngón tay Na Na đột nhiên sáng lên một chùm sáng bạc, lập tức chiếc nhẫn mà Lam Tiêu không cách nào tháo được lại giãn ra như một con rắn nhỏ màu ám lam, nó leo lên mà rơi vào trong tay Na Na.

Nó lại lần nữa biến thành chiếc nhẫn, nhưng khi nó ở trong tay Na Na thì đột nhiên trở nên nặng như thiên quân.

Một cảm giác quen thuộc, còn mang theo một tâm tình thương cảm vô cùng mãnh liệt lập tức tràn trong lòng nàng, thân thể Na Na có chút run rẩy, nàng chậm rãi mà đứng dậy.

Ngân quang lóe lên, nàng liền như vậy mà biến mất. Khi nàng xuất hiện lần nữa thì đã là ở giữa không trung. Lúc này đã là ban đêm, trên không trung là mây mù phiêu đảng, gió đêm trong trẻo nhưng lạnh lùng, mà nội tâm Na Na lúc này đang tràn đầy bi thương.

Nàng chậm rãi giơ tay lên, chiếc nhẫn trong lòng bàn tay nàng lại một lần nữa giãn ra rồi nhanh chóng biến lớn, thoáng một chút nó đã biến thành một cây Phurong Thiên Kích dài hơn một trượng.

Trên lưỡi kích màu ám lam tản tan lừng lừng sáng lạnh u quang, bên trên Phurong Thiên Kích hiện đầy ma văn sâu sắc.

Khi Na Na cảm chặt năm cán kích thì trong nháy mắt, tất cả mọi thứ chung quanh có vẻ như cũng trở nên bắt đầu vận vẹo, những đám mây trong đường kính ngàn mét này giống như bị một bàn tay vô hình khuấy động mà xoay quanh người nàng.

"Thiên Thánh Liệt Uyên... Đây là tên của ngươi. Ta nhớ ra rồi, ngươi gọi là Thiên Thánh Liệt Uyên kích." Nàng nâng lên tay phải mà chém Thiên Thánh Liệt Uyên về phía trước.

Một vết sáng âm u màu ám lam hiện lên mà vọt theo nhát chém của nàng. Thiên Thánh Liệt Uyên kích kéo ra một vết rách lớn giữa bầu trời. Vết rách đó như ẩn như hiện trong không gian vô định, bầu trời bị xé nát!

Chỉ trong chốc lát, tiếng còi cảnh báo chói tai đã vang vọng toàn thành làm Na Na bừng tỉnh từ trong bi thương. Ánh sáng màu ám lam dần thu liễm, ngân quang lại lóe lên một lần nữa, nàng biến mất.

Tiếng cảnh báo vang lên suốt một đêm, tin tức về không gian chấn động xuất hiện ở tất cả các kênh vệ tinh của Tử La Thành, nhưng điều tra lại không có kết quả, mà vệ tinh quay chụp cũng không có bất kì hình ảnh gì.

Mà "Người khôi xương" kia thì lại đã về tới phòng Lam Hiên Vũ, nàng không có do dự gì nhiều mà cẩn thận từng chút một đeo lại chiếc nhẫn lên ngón tay hân. Khi Lam Hiên Vũ tỉnh lại từ giấc ngủ say thì trời đã sáng từ lâu.

Giờ này khắc này, cảm giác của hân chỉ có một, đó chính là đói bụng! Hân rất đói, cảm thấy như cả cái bụng đều trống rỗng vậy.

"Mẹ, mẹ, con đói quá a" Hân vừa kêu vừa chạy thẳng tới phòng bếp, sau đó hân liền đụng vào một lồng ngực mềm mại.

"Đừng nóng vội, đồ ăn sắp có rồi ăn." Na Na đáp.

"Na Na lão sư, ta rất đói a!" Lam Hiên Vũ ngẩng đầu, hân vừa ôm lấy Na Na vừa tỏ một bộ dáng đáng thương mà nói.

Na Na mỉm cười: "Lão sư biết rồi, xong ngay đây."

Lúc này Nam Trùng đi ra từ phòng bếp., trong tay nàng đang bưng một cái mâm lớn, trong mâm đầy đồ ăn tỏa ra từng đợt mùi thơm ngào ngạt. Đó là một thứ dài hẹp, nhìn qua có chút mềm, đây còn là lần đầu tiên Lam Hiên Vũ thấy được thứ này.

"Mẹ, đây là cái gì?" Lam Hiên Vũ tò mò hỏi.

Biểu hiện của Nam Trùng có chút cổ quái, nàng nhìn Na Na một cái rồi quay sang nói với hân: "Ăn ngon đấy, không phải con đang đói bụng sao? Ăn trước đi a." Thực ra thì chính Nam Trùng cũng không biết đây là cái gì.

Những đồ ăn này là do Na Na mang về lúc sáng sớm, nàng nói với Nam Trùng là Lam Hiên Vũ sẽ nhanh tỉnh lại, mà nhất định hân sẽ cực kì đói bụng. Mà đồ ăn Na Na mang về thì thực sự là không cần nấu, Nam Trùng chỉ hâm nóng một chút liền bưng lên.

Na Na nói: "đây là gân của một động vật lớn nào đó, phải ăn hết mới có lợi. Nhưng hôm nay vội nên ta chỉ tìm được cái này, phẩm chất hơi bình thường một chút."

Tại nhà ăn riêng của một học viện.

"A, gần tủy Long Tích hôm qua mới làm xong mà đâu rồi? Các ngươi, ai động vào vậy? Đây là thứ tẩm bổ cho viện trưởng đấy! Nếu ai cảm thấy mau giao ra đây, Viện trưởng mà trách tội xuống thì không đùa giỡn được đâu đấy!"

"Không có a! bếp trưởng, mỗi ngày thì ngươi vẫn là người cuối cùng ra ngoài và chính tay ngươi khóa cửa, khi tới thì ngươi cũng là người đầu tiên, đem qua ngươi còn nhìn thấy nó không?"

"Ta nhớ rất rõ, đem qua trước khi về ta đã thu lại. Tuy con Long Tích này là loại nuôi dưỡng nhưng cũng phải nuôi trọn vẹn mười năm mới có thể rút gân lấy tủy, tuyệt đối là đồ tốt a! Chẳng lẽ có trộm sao, nhưng tất cả các cửa vẫn tốt a!"

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 42: Dẫn dắt

*Dịch giả: Đức Thành*

"A, ngon quá mẹ ơi, ăn hết cái này sao con lại cảm thấy người rất ấm vậy.?" Đây một bản đồ ăn nhưng lúc này cũng đã vào hết trong bụng Lam Hiên Vũ.

Bản đồ ăn này nếu để so với lượng cơm ăn hàng ngày của hân thì chẳng thấm vào đâu, nhưng sau khi ăn xong thì Lam Hiên Vũ lại có cảm giác rất chắc bụng, hơn nữa hân còn cảm thấy toàn thân đều ấm áp, một cảm giác thoải mái không nói lên lời.

Na Na nói: "Hiên Vũ, ngươi nghỉ ngơi nửa giờ đi, sau đó chúng ta sẽ bắt đầu tu luyện. Hôm nay lão sư sẽ dạy ngươi chút kiến thức mới, lão sư sẽ giúp ngươi cảm thụ sự biến hóa trong thân thể. Điều này rất trọng yếu."

"Vâng!" Thực ra thì Lam Hiên Vũ cũng không cảm thấy thân thể của mình có biến hóa gì lắm, chỉ là hân rất thích được ở một chỗ với Na Na nên mới vui vẻ đáp ứng như vậy.

Nửa giờ sau, phòng tu luyện.

Na Na khoanh chân ngồi xuống, nằng nề Lam Hiên Vũ khoanh chân mà ngồi trước mặt mình.

"Hiên Vũ, bây giờ lão sư sẽ dẫn ngươi đi cảm thụ sự biến hóa trong thân thể. Những thứ ngươi thấy chính là tình huống trong cơ thể mình. Võ hồn của ngươi rất đặc thù, tuy nhìn qua thì đều là Lam Ngân Thảo nhưng thực ra chúng lại là hai võ hồn khác nhau hoàn toàn, đó cũng chính là cái gọi là song sinh Võ Hồn."

"Hai võ hồn này của ngươi, nếu sắp theo thứ tự thì là Ngân văn Lam Ngân Thảo cùng Kim văn Lam Ngân Thảo, một cái là không chế thủy nguyên tố, thiên hướng về mặt tinh thần lực, còn cái kia thì tăng cường thể chất của ngươi, nhưng bọn chúng đều có phần bá đạo của riêng mình nên sẽ luôn cố gắng áp chế đối phương. Cái này giống việc trong thân thể ngươi có hai người, bọn hắn chỉ cần vừa thấy mặt là sẽ đánh nhau. Mà nơi bọn hắn đánh nhau chính là trong thân thể ngươi, nếu để cho bọn hắn đánh nhau thì ngươi sẽ bị thương. Lão sư nói như vậy, ngươi có thể hiểu chưa?"

Lam Hiên Vũ cúi xuống mà nhìn tay trái mình một chút, sau đó lại quay sang mà nhìn tay phải, hắn khẽ gật đầu rồi nói: "Lão sư, tại sao bọn hắn lại phải đánh nhau a? Chúng sống hoà bình không được sao?"

Na Na mỉm cười: "Đúng vậy, nhất định ngươi phải làm cho bọn hắn chung sống hoà bình. Cho nên việc lão sư muốn dạy ngươi là làm như thế nào để cho bọn chúng không đánh nhau, mà tất cả lại nghe theo ngươi. Hai người bọn họ đều có tính cách lớn nên mỗi ngày ngươi đều phải điều hòa quan hệ của bọn hắn, được không?"

"Vâng."

"Nếu muốn bọn chúng nghe lời ngươi thì việc đầu tiên ngươi phải làm là quen thuộc bọn chúng. Nhắm mắt lại, đi theo lão sư mà nhìn."

Lam Hiên Vũ nhắm hai mắt lại, một cỗ khí tức ấm dần xuất hiện chung quanh thân thể hắn, lại lần nữa cho hắn thấy cái cảm giác ấm áp mà thoải mái kia, sau đó hắn liền thấy được một cảnh tượng kì dị.

Đó là một cái vòng xoáy có hai màu vàng bạc đang xoay tròn trong lồng ngực hắn, từng sợi dây nhẹ lẫn nhau, tuy tốc độ xoay của vòng xoáy này không nhanh nhưng lại cực kì ổn định.

"Màu vàng cùng màu bạc, chúng chính là thứ đại biểu cho hai võ hồn của ngươi. Lão sư đã giúp ngươi sắp xếp bọn chúng một cách trật tự, lực xoay tròn kia sẽ khiến bọn chúng không thể va chạm vào nhau. Chúng ta vừa hy vọng chúng có thể dung hợp với nhau còn muốn gì? Đối với chúng ta vừa hy vọng bọn chúng tương lai có thể dung hợp lẫn nhau, từ còn chân chính giải quyết bọn chúng thích đánh giết vẫn đề. Cho nên dưới đáy vòng xoáy cũng là điểm trung tâm mà chúng chắc chắn sẽ đụng vào nhau. Việc ngươi cần phải làm là thúc đẩy vòng xoáy này xoay tròn mỗi ngày nhờ vào tu luyện, làm cho nó duy trì sự cân bằng. Hiện tại thì lão sư đang giúp ngươi duy trì sự xoay của nó, nhưng sau này thì nhất định ngươi phải tự làm lấy mới được. Ngươi làm như vậy, dùng Tinh Thần Lực..."

Na Na vô cùng kiên nhẫn mà dạy bảo Lam Hiên Vũ, nàng vừa giảng thuật vừa mang theo hắn đi dẫn đạo hai loại năng lượng. Để điều khiển lấy hai loại năng lượng này thì tất nhiên phải dùng hồn lực của bản thân hắn, mà quá trình dẫn đạo này thực ra cũng là quá trình những năng lượng dung hợp với nhau.

Những ngày nghỉ sau đó của Lam Hiên Vũ đã trở nên rất có quy luật, mỗi ngày hắn đều tu luyện hai lần vào sáng và tối, buổi chiều hắn sẽ theo Na Na học một ít kiến thức. Nam Trùng cùng Lam Tiêu thì trả phép đi làm ngay sau hôm đó, mỗi ngày đều là Na Na ở nhà dạy hắn.

Trải qua một đoạn thời gian thì Lam Tiêu cùng Nam Trùng vững khá yên lòng về Na Na. Mà sinh hoạt của Na Na thì thật sự là rất đơn giản, trừ việc dạy Lam Hiên Vũ thì đại đa số thời gian nàng đều nhìn ra ngoài cửa sổ mà ngẩn ngơ. Những ngày chủ nhật, Lam Tiêu cùng Nam Trùng mang Lam Hiên Vũ ra ngoài chơi thì nàng cũng không đi, lúc nào cũng muốn ở nhà.

Tình cảm mà Lam Hiên Vũ dành cho Na Na vẫn luôn ấm lên, đại đa số đứa trẻ tầm tuổi này đều không thích việc tu luyện hay học tập, dù sao thì đó cũng là một việc quá buồn tẻ. Nhưng từ khi Na Na đến thì Lam Hiên Vũ lại luôn cảm thấy việc tu luyện vùng nàng là một chuyện cực kì vui. Na Na luôn có biện pháp hấp dẫn sự chú ý của hắn, dùng các loại phương thức mà dẫn dắt hắn.

Quá trình tu luyện trở nên vui sướng thì tất nhiên hiệu quả cũng sẽ theo đó mà tốt hơn, trừ việc hồn lực vẫn tăng chậm thì tất cả những phương diện khác của Lam Hiên Vũ đều có tiến bộ không nhỏ.

Mỗi ngày Na Na đều ra ngoài một lần, mà lúc về nàng sẽ luôn mang về một ít nguyên liệu nấu ăn cao cấp, Lam Tiêu cùng Nam Trùng cũng không biết những nguyên liệu nấu ăn kia là từ đâu mà đến. Nhưng khi bọn hắn nghĩ tới việc Na Na là một vị Phong Hào Đẩu La thì lại cho rằng nàng có được những nguyên liệu cao cấp đó cũng là bình thường. Dù sao những thứ đó cũng là cho con mình ăn, hơn nữa, có một lần Lam Tiêu đã xác định được những nguyên liệu nấu ăn mà Na Na mang về đều cực kì trân quý thì bọn hắn liền không dám nhắc tới chuyện tiền bạc nữa. Căn bản là bọn hắn không đủ sức trả nổi.

Thời gian cứ như vậy mà trôi qua, rất nhanh, kì nghỉ của Lam Hiên Vũ cũng đã hết. Với hắn mà nói thì đây tuyệt đối là một kì nghỉ cực kì vui vẻ, hắn đã được đi phi thuyền vũ trụ, đi tới hành tinh Thiên Đẩu, lại còn dẫn về được một lão sư tốt như vậy.

"Na Na lão sư, ta phải đi học rồi..., ngươi còn có thể dạy ta không?" Lam Hiên Vũ ôm lấy đùi Na Na, hắn mang một bộ mặt đáng thương mà nhìn nàng.

"Tất nhiên là có rồi, lão sư sẽ ở nhà chờ ngươi." Na Na ôn nhu mà xoa xoa đầu hắn.

"Quá tốt rồi! Na Na lão sư!."

Na Na cúi xuống ôm lấy hân, Lam Hiên Vũ cũng nhón lên mà hôn một cái lên mặt nàng. Na Na hơi sững sờ, nàng cảm thấy tâm mình như sắp hòa tan vậy, nàng lấy má mình mà dán lên cặp má phính của Lam Hiên Vũ.

"Hiên Vũ, chúng ta đi thôi kẻo trễ." Lam Tiêu nghiêng đầu quay lại mà giục con trai, sau khi Hiên Vũ tự trường thì hân cũng phải bắt đầu hành trình thăm dò của mình rồi

Na Na cứ đứng yên ở đó, nàng một mực nhìn Lam Hiên Vũ rồi đi rồi mới quay về phòng, nàng đóng cửa phòng rồi khoanh chân ngồi xuống, hai mắt dần khép kín mà tiến vào trạng thái mình tưởng. Sau một kì nghỉ thì thực sự là những đứa trẻ sẽ có sự chờ mong tới trường nhất định.

Lam Hiên Vũ xuống xe, sau khi hân chào Lam Tiêu thì không thể chờ đợi được mà chạy vọt vào trường.

Chủ nhiệm Thu Vũ Hình của năm nhất ban hai đang đứng ở cửa phòng học mà chờ bọn hân, mỗi sáng sớm nàng đều chờ ở chỗ này mà nhìn đám học sinh của mình chạy vào phòng học. Nàng cũng đã thấy Lam Hiên Vũ từ phía xa xa rồi, thực sự là bề ngoài của đứa nhỏ này quá mức xuất chúng nên nàng có muốn không chú ý cũng không được.

"Thu lão sư, buổi sáng tốt lành." Lam Hiên Vũ bước tới mà cúi người chào Thu Vũ Hình.

Thu Vũ Hình mỉm cười: "Hiên Vũ, buổi sáng tốt lành. Ô, kì nghỉ mới có mấy ngày mà có vẻ như ngươi đã cao hơn một chút rồi.

"Đúng không? Tạ ơn sư phụ." Lam Hiên Vũ cười híp mắt nói.

"Mau vào thôi." Thu Vũ Hình nhin không được mà xoa xoa lấy đầu hân.

Lam Hiên Vũ vốn đã rất ưa nhìn mà học tập lại tốt, nên không có lão sư nào lại không thích hân. Nhất là đợt thi cuối kì vừa rồi hân lại còn đánh thắng được Diệp Đồng, một cô bé cực kì phiền phức, việc này làm Thu Vũ hình nở mày nở mặt nên tất nhiên nàng sẽ cực kì yêu thích hân rồi.

"Lam Hiên Vũ!" Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc lại vang lên. Lam Hiên Vũ quay người nhìn lại, hân chỉ thấy Diệp Linh Đồng đang ló đầu khỏi cửa lớp bên cạnh mà vẫy vẫy tay với hân.

"Chuyện gì vậy?" Lam Hiên Vũ có chút không muốn mà hỏi.

Diệp Linh Đồng nói: "Ngươi tới đây đi, ta có chút chuyện muốn nói với ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 43: Lam Hiên Vũ cận chiến

*Dịch giả: Đức Thành*

"Không đi, ta muốn đi học." Lam Hiên Vũ không đợi Diệp Linh Đồng nói tiếp đã "Vèo" một phát mà vọt vào trong lớp mình.

Diệp Linh Đồng tức giận mà nói: "Lam Hiên Vũ, ngươi chờ đó cho ta. Hừ!"

Thu Vũ Hình cũng không trách bọn nhỏ này, thậm chí nàng còn nhin không được mà bật cười.

Lam Hiên Vũ là đứa nhỏ ưu tú nhất ban hai đấy, mà Diệp Linh Đồng cũng là một nhân tài kiệt xuất của ban nhất, thế nhưng hai đứa nhỏ này lại không hợp nhau, Diệp Linh Đồng luôn muốn vượt qua Lam Hiên Vũ ở tất cả phương diện nhưng lại luôn không thể thành công.

Thật ra thì các sư phụ rất thích thấy những cạnh tranh dạng này, có cạnh tranh thì mới phát triển nhanh hơn được, về phương diện này thì các học viện hồn sư đều rất thả mở.

Khi chuông báo vang lên lần thứ hai thì giờ học đầu tiên của học kì cũng lại bắt đầu, bởi đây là học kì thứ hai của năm nhất nên cũng không có buổi lễ tự trường gì đó mà trực tiếp bắt đầu học.

Giờ học đầu tiên của năm nhất ban hai chính là do chủ nhiệm lớp Thu Vũ Hân tới dạy.

"Trải qua kì nghỉ vừa rồi, ta đoán có rất nhiều người ở nhà lười biếng rồi. Nên trước hết chúng ta sẽ tiến hành kiểm tra hồn lực cùng tinh thần lực một chút, việc này sẽ thể hiện xem các ngươi có lười biếng trong kì nghỉ vừa rồi hay không. Sau đó sẽ là khóa thực chiến vào buổi chiều, ban hai chúng ta sẽ đối kháng với ban nhất, thắng có thưởng, còn nếu thua..."

Thu Vũ Hân có chút ý không tốt lắm mà cười cười.

Lam Hiên Vũ đột nhiên cảm thấy sống lưng có chút lạnh, đối kháng cùng năm nhất? Hắn có chút hối hận, vừa rồi không nên cự tuyệt Diệp Linh Đồng.

Có điều, hắn lại nghĩ tới việc theo học Na Na lão sư trong những ngày qua hắn cũng đã có chút tiến bộ, cũng không còn sợ Diệp Linh Đồng nữa rồi.

"Ồ, Hiên Vũ, mười hai cấp rồi. Có tiến bộ, xem ra ngươi không có lười biếng a. A, Tinh Thần Lực cũng không tệ, lại tiến bộ thêm nữa, ba mươi hai điểm rồi, khoảng cách tới Linh Thông Cảnh rất gần rồi. Rất tốt, đáng khen ngợi."

Sau khi nói thì Thu Vũ Hình liền kiểm tra cho Lam Hiên Vũ đầu tiên.

Mà Thu Vũ Hình cũng không biết vì Lam Hiên Vũ còn đang phải phân tâm đi khống chế vòng xoáy trong cơ thể mình, nên thực ra kết quả kiểm tra kia cũng không chính xác.

Chính như Thu Vũ Hình dự đoán, các học sinh vẫn có rất nhiều người lười biếng, có điều, vì bọn hắn là những người có thể tiến vào phân viện Từ La Thành nên chính thể tố chất vẫn rất cao, nên trong những ngày nghỉ qua thì có nhiều có ít nhưng mọi người cũng đều có tiến bộ nhất định.

Sau khi kiểm tra chính là chính thức đi học, Thu Vũ Hình nhìn thoáng qua Lam Hiên Vũ đang chăm chú nghe mình giảng bài, trong nội tâm nàng có chút âm thầm thở dài.

Đứa nhỏ này có Tiên Thiên Mãn Hồn Lực nên lẽ ra phải là ưu tú nhất mới đúng, nhưng qua một học kì mà hồn lực của hắn lại chỉ tăng lên một bậc, thực sự là cái tốc độ này quá chậm. Nếu cứ dựa theo cái tốc độ này thì Lam Hiên Vũ có thể đạt tới hai mươi cấp trước mười hai tuổi hay không còn rất khó nói. Nếu không đến được thì hắn sẽ không có biện pháp vào được một học viện tốt. Lam Hiên Vũ đi học thì nghe giảng rất chân thành, cách dạy của Thu Vũ Hình thì không giống với Na Na, Na Na thì luôn mang hắn tới tu luyện thực tế, mà Thu Vũ Hình thì dạy hắn những tru thức trụ cột.

Thật sự thì thứ gây xúc động nhất cho Lam Hiên Vũ là lúc Na Na khống chế thủy nguyên tố bày ra "Cửu Long Hí Châu", khi đó hắn mới thấy được sự cường đại và thú vị của hồn sư. Hứng thú đó tất nhiên sẽ giúp hắn học tập chăm chú hơn rồi.

Khóa thực chiến buổi chiều kia, cuối cùng thì cũng tới.

Khi Lam Hiên Vũ nhìn thấy Diệp Linh Đồng lần nữa thì Diệp Linh Đồng mang một sắc mặt bất thiện mà nhìn hắn.

Lam Hiên Vũ cố gắng mà nhìn sang chỗ khác, không nhìn về phía Diệp Linh Đồng, nhưng cuối cùng thì nàng vẫn chủ động tìm tới hắn.

"Lam Hiên Vũ, chóng mặt lên mà nhìn hôm nay ta chính đồn ngươi như thế nào." Diệp Linh Đồng hung dữ mà nói.

Lam Hiên Vũ bĩu môi: "Lần trước không biết ai bị ướm đầy người."

Diệp Linh Đồng giận dữ: "Lần này sẽ không! Ba đã dạy ta cách vượt qua sự ảnh hưởng của ngươi. Chỉ cần hồn kỹ của ta hữu hiệu thì cái hồn kỹ mười năm của ngươi sao có thể đánh thắng được ta? Cứ chờ đi rồi ngươi sẽ biết!"

"Tập hợp!"

Tiếng hô của lão sư truyền đến, hai lớp đệ tử đứng thành từng hàng mà tập hợp.

"Quy tắc của khóa thực chiến rất đơn giản. Mỗi lần một lớp sẽ phái một tên đệ tử lên, người thua sẽ bị đào thải, người thắng tiếp tục trận đấu, đến khi có một phương bị loại hết mới thôi. Cuối cùng, lớp nào bị loại hết trước thì sẽ thua, lớp thua bị phạt chạy quanh thao trường năm vòng, nghe rõ không?" chủ nhiệm ban nhất nói một cách hùng hậu.

Tuy nói đệ tử năm nhất thì còn nhỏ, thậm chí có nhiều người thì ngay cả Hồn Kỹ còn không có, nhưng tố chất thân thể của Cường Công Hệ hồn sư thì luôn tốt hơn Không Chế hệ, cho nên ban nhất vẫn có chút ưu thế.

"Trận đầu, năm nhất ban nhất, Hoàng Khải Phàm." chủ nhiệm tiện nói thì kêu luôn một tên đệ tử lớp mình.

Thu Vũ Hình nhìn thoáng qua Hoàng Khải Phàm, nàng suy nghĩ một chút rồi nói: "Lam Hiên Vũ."

Lam Hiên Vũ sửng sốt, hắn cũng không nghĩ tới việc Thu Vũ Hình sẽ gọi hắn đầu tiên như vậy.

Tata nhiên Thu Vũ Hình có ý nghĩ riêng của mình, những thứ Diệp Linh Đồng nói khi nãy thì nàng cũng đã nghe được, mà đối với Diệp Linh Đồng thì nàng vẫn biết một chút, cha của tiểu cô nương này là một nhân vật không tầm thường. Nếu đúng là Diệp Linh Đồng có biện pháp dùng Hồn Kỹ để áp chế Lam Hiên Vũ thì sẽ rất phiền toái. Mà Diệp Linh Đồng thân là lớp trưởng nên nhất định nàng sẽ trăn thủ ở phía sau. Vì Lam Hiên Vũ cũng là một trong số ít những hồn sư có hồn kỹ nên hiển nhiên hắn sẽ mạnh hơn người thường, cho nên Thu Vũ Hình mới cảm thấy nên phái Lam Hiên Vũ ra sớm một chút, để hắn có thể thắng đẹp mấy trận đầu.

Lam Hiên Vũ bước ra từ trong hàng, sau lưng đã vang lên từng đợt cổ vũ lớn "Lam Hiên Vũ cố gắng lên".

Ban nhất cũng không yếu thế: "Hoàng Khải Phàm, cố gắng lên!"

Diệp Linh Đồng ngay hàng đầu của ban nhất, nàng mở to mắt mà nhìn Lam Hiên Vũ. Trong nội tâm nàng nghĩ đến việc hắn cũng không nên vừa đến đã



thua, nếu vậy thì cơ hội hạ gục nàng cũng không có.

Hai bên cùng đứng lại, chủ nhiệm ban hai Thu Vũ Hình cùng ban nhất Cung Anh Hào thì đứng ở một bên giám sát.

"Bắt đầu đi." Cung Anh Hào nhìn Thu Vũ Hình một cái, trong đáy mắt hiện lên một tia đắc ý.

Hoàng Khải Phàm quát to một tiếng, trên người hắn bắn ra ánh sáng màu vàng, thân thể cũng vất đầu bành trướng lên, tiếp theo, một hồn hoàn màu vàng cũng dần bay lên từ dưới chân hắn. Cánh tay của hắn dần trở nên trắng kiện, đệ nhất Hồn Kỹ, sức mạnh của gấu!

Thu Vũ Hình lập tức kinh ngạc mà nhìn một màn này, nàng nhớ rõ rất rõ tên nhóc Hoàng Khải Phàm này còn chưa có đột phá trong học kỳ trước, cũng không có Hồn Hoàn a!

Chiến Hùng, là một loại võ hồn trung đẳng trong các võ hồn loài gấu, có năng lực khống chế thổ nguyên tố nhất định. Hoàng Khải Phàm chẳng những có một cái Hồn Hoàn, hơn nữa còn là trăm năm. Rất hiển nhiên, điều kiện gia đình của hắn hẳn là không tệ.

Mà võ hồn của Lam Hiên Vũ lại là Lam Ngân Thảo, nếu muốn chống lại loại lực lượng hình hồn sư này thì tuyệt đối là thua thiệt. Có điều, hiện tại có muốn nghĩ cái gì cũng đã chậm, Hoàng Khải Phàm đã vọt tới hướng Lam Hiên Vũ.

Thấy thân thể Hoàng Khải Phàm bành trướng như vậy thì Lam Hiên Vũ cũng bị dọa cho nhảy dựng, hắn vô thức mà lui về sau một bước.

Chủ nhiệm ban nhất Cung Anh Hào có chút đắc ý, quay sang nói với Thu Vũ Hình: "Thu lão sư, khởi đầu tốt đẹp là rất trọng yếu đó a! Người nói có đúng hay không?"

Thu Vũ Hình liếc mắt: "Nói hay như các ngươi là nhất định có thể thắng sao"

"Cái đó là..."

Vừa nói đến đây thì trong mắt Cung Anh Hào đã toát ra đầy sự kinh ngạc, bởi vì tình huống trên trận đấu đã phát sinh biến hóa.

Lam Ngân Thảo Ngân Văn trong tay trái Lam Hiên Vũ vòng tới mà quần quanh trên bàn tay hắn, đối mặt với Hoàng Khải Phàm đang hùng hổ tấn công, hắn vô thức mà cúi thấp người xuống, vừa vặn tránh được cái Chop của đối phương, tiếp theo đó, hắn linh hoạt mà xoay người đến sau lưng Hoàng Khải Phàm.

Cùng lúc đó, tay trái hắn chỉ về phía chân Hoàng Khải Phàm, một khối băng lạnh yên mà ngưng kết, Hoàng Khải Phàm trượt trên khối băng mà ngã văng ra ngoài.

Lam Hiên Vũ thuận thế nhảy lên lưng hắn, trong tay trái lại ngưng kết ra một cây băng chùy mà điểm xuống lưng hắn: "Đừng nhúc nhích, ngươi thua."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 44: Tái chiến với Diệp Linh Đồng

*Dịch giả: Đức Thành*

Một màn này, đừng nói là Hoàng Khải Phàm, mà ngay cả hai vị lão sư cũng phải choáng váng.

Toàn bộ quá trình xảy ra vô cùng nhanh, thoát nhìn thì có vẻ thập phần đơn giản, Lam Hiên Vũ né tránh rồi lượn quanh ở phía sau, tiếp đó là ngưng nước thành Băng, đối thủ mất đi cân bằng, Lam Hiên Vũ thừa cơ mà nhảy lên khống chế đối thủ.

Tất cả đều xảy ra một cách rất tự nhiên, nhưng cái này lại xảy ra trên người một đứa trẻ bảy tuổi thì thực sự là không phải bình thường.

Thu Vũ Hình cũng có chút ngẩn người, ở cái tuổi của mấy đứa trẻ này thì chủ yếu đều là va chạm chính diện xem ai có lực lượng mạnh hơn, cho dù có kỹ xảo cũng là những kỹ xảo tương đối đơn giản.

Nhưng một loạt động tác vừa rồi của Lam Hiên Vũ quả thực là như nước chảy mây trôi bình thường, chỉ thoáng một chút hắn đã đánh bại Hoàng Khải Phàm.

"Ngưng nước thành Băng?" Cung Anh Hào thốt ra, sắc mặt cũng trở nên khó nhìn.

Thu Vũ Hình nhìn Lam Hiên Vũ đang nhảy xuống từ trên lưng Hoàng Khải Phàm, nàng lẩm bẩm: "Cung lão sư, người mới vừa nói cái gì kia mà?"

"Ta..." Cung Anh Hào nghẹn họng.



Lam Hiên Vũ mình cũng cảm thấy rất kỳ quái, làm sao lại thắng vậy? Hắn chỉ dùng bộ pháp mà Na Na lão sư dạy thôi mà. ngưng kết băng chùy cũng là do Na Na lão sư dạy hắn đấy.

Lúc đó Na Na đã nói với hắn, vì hắn còn nhỏ nên băng chùy mới là vũ khí mà hắn có thể sử dụng, hắn phải giỏi về việc sử dụng băng chùy và ngưng kết băng chùy, mà hồn lực tiêu hao khi dùng cái này cũng không lớn. Vì để hắn có thể phối hợp sử dụng băng chùy tốt nên Na Na còn dạy hắn một bộ kỹ xảo cận chiến, nên tất nhiên lúc này hắn dùng một cách rất thoải mái.

"Cung lão sư, đề ta lên" Diệp Linh Đồng đã chủ động bước ra.

Lúc này Hoàng Khải Phàm cũng đã đứng lên với một vẻ mặt khó hiểu, hắn chỉ vào Lam Hiên Vũ rồi nói: "Người ăn gian."

Diệp Linh Đồng kéo Hoàng Khải Phàm rồi nói: "Đừng có nói nữa, thật xấu hổ chết người ta rồi, người ta gọi đó là kỹ xảo thực chiến."

Thuở nhỏ Diệp Linh Đồng cũng đã được Diệp Phong dạy võ thuật nên tất nhiên nàng sẽ hiểu, thắng lợi vừa rồi của Lam Hiên Vũ cũng không phải là vận khí tốt hay gì đó, rõ ràng là hắn đã dùng kỹ xảo cận chiến.

Đối với cái này thì nàng càng tin tưởng mười phần, bởi vì từ nhỏ nàng đã luyện đấu võ rất nhiều, thậm chí nàng còn cảm thấy nếu ở học kỳ trước mình không một mực muốn dùng hồn kỹ để đánh bại Lam Hiên Vũ mà cẩn thận một ít, thì lúc đó nàng dùng võ thuật cũng có thể đánh bại hắn một cách dễ dàng.

Rút được kinh nghiệm xương máu, nên những ngày nghỉ kia nàng đã cố gắng rất nhiều, các phương diện đều có tiến bộ không ít, lại tìm được phương pháp để khắc chế Lam Hiên Vũ áp chế võ hồn của mình, nên lúc này nàng cảm thấy khả năng thắng của mình vẫn là rất lớn.

"Được rồi." Cung Anh Hào cũng nghĩ không ra người nào có thể đối phó được Lam Hiên Vũ. sức chiến đấu của những đệ tử năm nhất đều quá yếu, mà sự tiêu hao của Lam Hiên Vũ cũng không quá lớn, nếu để hắn đánh được một tràng thắng dài thì có khả năng ban nhất sẽ thua, mà để cho Diệp Linh Đồng ra tay cũng tốt, dù sao nàng cũng là người mạnh nhất ban nhất rồi a.

Diệp Linh Đồng hoàn toàn không thể chờ được mà liền chạy ra, nàng còn vừa chạy vừa hô: "Lam Hiên Vũ, người chớ đắc ý, ta đến rồi đây!"

Thực sự là lúc này Lam Hiên Vũ vẫn còn có chút sững sờ, hắn cũng không nghĩ mình sẽ thắng một cách dễ dàng như vậy, tất cả đều có vẻ như nước chảy thành sông.

Mỗi ngày hắn đều chơi trò đuổi bắt cùng Na Na, mà trong lúc chơi thì tất nhiên Na Na sẽ dạy hắn rất nhiều kỹ xảo. Thí dụ khi nàng muốn hắn đổi động tác thì sẽ phóng ra một cột nước đánh về nơi hắn chuẩn bị tới. Rồi một ít kỹ xảo về cận chiến hay nắm giữ thời cơ thì lại càng dạy tới đây.

Vừa rồi, khi Hoàng Khải Phàm nhào về phía Lam Hiên Vũ thì hắn chỉ thấy hành động của đối phương có rất nhiều sơ hở, vì vậy nên hắn chọn đại một động tác đơn giản mà nghênh đón, sau đó liền thắng.

Cái này có vẻ như rất dễ dàng a!

Lúc này, vừa nhìn Diệp Linh Đồng nhào đến thì Lam Hiên Vũ vội vàng khoát tay, một cây băng chùy liền bay về phía bà vai Diệp Linh Đồng.

Diệp Linh Đồng hừ một tiếng, trên người nàng phát ra tiếng long ngâm mơ hồ, một tầng sáng trắng tỏa ra từ trên người nàng, chính là hồn kỹ Thiên Cương Phách Thể. Nhưng thứ khác với trước kia là tầng sáng trắng này vừa xuất hiện đã bị thu về sau nháy mắt.

Diệp Linh Đồng thoáng có chút đỏ mặt. Mặt ngoài làn da nàng lại có thêm một tầng sáng màu trắng bạc.

Khí thế của nàng có vẻ như đã yếu đi nhưng tốc độ lại đột ngột tăng mạnh, thân thể nàng thoáng lệch đã né được cây băng chùy kia, nàng nhảy một bước dài đã tới cạnh người Lam Hiên Vũ.

Thật nhanh! Riêng là lần này đã nhanh hơn Hoàng Khải Phàm rất nhiều. Hơn nữa, Diệp Linh Đồng không chỉ có nhanh, mà Lam Hiên Vũ còn nhìn ra bước chân của nàng rất ổn định, hành động sơ hở ít hơn rất nhiều so với Hoàng Khải Phàm.

Diệp Linh Đồng lấy một tay mà chụp vào Lam Hiên Vũ, tay kia lập tức chắn trước người. Lần này, Lam Hiên Vũ cũng không lui lại mà là chủ động nghênh đón.

Một tầng hào quang màu lam nhạt từ tay trái của hắn lan tràn đến toàn thân, tạo thành một tấm chắn nước.

Diệp Linh Đồng cảm thấy rất vui vẻ, nàng cũng đã tiếp xúc qua thủy nguyên tố của Lam Hiên Vũ mấy lần rồi, nàng rất rõ về uy lực của hồn kỹ này, nó không mạnh, mình lại có Thiên Cương Phách Thể tăng phúc, cái tấm chắn nước mỏng yếu này thì có tác dụng gì đây?

Tay phải nàng phát lực mà Chop thẳng tới ngực Lam Hiên Vũ.

Hai tay Lam Hiên Vũ giao nhau trước ngực, trông có vẻ muốn ngăn một kích này của Diệp Linh Đồng, nhưng khi nàng sắp chạm tới thì cả người hắn lại lập tức xoay tròn.

Động tác của Diệp Linh Đồng vẫn không thay đổi, theo cái nhìn của nàng thì Lam Hiên Vũ làm như vậy tuy có thể giảm bớt lực nhưng cũng không thể đỡ

nổi công kích của nàng.

Nhưng ngay khi tay nàng sắp bắt được Lam Hiên Vũ thì những nhánh Lam Ngân Thảo vẫn đang cuốn quanh cánh tay Lam Hiên Vũ lại đột nhiên sáng lên. Ngay sau đó, nàng cảm thấy Lam Hiên Vũ đột nhiên trở nên mơ hồ như có một tầng vải sa phủ trước người hắn vậy, mà nhiệt độ không khí cũng giảm xuống ngay sau đó.

Trong tiếng ma sát, Diệp Linh Đồng giật mình phát hiện thứ mình bắt trúng không phải là tấm chắn nước mềm mại mà là một tấm băng thuần kiên cố mà trơn trượt. Thân thể Lam Hiên Vũ lại đang xoay tròn nên nàng có làm thế nào cũng không thể bắt được tấm băng thuần kia.

Thân thể Lam Hiên Vũ gần như là trượt ra từ cánh tay nàng, chỉ thoáng qua hắn đã vọt tới sau lưng nàng. Lam Hiên Vũ vung mạnh tay một cái, tảng băng quanh người hắn đột nhiên "Phanh" một tiếng nổ tung, hóa thành băng sương bay đầy trời.

Tu vi của hắn còn không đủ nên hắn không khống chế được toàn bộ tác dụng của băng sương lên người Diệp Linh Đồng. Lúc này hắn đang ở ngay sau lưng Diệp Linh Đồng, hai người gần như là phần lưng kề nhau, khoảng cách rất gần.

Phản ứng của Diệp Linh Đồng cũng cực nhanh, ngay khi nàng phát hiện Lam Hiên Vũ lướt về phía sau thì không có chút do dự mà lập tức làm ra phản ứng.

Mũi chân nàng chĩa xuống đất, thân thể bỗng nhiên lui về phía sau, đồng thời đánh hai khuỷu tay về phía sau. Động tác khế này của Diệp Linh Đồng làm Thu Vũ Hình cùng Cung Anh Hào đều có cảm giác sáng mắt.

Tuy Lam Hiên Vũ ứng đối xảo diệu, nhất là nước thuần biến thành băng thuần, khống chế nguyên tố cùng động tác thân thể được phối hợp thập phần tinh diệu, nhưng sự ứng đối nhạy bén của Diệp Linh Đồng cũng làm bọn hắn thập phần kinh hãi. Ít nhất thì trong trí nhớ của bọn hắn, còn chưa bao giờ có một đệ tử năm nhất tốt như vậy.

Thân thể Diệp Linh Đồng nghiêng về phía sau, "Phanh" một tiếng, nàng đột nhiên cảm thấy lực trùng kích đến từ sau lưng, không chỉ có thế mà cảm giác lạnh vuốt cũng lập tức truyền tới. Cho dù dưới trạng thái Thiên Cương Bá Thể nhưng động tác vẫn chậm một nhịp.

"Bộp, bộp", hai cây băng chùy đâm về phía hai khuỷu tay nàng, ngay sau đó, Diệp Linh Đồng cảm thấy từng trận đau nhói truyền đến từ khuỷu tay.

Lam Hiên Vũ cũng phải giật mình, vì hắn sợ băng chùy thật sự đã thương Diệp Linh Đồng nên hắn không dám đâm về phía lưng nàng, hơn nữa không có xuất toàn lực, nhưng hắn không nghĩ tới là phòng ngự của Diệp Linh Đồng lại mạnh như thế, hai cây băng chùy liên tục tiếp vớ tan.

Hai người đều sưng sốt một chút, nhưng kinh nghiệm thực chiến của Diệp Linh Đồng vẫn phong phú hơn một ít, chân phải nàng lập tức hất ngược về phía sau mà đá thẳng tới bộ hạ của Lam Hiên Vũ.

"Không được!" Thu Vũ Hình cùng Cung Anh Hào gần như là đồng thời lớn tiếng mà kêu.

Hai người đều cảm thấy sống lưng có chút lạnh, nếu một cước này mà tới thì Lam Hiên Vũ xong rồi a!

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 45: Kim văn Lam Ngân Thảo

*Dịch giả: Đức Thành*

Tinh thần lực của Lam Hiên Vũ tăng lên không chỉ giúp hắn khống chế nguyên tố mạnh hơn mà lực cảm nhận của hắn cũng tăng rất nhiều.

Hắn vô thức mà nhắc đầu gối để ngăn cú đá của Diệp Linh Đồng.

"Phanh!"

Lam Hiên Vũ bị Diệp Linh Đồng đá bay lên chừng một mét. chân phải nàng lại lần nữa phát lực, thân thể nàng mới xoay nửa vòng thì chân trái đã quét ngang tới giữa ngực Lam Hiên Vũ. Mà lúc này Lam Hiên Vũ vẫn còn đang trên không trung nên không chỗ mượn lực, hắn đột nhiên nhớ tới câu nói mà Na Na lão sư dạy hắn.

"Vô luận lúc nào, ngươi đều phải nhớ kỹ, an toàn là số một. Khi gặp nguy hiểm ngươi phải toàn lực ứng phó, không được vì che giấu năng lực mà để bản thân rơi vào hiểm địa."

Khi Na Na nói với hắn lời này thì sắc mặt nàng cực kì nghiêm túc nên Lam Hiên Vũ nhớ rõ rất rõ ràng, bởi vì trước đó hắn đã nói cho Na Na rằng Lam Tiêu không cho hắn sử dụng năng lực của tay phải một cách dễ dàng.

Tay phải Lam Hiền Vũ đột nhiên siết chặt thành quyền, trong nháy mắt, Kim văn Lam Ngân Thảo liền phóng ra từ bàn tay hắn, chúng nhanh chóng quán quanh trên tay phải của hắn.

Lam Hiền Vũ cảm thấy có một cỗ lực lượng khó có thể hình dung lập tức truyền khắp toàn thân, đáy mắt hắn mơ hồ có kim quang chớp động, tay phải chém ra, hắn cứ như vậy mà chụp tới chân trái Diệp Linh Đồng.

"Phanh!"

Khi cánh tay hắn chém ra thì hắn cũng cảm thấy một sự tự tin mãnh liệt phát ra từ trong lòng, thậm chí còn có mang theo vài phần tâm tình thô bạo. Sau đó, tất cả mọi thứ chung quanh đều như biến chậm lại, kể cả chân trái Diệp Linh Đồng đang đá tới hắn cũng có thể bắt một cách tinh chuẩn vô cùng.

Diệp Linh Đồng nhìn Lam Hiền Vũ lấy tay mà bắt chân của mình thì cảm thấy rất khinh thường. Tuy rằng nàng là nữ nhi nhưng dưới trạng thái Thiên Cương Bá Thể thì nàng lại có lòng tin tuyệt đối, đừng nói là Lam Hiền Vũ, coi như là những đứa con trai cùng lớp Cường Công Hệ cũng không bằng nàng.

Thế nhưng Lam Hiền Vũ lại cứ như vậy mà bắt lấy chân trái của nàng.

Khi chân của nàng đụng vào bàn tay Lam Hiền Vũ thì trong nháy mắt, nàng cảm thấy thứ mình đá trúng lại như một khối sắt vậy, một cảm giác bủn rủn lập tức truyền khắp toàn thân, nàng hừ nhẹ một tiếng, toàn thân nàng lập tức mềm oặt như không xương mà ngã xuống.

Vốn dĩ thì Lam Hiền Vũ đã nâng tay trái mà vận sức thủy nguyên tố chờ phát động, nhưng hắn không nghĩ là Diệp Linh Đồng mạnh như vậy lại đột nhiên bại liệt. Sự biến hóa bất thành linh này cũng dọa các sư phụ sợ nhảy dựng, Lam Hiền Vũ gần như là vô thức mà thu Kim văn Lam Ngân Thảo về tay phải.

Tất cả đều phát sinh quá nhanh nên các sư phụ cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Lam Hiền Vũ buông lỏng tay, Diệp Linh Đồng liền ngã lăn xuống mặt đất, nhưng cảm giác tim đập mãnh liệt vẫn rộn ràng trong lòng nàng, làm nàng miệng lớn mà thở hào hển.

Cung Anh Hào vội vàng chạy tới: "Linh Đồng, ngươi không sao chứ?"

Thu Vũ Hình cũng đến bên cạnh, nàng là nữ lão sư nên dễ dàng hơn một ít, nàng lập tức kiểm tra thân thể Diệp Linh Đồng.

Lam Hiền Vũ có chút ngẩn ngơ mà đứng một bên, mà ánh mắt các học sinh nhìn hắn đều trở nên cổ quái, nhất là những đệ tử hệ cường công của ban nhất.

Lúc trước Lam Hiền Vũ chiến thắng Hoàng Khải Phàm thì coi như xong, bọn hắn cũng không có cảm thấy gì lắm, thế nhưng Diệp Linh Đồng không giống vậy a! Nàng không chỉ là lớp trưởng ban nhất bọn hắn, hơn nữa còn cực kì cường thế, nàng tuyệt đối là một tồn tại vô địch thủ trong lớp.

Nhưng đây còn không phải lần đầu tiên nàng thua bởi Lam Hiền Vũ nữa a! Mà mỗi lần thua đều thua một cách rất khó hiểu.

Lúc này Hoàng Khải Phàm đang đứng bên người đám bạn mà lẩm bẩm: "không phải lớp trưởng thích Lam Hiền Vũ rồi chứ? Cái này là cố ý thua a?"

"Lớp trưởng thích Lam Hiền Vũ!" Bên cạnh hắn lập tức liền một người hô lớn. Lập tức, các học sinh ban nhất liền trở nên náo động.

Lúc này Diệp Linh Đồng cũng đã tỉnh táo lại một chút, lúc này thì không có ai buồn bực được hơn nàng, tại sao mình lại thua như vậy được chứ?

Tại sao chứ, rõ ràng lực lượng của mình rất mạnh mà, một cước kia hắn là có thể đánh bại hắn rồi giành chiến thắng mới đúng chứ, lúc đó Lam Hiền Vũ cũng đã mất thăng bằng, một cước đá đó hắn phải bị đập bay mới bình thường a! Vì cái gì mà người ngã xuống lại là mình?! Cái võ hồn Thiên Cương long này cuối cùng là bị sao vậy?!

Thế nhưng lần này không đơn giản là võ hồn không nhạy như vậy nữa, có vẻ như chính thân thể mình cũng không nhạy luôn rồi.

Đúng lúc này, thì tiếng bàn luận của những học sinh kia đã truyền tới: "Lớp trưởng thích Lam Hiền Vũ... Cố ý thua hắn a..."

Diệp Linh Đồng chỉ cảm thấy trong nội tâm có một cỗ bi phiền mãnh liệt, dù sao nàng cũng vẫn chỉ là một tiểu cô nương sáu tuổi thôi! Thoáng một chút nước mắt nàng đã chảy xuống, nàng lập tức hét lớn: "không có, ta không có thích hắn!"

Nàng nhảy dựng lên từ mặt đất, nàng đẩy mạnh Lam Hiền Vũ sang một bên mà chạy vọt đi.

"Linh Đồng!"

Chủ nhiệm ban nhất Cung Anh Hào kêu một tiếng, thấy Diệp Linh Đồng không có ý dừng lại nên hắn vội vàng đuổi theo.

Mà thần sắc của Thu Vũ Hình lúc này là có chút cổ quái, nàng cúi xuống mà nhìn Lam Hiền Vũ, một đứa nhỏ sáu tuổi thì có thể biết cái gì về tình yêu nam nữ đâu chứ, nhưng ưa thích thì lại không nhất định là tình yêu nam nữ!

Mà cái tướng mạo này của Lam Hiền Vũ thì tuyệt đối có thể khiến bất kì ai thích, chẳng lẽ, thật sự là Diệp Linh Đồng hạ thủ lưu tình vì thích tên nhóc này

sao?

Lam Hiên Vũ bị đẩy một chút, hắn cũng chẳng hiểu ra chuyện gì nên trong nội tâm sao có thể không phiền muộn đây, ấn tượng của hắn đối với Diệp Linh Đồng càng chênh lệch thêm vài phần, năng chẳng những luôn khi dễ mình, hơn nữa, tính cách lại còn kém như vậy.

Sau đó, hắn dùng đôi mắt to vô tội mà nhìn về phía Thu Vũ Hinh: "Thu lão sư, còn đánh nữa không?"

Thu Vũ Hinh liếc qua bóng lưng Cung Anh Hào đang khuất dần, lại quay xuống nhìn tên đệ tử đặc ý của mình, khóe miệng nàng dần hiện lên một nét cười mỉm "Đương nhiên là tiếp tục, được rồi, năm nhất ban nhất, kế tiếp ai sẽ tới?"

Vì cho Cung Anh Hào chút mặt mũi, cũng vì để cho những đứa nhỏ khác có cơ hội rèn luyện nên sau khi Lam Hiên Vũ thắng liên tiếp mười trận thì Thu Vũ Hinh để người khác lên thay, còn về phần kết quả cuối cùng thì tất nhiên là ban hai thắng rồi.

Mà Lam Hiên Vũ cũng thành danh từ trận chiến này.

Nếu như nói lần thứ nhất hắn chiến thắng Diệp Linh Đồng là vì may mắn, vậy lần thứ hai thì sao? Hướng chi hắn còn thắng liên tiếp vài tên đệ tử khác. Sự không chế thủy nguyên tố cực tinh diệu kia của hắn đã tạo nên một ấn tượng sâu cho các sư phụ, địa vị của hắn tại ban hai năm nhất lập tức cao lên rất nhiều, nên khi tan học, Thu Vũ Hinh đã dùng lời nói thăm thía mà dặn dò hắn, nhất định phải cố gắng mình tu luyện, tranh thủ đem hồn lực tăng lên mau một chút.

Vừa về tới nhà thì Lam Hiên Vũ liền kêu lên: "Na Na lão sư, Na Na lão sư."

Na Na đẩy cửa phòng mà bước ra, vừa nhìn thấy Lam Hiên Vũ thì ánh mắt của nàng lập tức trở nên ôn nhu: "Đã về rồi sao?"

"Vâng. Na Na lão sư, ngài biết không? Ta thắng mười trận liên tiếp trong khóa thực chiến hôm nay đấy." Lam Hiên Vũ chạy tới mà kéo tay Na Na, hắn đem hết những việc hôm nay kể lại cho nàng.

Na Na chỉ là mỉm cười mà nghe, nhìn cái bộ dạng hưng phấn kia của hắn, không biết vì cái gì nàng cảm thấy cái tâm trống rỗng của mình như đã được lấp đầy vậy.

"Na Na lão sư, vì sao ta bắt lấy một cước đó của Diệp Linh Đồng thì nàng liền bại liệt? Ta không có làm cái gì a."

Na Na ngăn người, lông mày cau lại mà suy nghĩ một chút: "Hắn là do võ hồn của ngươi có tác dụng khắc chế võ hồn của nàng nên mới xuất hiện loại tình huống này. Nhưng nếu nàng không có ác ý gì với ngươi, thì khi các ngươi chung sức đối địch hắn là nàng sẽ được tăng phúc."

Lam Hiên Vũ bĩu môi mà nói: "Nhưng tính cách của nàng thật là tệ đấy, ta không cần làm bạn với nàng. Na Na lão sư, hôm nay ngài dạy ta cái gì đây? Bộ pháp lão sư dạy thật lợi hại a, bọn hắn không ai bắt được ta đấy."

Na Na mỉm cười: "Năng lực thì phải cần chất chứ không cần lượng, ngươi mới chỉ học được bộ pháp mở đầu mà thôi, còn rất nhiều điểm phải tăng cường. Khi dạy bộ pháp cho ngươi ta sẽ kèm thêm chút kỹ xảo thực chiến. Đi thôi, chúng ta tới phòng tu luyện."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 46: Phát triển

Dịch: Đức Thành

Nhà của Diệp Linh Đồng

Diệp Linh Đồng ôm lấy chiếc hồn đạo thông tin mà khóc nức nở, nàng vừa khóc vừa kể bi thảm mà mình gặp phải cho Diệp Phong nghe.

"Ba, tại sao lại có thể như vậy a? Con mặc kệ. Rõ ràng con phải thắng mới đúng! Vì sao lại như vậy chứ? Các bạn khác đều nói vì con thích Lam Hiên Vũ nên mới để hắn thắng, nhưng con không có thích hắn, con nhất định phải đánh thắng hắn."

Diệp Phong nghe nữ nhi giảng thuật như vậy thì cũng có chút không rõ, hắn cau mày lại mà nói: về cơ bản thì con cũng đã nắm được phương thức điều khiển Thiên Cương Phách Thể để bảo hộ, coi như là bị Võ Hồn áp chế cũng không thể xuất hiện tình huống phản ứng tới như vậy mới đúng, lúc mới bắt đầu không phải là không có việc gì sao? Quả thật là việc này có chút kỳ quái, giờ ba cũng không tiện suy đoán. Đừng khóc nữa, võ hồn Thiên Cương Long của con nhất định là không có vấn đề gì, mà vấn đề hắn là trên người Hiên Vũ mới đúng. Đợi ba làm xong nhiệm vụ thì ba sẽ về tìm hiểu rõ chuyện này cho con."

"Ba, nhưng con rất muốn thắng hắn a! Nhất định ba phải dạy con biện pháp thắng hắn!" Diệp Linh Đồng cố chấp mà kêu.

"Giờ ba phải họp rồi, chờ ba trở về rồi hãy nói." Nói xong câu đó thì Diệp Phong liền dập máy.

"Đoàn trưởng, mọi người đã đến đủ." Một gã Trung Úy bước đến bên người Diệp Phong mà hành lễ báo cáo.

"Được, họp." Lúc này Diệp Phong là một thân nhung trang, sắc mặt trầm trọng.

Khi hắn đi vào phòng họp thì trong phòng đã ngồi tám người. Những người này thấy hắn tới thì cùng đứng dậy mà hành quân lễ. Trong lúc vô hình, bầu không khí trong phòng họp lập tức trở nên rất nghiêm túc.

"Mọi người ngồi đi." Diệp Phong khoát tay áo, lúc này chúng quan quân mới ngồi xuống.

Diệp Phong trầm giọng nói: "Tất cả mọi người cũng đều xem qua tài liệu rồi. Chuyện lần này gấp vô cùng nên mới phải điều Kiêu Long chiến đoàn chúng ta tới đây. Vì để tránh việc khiến cho dân chúng khủng hoảng nên chúng ta nhất định phải tốc chiến tốc thắng. Từ giờ khắc này, tất cả hôn đạo thông tin cá nhân đều phải tắt, bắt đầu dùng hôn đạo thông tin nội bộ đến khi nhiệm vụ chấm dứt. Ngành tình báo sẽ phối hợp với chúng ta, họ sẽ báo cáo tình huống cho chúng ta kịp thời, yêu cầu các đại đội làm tốt công tác chuẩn bị. Thứ chúng ta phải đối mặt lần này là một đám vô cùng tàn bạo và có tổ chức, một đối thủ có năng lực trinh sát rất mạnh mẽ. Không được để xuất hiện tình huống cá lọt lưới, nếu không thì rất có thể chúng sẽ mang đến sự thương tổn cực lớn cho dân chúng."

"Rõ"

...

Đối với Lam Hiền Vũ mà nói thì từ khi Na Na đã đến, sinh hoạt của hắn trở nên rất phong phú và vui vẻ.

Ban ngày hắn sẽ học ở học viện, sau khi về nhà thì theo Na Na tu luyện. Tuy rằng như vậy có chút vất vả nhưng chính hắn cũng cảm thấy mình tiến bộ cực nhanh, nhất là phương diện khống chế thủy nguyên tố, chỉ có hồn lực là vẫn tăng rất chậm.

Ăn cơm cũng là thứ làm hắn rất vui vẻ, vì mỗi ngày Na Na đều sẽ mang về một ít đồ ăn khá kỳ kỳ quái, tuy rằng những đồ ăn đó không phải cái nào cũng ngon nhưng mỗi lần hắn ăn thì đều cảm thấy cơ thể rất ấm áp, cực kì thoải mái. Lương cơm ăn của Lam Hiền Vũ cũng đã trở nên bình thường vì có những thứ này.

Vừa lúc mới bắt đầu thì Nam Trùng còn có thể tận lực mà quan sát Na Na, nhưng rất nhanh sau đó thì nàng đã phát hiện rằng Na Na là thật tâm ưa thích Hiền Vũ. Cái bộ dáng mà Na Na dành cho Hiền Vũ, nhất là ánh mắt, sẽ không thể nào giả bộ được, Na Na là tốt với Hiền Vũ từ trong nội tâm.

Hơn nữa, mỗi ngày Lam Hiền Vũ đều rất vui vẻ, mà tiến bộ cũng không nhỏ nên Nam Trùng cũng yên lòng mà công tác.

Sau khi Lam Tiêu lên đường mười ngày thì rốt cuộc cũng gọi hôn đạo thông tin về nhà được lần đầu tiên, hắn nói cho Nam Trùng rằng hành động của bọn hắn rất thuận lợi, tiếp theo là sẽ xuyên qua lỗ đen để thăm dò hành tinh mới, cho nên hắn dự tính là lần trò chuyện tới cũng phải một tháng sau, và chuyến đi này cũng cần phải nửa năm thời gian.

Thái độ mà Diệp Linh Đồng dành cho Lam Hiền Vũ trở nên càng không tốt, vì các học sinh nghị luận nên nàng tận lực mà xa lánh hắn, hai người vốn không chung lớp nên số lần gặp mặt cũng trở nên ít hơn nhiều. Mà ấn tượng của Lam Hiền Vũ đối với Diệp Linh Đồng rõ ràng là không tốt nên tất nhiên hắn sẽ không chủ động tìm nàng.

...

Cứ như vậy, chỉ chớp mắt, ba tháng đi qua.

"Oa, có vẻ như con cao hơn một ít rồi đây."

Nam Trùng cười lớn mà đo đo người Lam Hiền Vũ, lúc này Lam Hiền Vũ cũng đã cao hơn bụng nàng, tuổi thật thì vẫn chưa tới bảy tuổi mà thân đã cao vượt qua một mét ba rồi, trong đám bạn học thì hắn là cao nhất.

Nam Trùng vừa so chiều cao của con trai vừa quay sang mỉm cười với Na Na. Tuy nàng không biết Na Na làm như thế nào nhưng rất hiển nhiên, chiều cao của Lam Hiền Vũ được như vậy thì không thể không nhắc tới những đồ ăn mà nàng mang về cho hắn.

Nam Trùng cũng từng nghiên cứu qua những đồ ăn đó, và nàng cũng đã nhận ra một vài bộ phận nguyên liệu nấu ăn, giá cả thì nàng không biết, nhưng nàng tra được rất nhiều nguyên liệu nấu ăn cực kì trân quý. Mà cho tới bây giờ Na Na cũng chưa từng nhắc tới một cái tiền, nếu không phải nàng một mực muốn cho Na Na một ít tiền lương thì ngay cả tiền lương Na Na cũng không muốn.

Thêm một người toàn tâm toàn ý mà đối tốt với con mình như vậy thì Nam Trùng cũng rất vui vẻ. Huống chi, trong lòng của nàng thì Na Na là một Phong Hào Đầu Lạ, nên nàng không cảm kích Na Na mà còn là tôn kính.

Qua ba tháng tu luyện thì hồn lực của Lam Hiền Vũ cũng đã tăng được một bậc, cũng đã đạt đến mười ba cấp rồi, dù sao hắn cũng ăn được nguyên liệu trân quý như vậy nên trụ cột thân thể vô cùng tốt.

"Na Na lão sư, ngày mai chúng ta mang Hiền Vũ ra ngoài chơi một chút đi?" Nam Trùng cười nói, "Cũng không thể luôn bắt hắn học tập, cũng nên buông lỏng một chút?"

"Đi chơi sao? Quá tuyệt vời!"

Lam Hiên Vũ hưng phấn mà nhảy dựng lên.

Nam Trùng cụng lên trán hấn: "Vừa nói tới chơi là sướng như vậy."

Nhìn Nam Trùng gõ nhẹ vào đầu Lam Hiên Vũ như vậy thì Na Na không khỏi nhú mày, ngón tay đã có chút giật giật, nhưng cuối cùng thì nàng vẫn còn đưa mắt nhìn sang một bên mà nói: "Tốt."

Nam Trùng nói: " gần đây ở chợ trung tâm mới khai trương một cửa hàng, nghe nói bên trong đó có một quán nhảy giường rất thú vị, mẹ sẽ dẫn con đi. Sau đó chúng ta sẽ tìm một cái nhà hàng nào đó ăn bữa cơm. Hôm qua ba con với gọi về, ba con dặn mẹ phải mang con ra ngoài nhiều một chút đây."

"Tốt tốt! Mẹ tuyệt vời nhất."

"Vậy con học tiếp cùng Na Na lão sư đi, mẹ ra ngoài mua ít đồ ăn."

Nam Trùng đi ra ngoài mua sắm, trong nhà chỉ còn lại Lam Hiên Vũ cùng Na Na.

Lam Hiên Vũ quay đầu lại, hấn cười híp mắt nhìn Na Na một cái, đột nhiên chân hấn gia tốc một cách mãnh liệt mà đánh thẳng về phía Na Na. Mà trong quá trình hấn nhào tới thì bả vai lại lắc sang hai bên trên tay phải hấn có kim quang sáng lên một cách mơ hồ, tốc độ nhanh vô cùng, thậm chí còn có hư ảnh xuất hiện.

Na Na mỉm cười mà hất đầu lên, mái tóc bạc sau đầu nàng quét ra, mỗi sợi tóc dường như đều có con mắt riêng của mình vậy, chúng tự động mà chắn lại tất cả đường đi của Lam Hiên Vũ.

Lam Hiên Vũ bị nàng dọa cho nhảy dựng, ngân quang lóe lên, tay trái hấn nhấn về phía trước một cái, một cột nước bắn ra từ lòng bàn tay của hấn mà đánh lên mái tóc bạc. Hấn cũng mượn lực phản chấn mà dừng lại, thân thể nhào sang một bên.

Mái tóc bạc đảo qua, cột nước mà Lam Hiên Vũ phóng ra bị nó hấp thu không còn một giọt, mà Lam hiên Vũ thì đã linh hoạt mà nhảy tới bên người Na Na thân thể hấn xoay tròn, hấn muốn chạy quanh mà vây lấy phía sau của nàng.

Na Na đột nhiên ngồi chồm hồm xuống, có vẻ như nàng cũng không có điều chỉnh góc độ hay gì đó. Lam Hiên Vũ lại xông lên như muốn chính diện mà đánh.

Tay trái Lam Hiên Vũ chà xát ra một cái xoáy nước rồi đem xoáy nước đó trùm tới phía Na Na, sau đó hấn lập tức xoay người.

Na Na há miệng khê hấp, đám nước kia lập tức bị nàng hấp không còn một điểm dư thừa, đáng sợ hơn chính là Lam Hiên Vũ cũng cảm thấy có một cỗ hấp lực truyền đến, thân thể hấn không khống chế được mà ngã về phía trước.

Hấn vội vàng nâng hai tay lên thử ngăn cản, nhưng Na Na lại khê thổi, một lực đẩy nhu hòa lại dễ dàng mở hai cánh tay của hấn, sau đó lại hút thân thể hấn tới. Sau đó thì Na Na hôn một cái lên chiếc má phính của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 47: Kim Long Kinh Thiên

Dịch: Đức Thành

"Na Na lão sư, ngươi khi dễ ta!" Lam Hiên Vũ lau mặt, hấn mang một vẻ mặt bất mãn mà nói.

Na Na bẻ lên hấn lên, một lần nữa đứng thẳng người dậy: "Là ngươi đánh lén ta đấy, như thế nào lại thành ta khi dễ ngươi rồi?"

Lam Hiên Vũ hừ một tiếng: "Ngươi có hồn lực mạnh mẽ, còn không phải khi dễ ngươi sao?"

Na Na bật cười: "Vậy ngươi phải cố gắng để trở nên càng mạnh hơn nữa a! Có điều, bộ pháp của ngươi về cơ bản thì cũng đã xem như nhập môn. Muốn tăng lên nữa thì cần phải có nhiều hồn lực hơn mới được, phương pháp ta đã dạy ngươi rồi. Hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu học một ít kiến thức mới"

"Học cái gì đây?" Nghe thấy câu học kiến thức mới thì Lam Hiên Vũ lập tức thấy hứng thú.

Na Na nói: "Học một chiêu cổ võ chiến kỹ. Hồn kỹ của ngươi đã coi như không tệ rồi, uy lực của nó cũng sẽ tăng lên theo hồn lực của ngươi. Vì ngươi

đã có bộ pháp cận chiến nên ít nhất người sẽ không dễ dàng chịu thiệt, nhưng người còn thiếu một chút thủ đoạn công kích cận chiến. Người là song sinh Vô Hồn nên phương hướng phát triển tương lai chính là phối hợp từ hai phía, chính là kết hợp thủy nguyên tố cùng lực lượng. Dùng hồn lực bây giờ của người thì tất nhiên còn không khống chế được, cho nên trước hết người nên học một chiêu chiến kỹ tương đối đơn giản này."

"Vâng!" Đa số những nam hài tử đều rất thích những chiến kỹ tiến công.

Mấy tháng nay Lam Hiên Vũ vẫn một mực cùng Na Na học tập bộ pháp, tuy rằng bộ pháp cũng rất thú vị nhưng dù sao nó cũng không đủ khí phách.

"Na Na lão sư, người muốn dạy ta cái chiến kỹ gì vậy?" Lam Hiên Vũ háo hức mà hỏi.

Na Na suy nghĩ một chút rồi nói: "tên cái chiến kỹ này, hình như là... Kim Long Kinh Thiên?"

"Lão sư cũng nhớ không rõ sao?" Lam Hiên Vũ có chút tò mò.

Na Na cười khở gật đầu: "Hình như là ta đã có chút nhớ không rõ rồi, nhưng tên thì hẳn là cái này. Đi, chúng ta đến phòng tu luyện thôi."

Khi vào tới phòng tu luyện thì Na Na mới thả Lam Hiên Vũ xuống, nàng đóng cửa thật kỹ rồi mở ra hệ thống phòng ngự trong phòng tu luyện.

"Kim Long Kinh Thiên ảo diệu ở chỗ nó sẽ kích phát khí huyết chi lực của bản thân người, sau đó phải dùng hồn lực tới phụ trợ huyết mạch chi lực, nên nó tương đương với việc người điều động lực lượng toàn thân để thi triển cái chiến kỹ này. Với cái tu vi này của người thì còn xa không đủ để thi triển ra Kim Long Kinh Thiên hoàn chỉnh, nhưng ta có thể dạy người phương thức vận chuyển của chiến kỹ này, hồn lực không đủ thì uy lực sẽ yếu hơn mà thôi."

"Na Na lão sư, vậy người nhanh dạy ta đi." Mới chỉ nghe tên Lam Hiên Vũ cũng đã cảm thấy rất hứng thú với chiến kỹ này rồi.

"Nhớ kỹ những biến hóa của thân thể." Na Na ngồi sau lưng Lam Hiên Vũ, tay phải đặt trên lưng hắn, nàng đem một cỗ hồn lực cùng Tinh Thần Lực nhu hòa mà chậm rãi rót vào trong cơ thể hắn.

"bản chất của Kim Long Kinh Thiên chính là khí huyết nghịch vận!" giọng nói của Na Na vang lên bên tai Lam Hiên Vũ.

Ngay sau đó, cảm giác đầu tiên của Lam Hiên Vũ là thấy hoa mắt, rồi hắn liền tiến vào trong không gian ý thức. Mà trong không gian ý thức này đang xuất hiện một người giống hệt như đức.

Hắn có thể nhìn thấy tình huống vận chuyển khí huyết trong cơ thể người này một cách rõ ràng. Đúng lúc này, hắn cảm thấy có một cỗ nhiệt khí đột nhiên từ trong cơ thể, huyết dịch vẫn đang chậm chạp chảy xuôi thì đột nhiên phát sinh biến hóa.

Cảm giác đau đớn lập tức truyền khắp toàn thân, hắn thậm chí còn cảm thấy có chút hít thở không thông, đó là một loại thống khổ khó nói lên lời, nhưng ý thức của hắn lại cực kì thanh tỉnh, hắn thấy rõ ràng khí huyết trên cơ thể người kia đang bắt đầu vận chuyển ngược.

Sự thống khổ lập tức tăng cường, Lam Hiên Vũ muốn gọi nhưng lại kêu không ra tiếng, cũng đúng lúc này, hắn cảm thấy thân thể mình nóng lên, toàn thân như đang bị thiêu đốt vậy.

Hắn vô thức mà nâng tay phải, khí huyết nghịch vận đã mang đến cho hắn một cỗ lực lượng đặc thù, luồng nhiệt lưu nó sinh ra đang nhanh chóng mà phóng tới hướng tay phải của hắn.

Đúng lúc này, tất cả mọi thứ trước mắt Lam Hiên Vũ lại một lần nữa trở nên rõ ràng, hắn kinh ngạc mà nhìn tay phải của mình, Kim văn Lam Ngân Thảo không biết đã bao trùm kín cánh tay phải của hắn từ lúc nào rồi. Đáng sợ hơn là tay phải của hắn có vẻ như phình to ra rồi, nó đã lớn hơn bình thường một vòng, hơn nữa, cái Kim văn Lam Ngân Thảo kia nhìn giống như đã chui vào da của hắn, rồi hóa thành một khối khối lân phiến hình thoi màu vàng.

"Kim Long Kinh Thiên!" giọng nói của Na Na lại truyền tới từ sau lưng Lam Hiên Vũ, hắn chỉ cảm thấy có một cỗ lực lượng vô hình đang thao túng luồng nhiệt lưu trong cơ thể mình lao tới cánh tay phải một cách dũng mãnh.

Lập tức, toàn thân hắn phát ra một tầng kim quang nhàn nhạt, trong lòng bàn tay phải có âm thanh vù vù rất nhỏ xuất hiện một cách mơ hồ, mà không khí chung quanh có vẻ như cũng trở nên động lại ngay đau đó.

Đột nhiên, một đạo quang ảnh màu vàng phun ra từ lòng bàn tay của hắn, như ẩn như hiện, có vẻ như là đầu rồng.

"Phanh!" quang ảnh màu vàng nhạt trùng kích lên tấm bia trước người hắn một mét, vang lên một tiếng nổ vang.

Cả phòng dường như đã lắng lại nhẹ một cái. Sau khi đánh ra một kích này thì Lam Hiên Vũ cảm thấy năng lượng trong cơ thể mình dường như đã bị rút sạch, toàn thân mềm nhũn, mà hướng vận chuyển của khí huyết cũng khôi phục bình thường ngay sau đó. Một cỗ hồn lực ôn hòa đang rót vào cuộn cuộn từ sau lưng hắn, giúp hắn bổ sung chỗ hồn lực bị tiêu hao lúc trước.

"Cảm thấy gì không? Nghịch vận khí huyết sẽ kích phát lực lượng trong huyết mạch của người, khi cỗ lực lượng này được dung hợp cùng hồn lực của người thì người sẽ có thể phát ra một lực công kích vượt xa lực công kích bình thường của bản thân."

"Cái Kim Long Kinh Thiên này đối với người mà nói thì vừa là chiến kỹ, mà cũng vừa phương pháp tu luyện, vì trong quá trình sử dụng nó người có thể thông qua việc kích thích huyết mạch chi lực để tẩm bổ bản thân, và nó cũng giúp kinh mạch của người càng thêm dẻo dai. Đây là phương pháp mà ta đã nghĩ kỹ và cảm thấy thích hợp nhất với người."

Lam Hiên Vũ tò mò mà hỏi: "Na Na lão sư, vậy huyết mạch chi lực là cái gì?"

Na Na mỉm cười: "Ta cũng không biết, nhưng có vẻ như nó rất phù hợp với chiến kỹ này." Nói đến đây thì nàng cau mày lại, trên thực tế thì cái phương thức tu luyện Kim Long Kinh Thiên này mới nổi nên trong đầu nàng được hai ngày nay, nhưng khi nàng cẩn thận suy nghĩ thì lại không thể nào nghĩ ra tình huống cụ thể.

"Chúng ta tiếp tục nào, ngươi phải cố gắng cảm thụ sự nghịch vận khí huyết trong cơ thể mình. Ta sẽ giúp ngươi vận chuyển mười lần đầu, ngươi nhớ kỹ cảm giác cùng lộ tuyến vận hành, về sau phải nhờ vào chính ngươi mà luyện tập. Lão sư sẽ bảo vệ ngươi, tránh việc ngoài ý muốn nổi lên."

"Vâng!"

Thật sự thì tác dụng quang trọng nhất của Na Na là bảo hộ. Nếu như cái Kim Long Kinh Thiên này mà để cho một người nào đó khác luyện tập thì chưa nói tới việc có thành công hay không, mà chỉ riêng mỗi lần tiêu hao cực lớn đó cũng phải cần thời gian rất lâu mới có thể khôi phục. Nhưng Lam Hiên Vũ thì gần như có thể luyện tập liên tục được, hơn nữa, hắn sẽ không cần lo lắng chút nào về việc mình sẽ tẩu hỏa nhập ma, vì đã có Na Na bảo hộ hắn, giúp hắn tránh được tất cả nguy hiểm. Bởi vậy nên tốc độ luyện tập của Lam Hiên Vũ nhanh hơn nhiều so với những người khác.

Sau khi Lam Hiên Vũ thấy được uy lực của Kim Long Kinh Thiên thì hắn luyện tập với niềm hứng thú dạt dào, bất tri bất giác, một ngày đã trôi qua rồi. Những nguyên liệu nấu ăn quý thì hôm nay hắn cũng ăn hết hai lần, vì Na Na cho rằng hắn bị tiêu hao khá lớn trong lúc tu luyện Kim Long Kinh Thiên nên cần bổ sung nhiều dung dưỡng hơn nữa để tăng cường tổ chất thân thể.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Lam Hiên Vũ từ trên giường thức dậy thì hắn cảm thấy toàn thân đều có chút đau nhức, nhưng trong cơ thể lại có một loại cảm giác ấm áp. Vì hắn luyện tập Kim Long Kinh Thiên nguyên cả ngày hôm qua nên tới tối Na Na cũng không nhắc hắn phải mình tắm mà để hắn buông lỏng qua một giấc ngủ tốt.

Hắn duỗi lưng một cái, có thể nghe thấy tiếng xương kêu khanh khách một cách mơ hồ, sau đó hắn liềm nghiêng người mà nhảy xuống giường.

Khi hai chân hắn chạm đất thì lại phát ra một tiếng "bịch" làm chính hắn cũng phải giật nảy mình.

Đây là thể trọng trở nên nặng hơn sao!

"Hiên Vũ, tỉnh chưa? Ăn sáng nào." tiếng gọi của Nam Trùng truyền đến.

"Mẹ, con dậy rồi. Có phải ăn sáng xong là đi chơi được không?" Vừa nghĩ tới hôm nay được ra ngoài chơi là Lam Hiên Vũ liền cực vui vẻ.

"Ừm. Ăn cơm trước đi."

Đồ ăn sáng của hắn tất nhiên vẫn là những đồ có dinh dưỡng cao, nhưng hắn không thể chờ đợi được mà ăn nhanh rồi muốn lên đường.

"Các ngươi cứ đi đi thôi, ta ở nhà là được rồi." Na Na mỉm cười mà xoa đầu Lam Hiên Vũ.

"A? Na Na lão sư không đi sao? Lão sư đi cùng ta đi chứ" Lam Hiên Vũ có chút cố chấp mà nói.

Na Na mỉm cười: "Ngươi cứ đi chơi cùng mẹ đi, lão sư muốn ngắm lại xem sau này nên dạy ngươi những gì"

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 48: Nhạc công tử ca hát

Dịch: Đức Thành

"Vậy được rồi." Nghĩ tới đi chơi thì Lam Hiên Vũ cũng không cố quăn quít lấy Na Na nữa, mà Nam Trùng thấy thế thì cũng vui vẻ hơn nhiều.

Từ khi Na Na đến thì Nam Trùng cảm thấy con mình quá thân với lão sư rồi, chính mình là mẹ mà cũng không ở bên cạnh con được lâu như Na Na. Hiếm lắm mới có ngày nghỉ nàng mang Hiên Vũ ra ngoài chơi được, một phần cũng vì nàng muốn tăng tiến tình cảm của hai mẹ con.

Nam Trùng điều khiển xe hòn đạo bay vững vàng mà phi hành trên đường cao tốc trên không.

"Mẹ, hôm nay chúng ta ăn cái gì đây? Lúc về mang cho Na Na lão sư một ít được không?"

Lam Hiên Vũ vừa nhìn ngoài cửa sổ vừa cao hứng bưng bưng mà nói với Nam Trùng.



Nam Trùng có chút ghen mà nói: "con thật đúng là là lúc nào cũng không quên được Na Na lão sư của con a! Vậy mẹ hỏi con đây, con yêu thích mẹ hay Na Na lão sư hơn?"

Lam Hiên Vũ liếc Nam Trùng một cái rồi nói: "Mẹ à, theo cách nói của người lớn thì mẹ là đang cố tình gây sự đấy nha."

Nam Trùng run lên, nằng dờ khóc dờ cười mà nói: " Con học những thứ này từ chỗ nào vậy?"

Lam Hiên Vũ lập tức bày ra một bộ dáng người lớn, lại còn bắt chước ngữ khí của Lam Tiêu: "Nam Trùng, ta cho ngươi biết, tuy ta nuông chiều ngươi nhưng ngươi cũng không thể cố tình gây sự a! Dù hồn thú nhỏ yếu như nhu cốt thỏ nhưng khi nóng nảy còn có thể cắn người đấy!"

Nam Trùng kinh ngạc mà nhìn hấn: "Tốt! Thăng nhò này, dám nghe trộm ba mẹ nói chuyện."

Lam Hiên Vũ hi hi cười: "Không phải con nghe lén nha, tại ba mẹ nói lớn quá đấy."

Nam Trùng hừ một tiếng rồi cười nói: " thăng nhóc con này giờ cũng biết cãi rồi. Đúng rồi, hình như hôm nay có buổi hòa nhạc tiếp sóng của Nhạc công tử đấy."

Nàng vừa nói vừa mở màn hình trên xe. Màn hình sáng lên, căn bản không cần điều chỉnh gì nữa, thứ hiện lên đúng là kênh mà Nam Trùng thường xuyên xem

Vị minh tinh tên Đường Nhạc này mặc dù mới xuất đạo mấy tháng nhưng cũng đã tạo ra những rung động khá lớn ở Liên bang. Đơn khúc đầu tiên của hấn đã gây ra ấn tượng sâu sắc cho rất nhiều người. Hơn nữa, công ti môi giới nghệ nhân lại toàn lực phát rộng nên trong thời gian ngắn thì cái đơn khúc này cũng đã truyền khắp các hành tinh của Liên bang.

Mà điểm kỳ dị là vị Nhạc công tử này mỗi lần hát đều chỉ hát một đơn khúc đầu này, nhưng trên người hấn lại có một loại mị lực đặc thù, mỗi lần hấn tiếp sóng đơn khúc thì hầu như lần nào độ náo động cũng tăng vọt.

Còn có một buổi hòa nhạc ngắn nhất lịch sử kia nữa, chỉ một ca khúc mà hấn hát tới ba lần, phải biết rằng một buổi hòa nhạc thì ít nhất cũng phải có mười mấy bài hát, còn có ảnh hưởng lẫn nhau, rồi khâu tác động qua lại nên thời gian ngắn nhất cũng phải mất hai giờ.

Nhưng buổi hòa nhạc của vị Nhạc công tử này lại chỉ có nửa giờ. Từ đầu tới cuối hấn không có nói gì nhiều mà chỉ hát ba lượt. Mà mỗi lần hát thì toàn trường lại xem say sưa như chúng không giống nhau vậy.

Cứ việc buổi hòa nhạc chỉ có nửa giờ nhưng lại không có bất kì khán giả nào rời khỏi, khi hấn rời đi thì khán giả cũng vẫn như si như say mà hồi tưởng lại ca khúc đó. Khán giả cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn nhưng cũng lại cảm thấy rất thỏa mãn, vậy mà không ai thất vọng vì buổi hòa nhạc có thời gian quá ngắn như vậy.

Trên màn hình, Nhạc công tử đang đứng trên khán đài, một mái tóc dài màu lam xỏa tung sau đầu, tướng mạo tuấn tú của hấn đang dần khắc dấu vào trí óc mọi người. Hấn đang ở đó với một thân lễ phục màu trắng có chút vân bạc, tôn lên một dáng người hoàn mỹ, cả người hấn cho người ta một cảm giác nhẹ nhàng ma khoan khoái.

"Mẹ, mắt mẹ lại sáng lên rồi." Lam Hiên Vũ nhìn thoáng qua Nam Trùng, hấn nhin không được mà nói.

Nam Trùng lại vội vàng ra hiệu hấn ngậm miệng, sau đó chỉnh lớn âm thanh trong xe.

“Thân ảnh của nàng sớm đã mơ hồ, phảng phất đã trải qua muôn đời Luân Hồi

Thanh âm của nàng dường như rất rõ ràng, đã từng vang vọng bên tai không biết bao lần

Khí tức của nàng như lan như xạ, dù qua thiên thu muôn đời cũng vẫn quanh quẩn bên ta

Tay nàng mềm mại mà thon dài, nơi nàng tồn tại vĩnh viễn là bến cảng tốt nhất của ta.

Người cả đời có tam thể, cả đời trong sinh mệnh, cả đời trong xã hội, còn có cả đời chôn giấu trong đáy lòng.

Nàng ba đời vẫn luôn tồn tại, vẫn luôn khắc sâu trong đáy lòng ta, chỉ cần ta còn ở thì nàng liền thủy chung mà cùng ta.

Vô luận nhất thế nàng có đi phương nào, vô luận nhị thế nàng còn có trí nhớ hay không, trí nhớ của ta đã mơ hồ nhưng tâm ta vẫn luôn một mực tìm kiếm.

Vô luận nàng ở đâu, ta cũng muốn mang theo nàng đi tìm kiếm hai đời còn lại kia.

Cả đời tam thể, khi nào mới có thể gặp nhau? Cả đời tam thể, khi nào ta mới có thể nhớ lại rõ ràng?

Nguyện trời có minh đăng dẫn ta về phía trước, vô luận là Thần Giới, là Thâm Uyên, hay trời cao, xuống đất.

Ta chỉ nguyện cả đời tam thể chồng chất, chỉ nguyện chúng ta hòa hợp cả đời tam thể.

Dẫn ta đi, dẫn ta đi, dẫn ta đi...

Thanh âm của Nhạc công từ lúc mới bắt đầu thì rất trong trẻo, nhưng càng về sau thì thanh âm của hắn dần trở nên khàn khàn, ánh mắt của hắn dần trở nên mờ mịt. Mà khi hắn hát đến câu cuối cùng thì trong mắt hắn chỉ còn một mảnh trống rỗng.

Toàn bộ bài hát không có một câu nào nhắc tới "Tưởng niệm" nhưng mỗi một câu đều tràn đầy tình cảm tưởng niệm thâm hậu.

Nam Trùng đã nghe bài hát này không biết bao nhiêu lần, nhưng giờ khắc này thì ánh mắt nàng cũng vẫn không tự chủ được mà đỏ lên.

Trong lúc bất tri bất giác thì Lam Hiên Vũ cũng đã yên tĩnh lại, ở tuổi của hắn thì đương nhiên không thể hiểu được ca khúc kia, hắn chỉ thấy bài hát này thực sự là rất êm tai.

"Nhất định Nhạc công từ đã từng có một người yêu rất sâu đậm, nếu không thì hắn sẽ không thể viết ra được một ca khúc như vậy." Nam Trùng lẩm bẩm.

"Mẹ, cái gì gọi là yêu?" Lam Hiên Vũ tò mò hỏi.

Nam Trùng gõ lên trán hắn một cái rồi nói: "Ông cụ non, không nên hỏi quá nhiều, khi con trưởng thành thì sẽ biết."

"Mẹ, sao mẹ lại bạo lực như vậy?!" Lam Hiên Vũ kháng nghị mà nói.

Nam Trùng mỉm cười: "Làm sao mẹ lại thành bạo lực rồi hả? Coi như là mẹ bạo lực thì con định tìm ai cáo trạng đây, dù sao ba con cũng không có ở đây."

Lam Hiên Vũ đột nhiên nghiêm túc mà nói: "con sẽ tìm Na Na lão sư. Mẹ, con phát hiện mỗi lần mẹ gõ đầu con là Na Na lão sư lại không vui đấy. Hừ hừ!"

Nam Trùng ngẩn người, nàng đột nhiên có cảm giác sống lưng rét run, vì chính nàng cũng chú ý tới tình huống này rồi.

Dù thế nào thì Na Na cũng là một vị Phong Hào Đẩu La a!

"Hừ! Mẹ ghen đấy! Xem ra con vẫn thân thiết với Na Na lão sư của con hơn mẹ!" Nam Trùng bĩu môi.

"Mẹ, mẹ có yêu con không?" Lam Hiên Vũ giữ chặt lấy tay Nam Trùng, hắn mang một vẻ mặt đáng thương mà hỏi.

Biết rõ hắn giả vờ nhưng Nam Trùng vẫn rất vui, nàng nhịn không được mà vịn vào má của hắn: "Thực là không có biện pháp gì với con mà! Mẹ yêu, đương nhiên là mẹ yêu nhất con trai bảo bối của mẹ rồi."

"Mẹ tuyệt vời nhất!"

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đẩu La - Đẩu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 49: Xâm lấn sân nhún nhảy

Dịch: Đức Thành

Xe hòng đạo bay vững vàng mà dừng ở bãi đỗ, trên kính xe hiện lên đường bọn họ phải đi sau khi xuống xe. Không thể không nói, theo việc khoa học kỹ thuật tiến bộ thì sinh hoạt càng ngày càng dễ dàng.

"Thế giới sân nhún nhảy" Vừa tiến vào nơi này thì Lam Hiên Vũ liền không nhịn được mà hoan hô lên.

Phóng tầm mắt mà nhìn lại là một sân bãi vô cùng rộng lớn, có hơn một nghìn mét vuông, trong sân bãi này có đủ loại sân nhún nhảy. Có sân nhảy xòe ra, có thể nhảy tới sân nhảy lớn phía trước, cũng có sân đồ đầy những khối bọt biển lớn, có thể đứng từ nơi cao năm sáu mét mà nhảy vào đó, còn có nơi phía dưới là bể bọt biển sâu chừng mấy mét, phía trên là cầu độc mộc để rèn luyện lực cân bằng.

Lúc này, trong thế giới sân nhún nhảy đang có một ít nhân viên biểu diễn, bọn họ không ngừng nhảy lên thật cao rồi làm ra đủ loại động tác, đám trẻ quan sát phía dưới phát ra từng trận hoan hô.

Lam Hiên Vũ không thể chờ đợi được nữa, hắn muốn vào nhưng lại bị nhân viên công tác ngăn cản.

"Cậu bạn nhỏ, phải thay giày nhảy sân trước rồi mới có thể vào."

Giày nhảy sàn thực ra là một loại tất có đệm chống trượt dưới lòng bàn chân, nó có thể tránh việc đám trẻ bị trượt chân trong quá trình nhảy. Nam Trùng mang hẳn đi thay tất, thanh toán xong tiền phí rồi mới bước vào thể giới sàn nhún nhảy.

Lam Hiền Vũ không thể chờ đợi được mà vọt vào ngay tức khắc, hẳn trực tiếp nhảy tới sàn nhảy xòe ra.

Sàn nhún nhảy cực kì co giãn, nó lập tức bắn văng hẳn lên, mà Lam Hiền Vũ cũng có chút mất khống chế dưới sự đàn hồi đó.

Nhưng dù sao hẳn cũng là hồn sư, trong tiếng kinh hô hẳn cũng đã điều chỉnh trọng tâm ổn định giữa không trung, một lần nữa rơi xuống sàn nhún nhảy.

Sau một khắc, thân thể hẳn lại bị bắn lên cao.

"Oa, hẳn nhảy thật cao a." Một đứa bé bên cạnh đang giật mình mà nhìn Lam Hiền Vũ. Vì giờ hẳn đã bắn lên ít nhất ba mét rồi.

Lam Hiền Vũ cũng bị chính mình dọa sợ nhảy dựng. Có điều, loại cảm giác bay lên trời này thật sự là rất tuyệt, sau khi hẳn quen thuộc với lực đàn hồi của sàn nhảy thì hẳn nhảy hết sức tới quên cả trời đất, thậm chí hẳn còn bắt đầu thử mấy động tác uốn người giữa không trung.

Nam Trùng đứng cách đó không xa mà nhìn hẳn, chỉ cần Lam Hiền Vũ được vui vẻ là nàng liền cao hứng. Nàng là một gã Hồn Đế, tuy không thể phi hành nhưng lực bật cũng vượt xa người thường, chỉ tùy ý mà bật cũng có thể bay lên với thời gian ngắn, nên tất nhiên nàng sẽ không quá hứng thú với sàn nhảy này, chỉ nhìn Hiền Vũ vui vẻ như vậy cũng đủ rồi.

Lam Hiền Vũ nhảy rất cao, có vẻ như khí tức trên người hẳn cũng trở nên khác đi một chút, một cảm giác bay vọt sáng khoái.

...

Hiện nay, tất cả cao ốc ở liên bang đều có hệ thống điều khiển trí năng của riêng mình, dùng để phụ trợ các hạng mục công tác trong cao ốc, thí dụ như chỉ dẫn nơi Nam Trùng đỗ xe, còn chỉ dẫn xếp hàng, tiếp đãi phòng đợi, rất nhiều việc đã không cần con người làm, hệ thống điều khiển trí năng đã có thể hoàn thành tuyệt đại đa số công việc mà không dễ dàng phạm sai lầm.

Mà sàn nhảy Nam Trùng cùng Lam Hiền Vũ đang ở đây chính là trong một tòa cao ốc mới đưa vào sử dụng. Tòa cao ốc này có chừng một trăm hai mươi tám tầng, nó được gọi là Thiên Tế cao ốc, là cao ốc có độ cao nhất nhì tại Tử La Thành, bên trong có buôn bán, giải trí, văn phòng và nhiều khu vực khác.

Mỗi tòa cao ốc lớn như vậy thì đều có kho bí mật của riêng mình, chúng dùng để quản lý các loại sự vụ của tòa nhà, kể cả việc thu phí các loại sản nghiệp. Kho bí mật này được liên kết với ngân hàng trung ương của liên bang, thường thì cứ cách một đoạn thời gian là nó sẽ đem tất cả phí thu được vào một tài khoản đặc biệt trong ngân hàng trung ương.

Hiện tại thì đa số mọi người cũng đã dùng hình thức trả tiền điện tử để thanh toán nên hôn đạo thông tin cá nhân của mỗi người mới trọng yếu như vậy, sẽ luôn phải khóa tin tức để chỉ có bản thân mới có thể sử dụng.

Khi bid mật của Thiên Tế cao ốc nằm ở tầng thứ một trăm mười một. Mà từ tầng một trăm lẻ một trở nên là của riêng Thiên Tế cao ốc, không cho thuê, cho nên ở giữa tầng một trăm và tầng một trăm lẻ một có một tầng đặc thù, sẽ phải ra khỏi thang máy giữa chừng và phải trải qua chuyên môn kiểm an mới có thể tiến vào tầng này.

Thang máy tầng một trăm mở ra, một người bước ra từ trong đó.

Đó là một gã đàn ông cao lớn, trên người hẳn là bộ quần áo da, thoát nhìn rất gọn gàng, hẳn có một đầu tóc màu xám lam ngắn, đeo một cặp kính râm, trong miệng đang nhai kẹo cao su, hẳn cầm hai tay trong túi quần mà loạng choạng bước ra khỏi thang máy.

"Ta đến rồi." Hẳn nói như đang tự nhủ với mình vậy.

Ở chiếc tai nghe bên tai hẳn truyền tới một giọng nói trầm thấp: "Bắt đầu đi."

"Ừm. Chuẩn bị xâm lấn." Người nọ vẫn là cái bộ dáng cười đùa tí tưng, nhưng lúc nói chuyện thì ánh mắt của hẳn đã nhìn về phía thang máy lên tầng một trăm lẻ một.

Thang máy này luôn có cảnh vệ, khi sáu gã cảnh vệ thấy người kia ra khỏi thang máy tầng một trăm nhưng lại không tiến vào khu làm việc thì liền phái hai vị cảnh vệ tới đây.

Những cảnh vệ này đều mặc một bộ cơ giáp cỡ nhỏ bao trùm toàn thân.

Ngần vịn lần không nên xem thường loại cơ giáp cỡ nhỏ này, vì nó là sản phẩm công nghệ cao của liên bang, công phòng nhất thể, dù là người bình thường mặc vào thì ít nhất cũng có lực chiến đấu ngang với một hồn tông tứ hoàn, thậm chí lực phòng ngự còn mạnh hơn nữa.

Huống chi, người có thể làm cảnh vệ ở nơi này thì tất nhiên sẽ không thể nào là người bình thường, mà bọn hẳn đều phải trải qua chuyên môn huấn luyện nên sức chiến đấu khá mạnh mẽ.

"Không nên đứng ở đây, đề nghị rời khỏi." Một gã cảnh vệ nói qua thiết bị truyền âm tới loa phóng thanh, giọng nói của hẳn biến thành âm thanh điện tử.

"Nếu ta không đi thì các người có thể làm gì đây?" gã nam tử mặc áo da nhún vai mà bày ra một bộ dáng chẳng thèm để ý.

"Không nên tìm phiền toái, nếu không tự gánh lấy hậu quả." Một gã cảnh vệ khác trầm giọng nói.

"A. Ta đi, ta đi được chưa?" có vẻ như gã nam tử mặc áo da kia đã có chút nhụt chí, hẳn giờ hai tay tỏ vẻ mình không có định ý, sau đó xoay người mà đi về hướng khu làm việc.

Những người có ý khiêu khích như hẳn thì đám cảnh vệ này cũng gặp qua khá nhiều lần nên cũng không có quá để ý, bọn hắn liền quay người mà về vị trí vũ.

Trên mặt gã nam tử áo da lại lộ ra một tia đắc ý, đột nhiên trên tay phải hắn có hào quang lóe lên, trên tay hắn đã nhiều thêm một vật. Đó là một cái mũ giáp màu đen, trên vị trí trán của mũ giáp này có một viên đá tinh thể màu trắng bạc.

Gã nam tử này trực tiếp chụp chiếc mũ giáp lên đầu mình, sau đó hắn nâng tay phải mà đặt lên khối tinh thể.

"Bắt đầu!"

"Ồ...ô...n...g ——" một cỗ năng lượng vô hình bỗng khuyếch tán ra từ trung tâm chiếc mũ giáp, chúng dừng mảnh mà phóng về phía sáu gã cảnh vệ.

Mà ở cách Thiên Tế cao ốc không xa, một chiếc xe vận chuyển hỗn đạo cỡ lớn đang chậm rãi mà mở nóc xe, một đài quấy nhiễu điện tử khí dần chui ra từ đó.

Trong xe có sáu người đang vây quanh đài quấy nhiễu, hai tay mỗi người bọn họ đều cùng lúc phát ra hồn lực, lập tức đẩy công suất đài quấy nhiễu lên mức lớn nhất.

Một cỗ sóng quấy nhiễu vô hình bắn thẳng tới hướng tầng một trăm mười của Thiên Tế cao ốc.

"Ngăn cách hoàn thành!"

Thiên Tế cao ốc, tầng một trăm.

Sáu gã cảnh vệ đã hoàn toàn co quắp mà ngã xuống đất, tên nam tử áo da kia liền nhảy vọt tới cạnh thang máy, hắn bọc tay phải của mình bằng một bộ giáp máy, những thanh kim loại nhỏ dần chui ra từ chiếc giáp tay đó, rất nhanh nó đã đâm thủng lớp kim loại của thang máy.

"Bắt đầu xâm lấn."

"Đã ngăn cách được kết nối với ngân hàng trung ương. Người có mười lăm phút."

Gã nam tử áo da cười lớn một tiếng: "Không cần lâu như vậy, mười phút là đủ."

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 50: Cái bẫy

Dịch: Đức Thành

"Tĩnh!"

Cửa thang máy mở ra, chỉ thấy gã nam tử áo da lóe lên một cái đã vào trong đó, hắn nhấn vào nút tới tầng một trăm mười một.

Thang máy đóng cửa rồi phóng lên, chỉ có mười một tầng nên gần như chỉ trong chớp lát nó đã tới nơi.

Lúc này, tại tầng một trăm mười một của cao ốc đang có chút hỗn loạn.

"Xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao Internet gián đoạn rồi hả? Thử dùng hệ thống dự bị kết nối tới ngân hàng trung ương xem nào, tất cả biện pháp bảo an khởi động." Chủ quản vô cùng nhanh chóng mà ra lệnh.

Phải biết rằng, ít nhất thì Thiên Tế cao ốc cũng có tới mười hai thông lộ kết nối tới ngân hàng trung ương, nên căn bản sẽ không thể vì internet mà bị gián đoạn kết nối, nhất định là có vấn đề.

"Liên lạc vực cảnh sát Từ La Thành, bảo họ lập tức phái người tới đây!"

"Chủ quản, hôn đạo thông tin cũng mất liên lạc, trực tiếp liên tuyến cũng vậy." Một gã nhân viên vội vàng nói.

"Không đúng, có lẽ là có tín hiệu quá nhiều siêu cường. Nhanh, đóng cửa hệ thống, đóng tất cả hệ thống!"

"Đừng đóng chứ! Như vậy không tốt đâu, sau này còn phải lấy ít nhất là mười mấy ức đồng liên bang, khá nhiều phiền toái a! Không bằng cứ để ta mang đi là tốt rồi." Một giọng nói vang lên từ trong kho.

"Phanh!"

Cánh cửa bị đập ra, gã nam tử áo da đội mũ giáp bước vào. Sau khi có chừng ba tầng bị ngăn chặn internet và hệ thống mã hóa phòng hộ thì đã không còn bất kỳ sự cản trở nào đối với hắn.

Càng là sản phẩm công nghệ cao thì lại càng ý lại vào công nghệ cao, toàn bộ Thiên Tế cao ốc không có bất kì tầng phòng hộ vật lý nào, hoàn toàn là tầng phòng hộ của hệ thống trí năng.

Chủ quản hoảng sợ mà nói: "Ngươi là ai? Ngươi vào bằng cách nào? Không thể như vậy được, cho dù có ngoại bộ quá nhiều đi nữa thì hệ thống trung tâm của bọn ta cũng không có khả năng bị xâm lấn! Ngươi..."

"Sao lại không có khả năng? Nếu có người nói mật mã nhiều tầng cho ta thì chẳng phải là có thể rồi sao? Chỉ đơn giản như vậy thôi! Được rồi, đừng nói nhảm nữa. Các ngươi yên tĩnh cả đi"

Gã nam tử mặc áo da vừa nói vừa nhấn lên viên tinh thể trên chiếc mũ giáp một lần nữa.

"Ồ...ô...n...g ——" luồng năng lượng vô hình lại một lần nữa phóng ra, tất cả nhân viên vòng tác ở đây gần như đều lao đảo rồi nhao nhao ngã xuống đất.

"Nhìn, thế giới thanh tịnh!"

Gã nam tử áo da đắc ý mà cười ha ha, nhưng động tác của hắn vẫn không có ngừng lại, hắn không chút do dự mà đi về hướng trung tâm của kho, đó là đầu não của kho bí mật này.

"Đôi khi nhiệm vụ được hoàn thành quá dễ dàng cũng không phải là việc làm cho cười ta vui sướng. Thật sự là không có ý nghĩa mà!" Hắn vừa nói vừa nhàn nhả mà đi tới đầu não của nhà kho, chiếc giáp tay máy lại một lần nữa bắn ra chùm tơ mỏng mà chui vào đầu não.

"Ông ông, ông ông ——" Dòng điện hôn đạo trở nên kích động, trên màn hình của đầu não bắt đầu hiện lên các loại số liệu.

"Đã tìm được! Hắc hắc." Hắn cười quái dị một tiếng rồi lẩm bầm, "Giải trừ lớp mật mã của sáu mươi tư tầng cũng có chút phức tạp, có điều ta cũng chỉ cần ba phút mà thôi. Từ từ sẽ đến, không nóng nảy. Ài, ai bảo đầu óc ta lại tốt như vậy đây."

Mật mã từng tầng bắt đầu bị giải trừ một cách nhanh chóng, đầu não của kho giống như đang bị cắt đi từng lớp áo vậy, tên từng tầng dần hiện lên trước mắt gã nam tử áo da.

"A, tới tầng cuối cùng rồi."

"Tĩnh!" Một thanh biểu thị tiến trình màu xanh lá chạy tới cuối cùng, hoàn thành công việc.

"Ồ đây đã hoàn thành cơ bản, đã mở được tài khoản, chuẩn bị tiến hành truyền tải số liệu lập tức, sau đó cách trở mã hóa." Gã nam tử áo da nói qua hôn đạo thông tin.

Nhưng thứ làm hắn kinh ngạc là bên kia không có người đáp lại.

"Người đâu rồi? Các ngươi đang làm gì đó?" Gã nam tử áo da lập tức cảm thấy có điểm lạ, hắn vô thức mà nhìn về phía màn hình.

Tầng mật mã cuối cùng tốt cuộc cũng đã bị giải trừ, thứ hiện lên trước mắt hắn lúc này là số thứ tự tổng nợ của tòa Thiên Tế cao ốc. Dựa theo phán đoán trước đó của bọn hắn thì mỗi tuần Thiên Tế cao ốc đều truyền tải số liệu về ngân hàng trung ương, mà hôm nay lại là Chủ nhật, thu nhập mỗi tuần của Thiên Tế cao ốc thì ít nhất cũng là một tỷ đồng liên bang. Thế nhưng...

Khi gã nam tử áo da thấy số liệu của tài khoản thì cả người hắn trở nên cứng ngắc lại.

Thứ hắn thấy là...

Số không!

Đúng vậy, tổng số tiền được biểu thị trên màn hình là không!

Không tốt, bị lừa rồi!

Gã nam tử áo da lập tức đoán ra. Hắn cũng là lão thủ nên ngay sau khi hắn phát hiện ra điểm không đúng thì lập tức quay người bỏ chạy. Hắn không có trực tiếp chạy thẳng tới cửa lớn mà lại phóng về phía bức tường chắn thủy tinh.

Cùng lúc đó, một tầng giáp màu bạc chui ra từ dưới làn da của hắn rồi nhanh chóng bao trùm lấy toàn thân hắn. Tốc độ của hắn đột nhiên bạo tăng, hắn phóng tới bức tường chắn thủy tinh như một đạo lưu quang.

"Gấp gấp cái gì vậy?" Một giọng nói mà hắn cảm thấy có chút quen thuộc đột nhiên vang lên.

"Phanh ——" cảm giác đầu tiên của gã nam tử áo da là mình đang hung hăng mà đâm vào một khối sắt, lực phản chấn cực mạnh làm thân thể hắn bị bắn văng ngược lại. Hắn cảm thấy xương cốt toàn thân mình như đều đứt gãy cả, tầng giáp trên người truyền đến những tiếng cọt xát chói tai.

Một bóng người đang đứng ở nơi mà hắn định đào tẩu lúc này.

Lúc này thì gã nam tử áo da cũng đã nhận ra vì sao mình lại cảm thấy giọng nói kia quen tai tới vậy rồi, bởi vì người chặn đường hắn không phải ai khác, chính là tên chủ quán phải hoảng sợ mà chỉ huy nhân viên khi nãy.

Mà lúc này, tên chủ quán kia nhìn qua lại cao lớn hơn rất nhiều, từng khối giáp trầm trọng mà bao trùm toàn thân hắn, từng phiến giáp màu gỉ sét tán ra sự sáng bóng nhẵn nhọt, hai tím, sáu đen, tám cái Hồn Hoàn bay lên từ dưới chân hắn.

"Bát Hoàn, Hồn Đầu La, ba chữ Đầu Khái Sư!" Gã nam tử áo da ra thốt ra.

"Đại sư không chế tinh thần, hai chữ Đầu Khái Sư, một trong mười hai sứ giả của Tội Ác Chi Thành, Chiêm Kinh. Ta không có nhận sai chứ?" Diệp Phong nhàn nhạt nói.

Đám nhân viên bị ngã xuống hàng loạt khi nãy cũng đều nhao nhao đứng lên, cơ giáp cỡ nhỏ lại một lần nữa phụ thể, mấy chục mũi hồn đạo xạ tuyến đồng loạt chĩa vào Chiêm Kinh.

Chiêm Kinh giãy giụa mà bò dậy từ dưới mặt đất, tuy bộ Đầu Khái hai chữ của hắn không phải là loại phòng ngự nhưng vẫn có thể giúp hắn ngăn lại tuyệt đại bộ phận công kích.

"Rốt cuộc các ngươi là ai? Tại sao các ngươi lại biết mục tiêu của bọn ta là Thiên Tế cao ốc?" Chiêm Kinh lạnh lùng mà hỏi.

Diệp Phong thản nhiên nói: "Chúng ta đã chú ý các ngươi rất lâu rồi. Các ngươi đã sử dụng công nghệ cao để phạm tội quá nhiều lần làm Liên bang tổn thất vô cùng nghiêm trọng, dân chúng cũng bị thương tổn. Ngươi là người đầu tiên nhưng cũng không phải cuối cùng, sớm muộn gì ta cũng sẽ phá hủy toàn bộ Tội Ác Chi Thành. Thúc thủ chịu trời đi, nếu không thì việc đánh gục ngươi cũng nằm trong phạm vi quyền hạn của ta đây. Ta khuyên ngươi không nên sử dụng mũ giáp nữa, nơi đây đã sớm bố trí trang bị quấy nhiễu tinh thần, bộ đồ đó của ngươi vô dụng ở chỗ này."

"Ngươi thắng." Chiêm Kinh giờ hai tay, chủ động đưa mũ giáp xuống.

Cũng không biết vì cái gì nhưng khi Diệp Phong thấy cái vẻ mặt thản nhiên của hắn thì lại có chút dự cảm không tốt.

Thật sự là tên này là quá bình tĩnh, hắn nào có chút bộ dáng gì của một kẻ bị bắt?

"Đội một, đã khống chế được cỗ xe chưa" Diệp Phong lập tức liên hệ thuộc hạ của mình.

"Đã khống chế. Đã giải trừ thiết bị quấy nhiễu viễn trình, một thời gian ngắn nữa là có thể kết nối lại với ngân hàng trung ương." một phụ tá đáp lại.

Lúc này Diệp Phong mới thờ dãi một hơi, thực sự là bọn hắn đã phải chuẩn bị rất nhiều vì hành động lần này.

"Bắt hắn lại." Diệp Phong vung tay lên, lập tức liền có những chiến sĩ của Kiều Long chiến đoàn xông lên mà bắt lấy Chiêm Kinh.

Các chiến sĩ tháo hồn đạo thông tin và hồn đạo khí trữ vật trên tay Chiêm Kinh, đeo một chiếc còng tay phong tỏa hồn lực lên tay hắn để hắn biến thành một người bình thường.

"Lục soát, kiểm tra cao ốc. Thông tri cảnh sát, chúng ta chuẩn bị lui lại." Diệp Phong trầm giọng ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cự Đầu La - Đầu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 51: Vĩnh Dạ Quân Vương

Dịch: Đức Thành

Vì hành động lần này mà Diệp Phong đã phải điều động ba trăm chiến sĩ của Kiều Long chiến đoàn, nên trên thực tế thì hắn đã phong tỏa tất cả những điểm mấu chốt từ sớm, ngăn cách những phần tử phạm tội này với người bình thường. Vì để bọn chúng không phát hiện nên bọn hắn đã phải chuẩn bị

mất vài tháng, thậm chí hần còn phải một bộ phận chiến sỹ đồng giả phần tử phạm tội để hấp dẫn bọn chúng, có thể nói là dụng tâm lương khổ.

Hiện tại thì hần cũng bắt được bọn người kia, rốt cuộc cũng đã đại công cáo thành. Có vài chục tên phạm tử phạm tội bị bắt, đều là những trọng phạm mà liên bang đang truy nã. Trong mười hai sứ giả của Tội Ác Chi Thành thì ít nhất có hai gã tham dự vào hành động này, mà Chiêm Kinh là một trong số đó.

Sức chiến đấu của những người này thì không đáng sợ, nhưng thứ đáng sợ là những thủ đoạn phạm tội thiên kỳ bách quái và vô cùng狡 hoạt của bọn chúng. Bắt được bọn chúng là có thể tìm hiểu về nguồn gốc và dẫn xuất ra những phần tử phạm tội khác của Tội Ác Chi Thành, đây mới là việc trọng yếu nhất.

Vì hành động lần này, quả thực là ngành tình báo của liên bang đã phải bỏ ra cố gắng khá lớn.

"Còn chưa biết đại danh của vị trưởng quan tôn kính này a?" Chiêm Kinh nhue cười như không mà nhìn Diệp Phong.

Diệp Phong thân nhiên nói: "Người không cần phải biết. Với những ghi chép về tội trạng của người thì nửa đời còn lại của người sẽ chỉ có trong ngục giam của liên bang."

"Ài \_\_\_\_." Chiêm Kinh thờ dãi một tiếng.

Diệp Phong híp hai mắt lại: "Đừng có ra vẻ gì nữa, vô dụng thôi, tinh thần lực của người cũng đã bị ta quản chế nên người sẽ không có bất kỳ cơ hội nào."

Chiêm Kinh giờ hai tay lên mà nhìn chiếc còng tay, đột nhiên hần nhếch miệng cười một tiếng: "Diệp đoàn trưởng, người có tin là người sẽ phải đích thân tháo cái còng này cho ta không?"

Đồng tử Diệp Phong bỗng nhiên co rút lại.

"Diệp Phong, Đoàn trưởng của Kiêu Long chiến đoàn, thế hệ trẻ của quân đội liên bang, ngôi sao mới của quân đội hành tinh Thiên La, năm nay ba mươi bốn tuổi, có một đứa con gái sáu tuổi tên Diệp Linh Đồng, ta nói không sai chứ?" Chiêm Kinh nhìn Diệp Phong mà nói.

Nghe hần nói như vậy thì Diệp Phong dần cảm thấy lạnh buốt sống lưng.

"Nếu như không phải ta cố ý thì chỉ bằng những thứ ngu xuẩn của liên bang như các người cũng có thể bắt ta? Chẳng lẽ người không phát hiện ra từ đầu đến cuối ta cũng không có giết người sao? Đó là ta không cho các người cơ hội đánh gục ta tại chỗ, bởi vì ta còn cần một chút thời gian. Chẳng lẽ người cho rằng khẩu vị của Tội Ác Chi Thành chỉ nhỏ như vậy thôi sao? Một tỷ đồng liên bang lại có thể làm cho bọn ta phải huy động nhiều nhân lực tới vậy sao? Các người thật là ngây thơ quá rồi.

Vì để tránh đánh rần động có nên hiện tại, Kiêu Long chiến đoàn của các người có hai phần ba số người là không ở chỗ này, đúng không? Cho nên chỉ bằng mấy người này của các người thì còn chưa đủ!"

"Người bớt nói nhảm đi." Diệp Phong cổ hết mức mà giữ tỉnh táo, đương nhiên hần sẽ không vì mấy câu nói của đối phương mà tự làm loạn trận cước.

"Vậy đợi xem nào."

"Tít tít tít tít tít tít" tiếng cảnh báo đột nhiên vang lên, toàn bộ ánh đèn trong trung tâm đầu não của nhà kho trở nên tối sầm lại trong chớp lát.

Mà dưới tầng một trăm thì tất cả ánh đèn đều tắt vụt. Trong toàn Thiên Tế cao ốc, ngoài nơi có ánh sáng tự phát thì đều là một mảnh đen kịt!

"Đến nào đến nào!" Chiêm Kinh đột nhiên cuồng loạn mà cười ha hả.

Diệp Phong bước về phía trước một bước mà đi tới trước mặt hần, một phát chụp vào cổ hần: "Ai tới rồi hả? Rốt cuộc các người đã làm cái gì?"

Đúng lúc này, hỗn đạo thông tin trên vỏ tay Diệp Phong vang lên. Diệp Phong không chút do dự mà bắt máy.

"Diệp đoàn trưởng, người tốt chứ." Một giọng nói trầm thấp truyền đến.

Diệp Phong lập tức nhận ra đây chắc chắn không phải người của Kiêu Long chiến đoàn.

"Người là ai?" Đối phương lại có thể xâm nhập hệ thống thông tin của quân đội, đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng nổi. Những tên này là làm thế nào mà được?

"Trong Tội Ác Chi Thành thì tất cả mọi người đều gọi ta là Vĩnh Dạ Quân Vương. Chút tin tức mà các người lấy được đó cũng không sai, mục tiêu của bọn ta chính là trong chỗ này, nhưng không phải trung tâm đầu não của nhà kho. Hiện tại thì trong Thiên Tế cao ốc có tổng cộng một vạn hai ngàn ba trăm bốn mươi lăm người. Một con số rất tốt a!

Hiện tại thì tất cả đang nằm trong khống chế của bọn ta, có một trăm sáu mươi người của Tội Ác Chi Thành trong cao ốc, bọn hần đang chuẩn bị lắp đặt vài quả Bom. Dự tính năm phút sau là tất cả điểm chống đỡ trọng lực của Thiên Tế cao ốc đều có một quả bom an vị. Hệ thống điện lực trong đó đã bị bọn ta cắt đứt nên hơn vạn người mà muốn ra ngoài thì ít nhất cũng mất nửa giờ. Huống chi bọn ta đã phong tỏa những cửa lớn, mà các người lại bị

ngăn cách ở chỗ này. Cho nên bây giờ người có năm phút suy nghĩ. Ta cũng không cần người làm cái gì khác, thả Chiêm Kinh, sau đó mang người của người rời khỏi trung tâm đầu não nhà kho."

"Thằng khốn!" Diệp Phong phấn nộ quát một tiếng, hấn suýt đập nát chiếc hồn đạo thông tin trên tay mình.

Như thế nào hấn cũng không thể tưởng ra Tội Ác Chi Thành lại đến hơn trăm người. Đây là cái hành động có quy mô lớn nhất từ trước tới nay a! Mà thứ chúng nhắm vào lại chỉ là một tòa cao ốc trong Tử La Thành. Hơn một vạn người, nếu Thiên Tế cao ốc bị bọn hấn nổ thì sẽ là thảm án lớn nhất lịch sử liên bang trong mấy ngàn năm qua. (Sao bằng anh Vũ Hạo nhà ta được ^^ LĐT-53)

"Đừng nóng giận, tức giận cũng vô ích thôi. Diệp đoàn trưởng, thực sự là Tội Ác Chi Thành bọn ta cũng là một nơi rất quý củ đấy. Chỉ cần người làm theo lời ta, ta cam đoan sẽ không có một quả Bom nào nổ cả. Đương nhiên người cũng không có lựa chọn, chỉ có tin tưởng ta thôi. A, chỉ còn có bốn phút. Người mau chóng quyết định đi, nếu không thì các người chôn cùng Chiêm Kinh đi."

Hồn đạo thông tin bị cắt đứt!

Diệp Phong tức giận mà đầm thẳng một quyền vào mặt Chiêm Kinh, vị đại sư khổng chế tinh thần này bị cái đầm làm bay ngược ra ngoài.

Chiêm Kinh bị bay đập vào vách tường, hấn hừ đau một tiếng mà rơi trượt xuống dưới.

Diệp Phong liền gọi cho cấp dưới, nhưng rất nhanh sau đó hấn lại phát hiện tất cả tín hiệu đều bị cắt đứt. Cả kẻ tín hiệu nội bộ của quân đội cũng bị cắt đứt.

Lúc này, hấn bị cô lập!

....

Thế giới sàn nhún nhảy.

Lam Hiên Vũ nhảy lên mà cao hứng bồng bồng, sau một giờ nhảy hấn đã có thể làm những động tác phức tạp mà các nhân viên kia làm. Bay lên không rồi cuốn, hấn thật sự là rất thích cái cảm giác này, ngay cả những nhân viên cũng phải kêu hấn có thiên phú dị bẩm.

Đúng lúc này, ánh sáng chung quanh chợt biến thành một mảnh đen kịt, tất cả ánh đèn đều vụt tắt.

Lam Hiên Vũ đang bắn lên trên không trung rồi rơi xuống, đột nhiên hấn cảm thấy thân thể bị xiết chặt, bị một khí tức quen thuộc ôm lấy rồi bay về phía bên cạnh.

Giọng nói của Nam Trùng vang lên: "Có lẽ bị cắt điện rồi, trước hết con đừng nhúc nhích."

Chung quanh đã vang lên tiếng kinh hô liên tiếp, cũng có những tiếng hô lớn của nhân viên: "Mọi người đừng hoảng sợ, chỉ là cắt điện tạm thời mà thôi, cao ốc sẽ có hệ thống cung cấp điện dự bị."

Thật sự là chuyện này quá đột nhiên, làm sao người ta lại không hoảng hốt được đây? Mà ngay sau đó, tiếng cảnh báo chói tai cũng đã vang lên.

Những tiếng thét chói tai, những tiếng kinh hô trở nên càng ầm ĩ. May mắn là đèn ở lối thoát khẩn cấp vẫn sáng, rất nhiều người đã phóng ra khỏi đây qua lối đó.

"Mẹ, mẹ, làm sao vậy? Chúng ta làm sao bây giờ?" Lam Hiên Vũ có chút khản trương mà hỏi Nam Trùng.

"Đừng sợ, có mẹ đây, mẹ sẽ bảo vệ con." Nam Trùng ôm lấy hấn mà nói.

Thực sự là nàng cũng không sợ, dù sao thì nàng cũng là một hồn đế lực hoàn, nên cho dù không có Hồn Đạo Khí nàng cũng vẫn có năng lực bảo vệ lấy con mình.

"Ông ông ô...ô...n...g!" Từng chùm sáng bắn khắp nơi quanh quán sàn nhún nhảy.

Tiếng kêu thảm thiết đột nhiên vang lên ầm ĩ.

Sắc mặt Nam Trùng trở nên trắng nhợt, nàng ôm Lam Hiên Vũ mà té nhào vào sàn nhảy, tuy nàng không phải một hồn sư chủ chiến nhưng âm thanh của hồn đạo xạ tuyến nàng vẫn nhận ra rất rõ ràng.

Nghe thấy những tiếng kêu thảm đó thì Lam Hiên Vũ lại càng trở nên sợ hãi, hấn gất gao mà ôm lấy Nam Trùng. Nam Trùng nằm trên người Lam Hiên Vũ, sàn nhảy rất mềm nên tất nhiên sẽ không làm thương tổn đến hấn, nàng nằm đó mà dùng thân thể của mình bảo hộ lấy con, Nàng cũng phóng xuất ra một tầng băng mà bao trùm lấy toàn thân.

Bạn đang đọc truyện *Chung Cực Đấu La - Đấu La Đại Lục 4* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.



